

11th March 1958]

VI.—DISCUSSION ON THE MEMORANDUM SUBMITTED BY THE GOVERNMENT OF MADRAS ON THE REPORT OF THE OFFICIAL LANGUAGE COMMISSION—cont.

MR. SPEAKER : I have received notice of six amendments. I call upon those hon. Members who have given notice of these amendments to move the same.

SRI M. KALYANASUNDARAM : Sir, I move—

“ Add at the end the following :—

‘ and on such consideration, this House approves the proposals contained in the Memorandum ’.”

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : I second the amendment, Sir.

SRI V. K. KOTHANDARAMAN : Sir, I move—

“ Add at the end the following :—

‘ and on such consideration this House requests the Government to represent to the Union Government for printing post cards and money order forms, etc., by the Postal Department, in Tamil and Hindi, instead of Hindi alone as at present ’.”

SRI M. KALYANASUNDARAM : I second the amendment, Sir.

SRI K. ANBAZHAGAN : Sir, I move—

“ Add at the end the following :—

‘ and this House is of firm opinion that Part 17 of the Constitution of India should be suitably amended so as to retain English as the Official Language of the Union Government without any time limit ’.”

SRI M. P. SUBRAMANIAM : I second the amendment, Sir.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : Sir, I move—

“ Add at the end of the following :—

‘ and this House recommends that students in schools in the non-Hindi regions should not be compelled to study three languages as it amounts to discrimination when compared with students in Hindi regions who are required to study only two languages ’.”

SRI A. GOVINDASAMY : I second the amendment, Sir.

SRI P. U. SHANMUGAM : Sir, I move—

“ Add at the end of the following :—

‘ and this House recommends that English should continue to be the language of the Supreme Court of India ’.”

[11th March 1958]

SRI M. P. SUBRAMANIAM : I second the amendment, Sir

SRI A. GOVINDASAMY : Sir, I move—

“ Add at the end of the following :—

‘ and this House recommends that arrangements should be made in Parliament for simultaneous translation of speeches from and to all the languages enumerated in VIII Schedule of the Constitution, and English ’.”

SRI K. ANBAZHAGAN : I second the amendment, Sir.

MR. SPEAKER : Now, the six amendments moved by the hon. Members are before the House. We have got four hours. I believe the Hon. the Education Minister will require one hour for his reply. I had thought of giving 40 minutes to the Leader of each party. But, hon. Members Sri Annadurai has requested that I should give 15 minutes out of that to Sri K. Anbazhagan and I have agreed to it. Hon. Members Sri P. S. Chinnathurai and Sri M. Kalyanasundaram have told me yesterday that none of the Members from their parties will be participating in the discussion on the subject and that their time may be given to them. I have agreed to that also. So, Sri K. Anbazhagan may speak for 15 minutes, Sri P. S. Chinnadurai for half an hour, Sri M. Kalyanasundaram for about 35 to 40 minutes, Sri C. N. Annadurai for half an hour, Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar for about 35 to 40 minutes and the Hon. Minister for Education for one hour. This arrangement will give me 10 to 15 minutes for putting the various amendments and the original motion to the vote of the House.

9-25
a.m.

*SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIYAR : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இப்பொழுது ஆட்சிமொழி அறிக்கையின் மீது நாம் நேற்றும் இன்றுமாகப் பேசியிருக்கிறோம். நம்முடைய சென்னை அரசாங்கத்தார் சமர்ப்பித்திருக்கும் யாதாஸ்தைப் பற்றி, என் சார்பாகவும் எங்கள் கட்சியின் சார்பாகவும் சில வாதங்களை சொல்ல விரும்புகிறேன். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தின் 344-வது பிரிவின்படி இந்த ஆட்சிமொழிக் கமிஷன் நியமிக்கப் பட்டிருக்கிறது என்பது அங்கத்தினர்கள் எல்லோருக்கும் தெரியும். மொழிவாரியாக இப்பொழுது மாகாணங்கள் பிரிந்துவிட்டன. ஒவ்வொரு மாகாணத்திலும் அந்தந்தப் பிரதேச மொழிதான் ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் இந்தக் கமிஷன் முக்கியமாகப் போடப்பட்டு, ஆட்சிமொழி எவ்விதமாக இருக்கவேண்டுமென்பதை பரிசீலிப்பதற்காக, முன்னால் பம்பாயின் முதல் அமைச்சராக இருந்தவரை சேர்மனாகப்போட்டு, அந்த கமிஷன் ஒவ்வொரு மாகாணத்திற்கும் போய் விசாரணை நடத்தி வந்திருக்கிறது. கடைசியில் நமது சென்னை அரசாங்கமானது ஒரு யாதாஸ்தை அந்தக் கமிஷன் முன்பு சமர்ப்பித்தது. ஆனால் சென்னை அரசாங்கக்காரர் கொடுத்த யாதாஸ்தை அந்தக் கமிஷன் பூராவாக ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அநேகமாக அவர்கள் நிராகரித்தார்கள் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். அரசியல் அமைப்பின் 344-வது பிரிவின்படி 10 வருஷத்திற்கு ஒரு தரம் ஒரு கமிஷன் நியமிக்கப் படவேண்டும் என்பதைப்பற்றியும், முக்கியமாக 343-வது பிரிவின்படி ஐந்திபதி அவர்களுக்கே ஒரு அதிகாரத்தைக் கொடுத்திருப்பதைப்பற்றியும், இந்தப் பிரச்சனை காங்கிரஸ் கட்சியில் வாதத்திலிருந்த காலத்திலே, அதிக

11th March 1958] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

நேரம் விவாதிக்கப்பட்டு, கடைசியில் வோட்டுக்கு விடப்பட்டு, சம வோட்டுகள் ஆக இருந்த காரணத்தினாலே “பிரசிடென்ட்” அவர்களுடைய “Casting vote” னால் நிறைவேறியது என்று கேள்விப்பட்டோம். கடைசியில் அரசியல் சட்டத்தின் கீழே 344-வது பிரிவின்படி ஒரு கமிஷனை நியமித்து விசாரணை செய்திருக்கிறார்கள். அதன்பிறகு, சென்னை சர்க்கார் சமர்ப்பித்த யாதாஸ்தின் பேரில், சரிவர அந்தக் கமிஷனுடைய அந்த சிபாரிசுகளை ஒப்புக் கொள்ளாத காரணத்தினால், சர்வகட்சித் தலைவர்கள் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து சில மாதங்களுக்கு முன்பு இதைப் பரிசீலித்து, ஒருவித அபிப்பிராய பேதமும் இல்லாமல் ஒரு யதாஸ்தை—அது பின்னர் பார்லிமெண்டின் கமிட்டிக்குக் கூடப் போகும் என்ற உணர்வுடன்—தயாரித்தோம். அதுவும் அங்கத்தினர்கள் முன்பு வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதையும் எல்லோரும் படித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

இதைப்பற்றி அநேகவித வாதங்கள் எல்லாம் ஏற்பட்டு, எல்லாவித அபிப்பிராயங்களையும் சொல்லி, எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் சேர்ந்துதான் இந்த யாதாஸ்தை சமர்ப்பித்திருக்கிறோம் என்பதை உங்களிடம் சொல்ல வேண்டியதில்லை. அது எல்லோருக்கும் தெரியும். சமீபத்தில் கவர்னர் உரையின் மீது நடந்த விவாதத்தின்போது என்னுடைய நண்பர் ஸ்ரீ அண்ணாதுரை அவர்கள் என்னைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தைகள் சொன்னார்கள். அதை விஸ்தாரமாகக் கூற விரும்புகிறேன். அதாவது நானும் ராஜாஜி அவர்கள் பேசிய ஒரே கூட்டங்களில் கலந்துகொண்டு பேசினதாக சொன்னார்கள். உண்மை. அதை நான் மறுக்கவில்லை, இது எப்படியிருக்கிறது என்றால், என்னுடைய தொகுதியில் அந்த ஊர் இருக்கிறது அந்த ஊர்தான் என்னைமோ தெரியாத—“அய்யம் பேட்டை விவகாரம்” என்று சொல்லுவார்கள். அதாவது, தெருவிலே போய்க்கொண்டிருக்கும் ஒருவனை இரண்டு பேர்கள் சேர்ந்து வம்புச் சண்டைக்கு இழுப்பார்கள் என்று சொல்லுவார்கள். அதைப்போல இருக்கிறது இது. நான் கூட்டத்துக்கு போனது உண்மை. எந்த மேடையிலும் சொல்வதற்குத் தயாராய் இருக்கிறேன். இந்த யாதாஸ்தை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் எல்லோரும் ஒத்துக்கொண்டுதான் அதை தயாரித்தோம் என்று எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

நாம் சமர்ப்பித்திருக்கும் யாதாஸ்திற்கு மாறாக ஒன்றும் சொல்வதற்கு இல்லை என்று சொன்னேன். இருந்தாலும் அவர்கள் என்னை வருந்தி அழைத்தார்கள். ஆகையால் நான் சென்றேன். ஸ்ரீ நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் அப்போது பேசினார்கள். நான் சர்க்கார் சமர்ப்பித்த யாதாஸ்துக்கு மாறாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஒரே ஒரு விஷயம் மட்டும் சொன்னேன். அதாவது, அரசியல் சட்டம், 343-வது (article) ஆர்டிகலில், பிரசிடெண்டிற்குக் கொடுத்திருக்கக்கூடிய “டவர்” “அமண்ட்” செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னேன். இந்தியை தணிக்கக்கூடாது. நமது ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரை தமிழ்தான் ஆட்சிமொழியாக இருக்கும், இந்தியை மத்திய சர்க்கார் தணிக்க கூடாது.

In Article 343, it is said : “ The Official Language shall be Hindi in Devanagari script.” Again, it is said : “ Not withstanding for a period of 15 years, English shall continue to be used.” In the end, it is said : “ Parliament by law many provide . . .

என்று ஒரு ‘provision’ இருப்பதாக நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். ஆகையால் நாம் இதை வற்புறுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை என்றும் சர்வ கட்சி கூட்டத்தில் சொன்னார்கள். அதனால் நாங்கள் விட்டுவிட்டோம். 344-வது ஆர்டிகலையும் மாற்ற வேண்டும். 10 வருஷத் திற்கு ஒரு முறை ஒரு கமிஷன் ஏற்படுத்தினால் அது நியாயமாகாது. எப்போது இந்த ஆட்சிமொழியாக வர வேண்டும் என்பதை எதிரி

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar] [11th March 1958]

காலத்தில் சிந்தித்துப் பார்த்து முடிவு செய்யவேண்டும். 'Posterity alone will have to decide.' கமிஷன் கூடாது என்பதை சர்வ கட்சி மூலமாக சொல்லவில்லை என்பதை நான் இந்த சபை முன்பு சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். (இப்பொழுது உதவி சபாநாயகர் தலைமை வகித்தார்.) காங்கிரஸ் சீர்த்திருத்தக் கமிட்டி மகாநாடு நடந்தபோது இதைப்பற்றி பின்வருமாறு தெரிவிக்கப்பட்டது :—

“இந்தியா ஒரே சமுதாயமாக இருக்க சட்ட பூர்வமான ஒரு பொது மொழி இருப்பது அவசியம். அதற்கு இந்தியே உரிய மொழி என்பது உலகமறிந்த உண்மை. ஆனால் நாம் ஏற்கனவே கூறியபடி இன்னும் தேசத்தில் சமுதாய உணர்வு வளரவில்லை. இது மிக நெருக்கமாக வளரும்வரை பிராந்திய நலன்கள்தான் தலைதாக்கி நிற்கும் என்பதை ஏற்கவேண்டும். எனவே தேசிய மொழி என்பது பலதரப்பட்ட பிராந்திய மக்களாக பார்த்துத் தாங்களாகவே ஏற்படுத்தவேண்டும் ஒழிய சர்வ வல்லமை பொருந்தியதாகக் காட்சியளிக்கும் மத்திய சர்க்கார் அதை மக்களரிது திணிக்கக்கூடாது. அப்படித் திணித்தால் பாஸ்பர சந்தேகங்களும், ஆச்சரியங்களும்தான் வளர முடியும். எனவே, பிராந்திய மொழிகளே ராஜ்யங்களில் அரசாங்க மொழிகளாக இருக்கவேண்டும்.”

அதே சமயத்தில் மகாநாட்டின் தலைவர் சொல்லியிருப்பதையும் இங்கு எடுத்துரைக்க விரும்புகிறேன்.

“இந்தியாவுக்கு பொது மொழி வேண்டுமென்பதை நாங்கள் ஆட்சேபிக்கவில்லை. இதற்கு இந்தியே பொது மொழியாக இருப்பதில் எங்களுக்கு விரோதமில்லை. ஆனால் இந்தியை எப்படி புகுத்துவது. சில இந்து வெறியர்கள் உடனடியாக அதை புகுத்தவேண்டும் என்கிறார்கள். அரசியல் அமைப்பிலே 1965-ம் வருஷத்திற்குள் இந்தியை அரசாங்க மொழியாக்க வேண்டுமென்றிருக்கிறது. 1965-ம் ஆண்டென்ன. அதற்கு முன்பே அதை புகுத்திவிடுவோம் என்று ஒரு மந்திரி பார்லிமெண்டில் கூறுகிறார். அந்த மந்திரி நாட்டில் நிலவரத்தை அறியாதவர் என்பதை என் அபிப்பிராயம். ஏனெனில், அவ்வளவு சலபமாக இதை செய்யமுடியாது. இதர மொழிக்காரர்களின் உணர்ச்சிகளை மதித்து நடக்க வேண்டும். அதிகாரம் கையிலே இருக்கிறது. ஆகவே நினைத்தபடி செய்ய முடியுமென்றால் அது இந்த நாளில் தமிழ் நாட்டில் நடக்காது என்பதை அவர்களுக்கு எச்சரிக்க விரும்புகிறேன். இந்தியை இன்னும் 50 வருஷத்திற்கு பொது மொழியாக ஏற்பதற்கில்லை. இதற்கு இரண்டு காரணங்கள். முதல் காரணம் இந்தி மொழியே இன்னும் வளரவில்லை. பக்குவமடையவில்லை. அது வளர்ந்து பக்குவம் அடைவதற்கு குறைந்த பட்சம் 50 ஆண்டுகளாவது ஆகும். ஆகவே இன்னும் 50 ஆண்டுகளுக்கு இப்போதுள்ள ஆங்கிலம் அரசாங்க மொழியாக இருக்கலாம்.”

சர்க்கார் அனுப்பியிருக்கும் யாதாஸ்தில் concluding paragraph-ல் 'The conclusions and recommendations of the Official Language Commission are unacceptable' என்று சொல்லப்படுகிறது.

'Language in schools' என்பதன் கீழ் '... attention is drawn to the fact that the Commission does not recommend a three-language formula for secondary schools in the Hindi region; and the conclusion is drawn that the Government of India should be guided primarily, if not exclusively, by public opinion in non-Hindi regions in settling the basis of a co-ordinated policy and leave the detailed execution of policy in the educational field to the good sense of the State Governments and Legislatures concerned' என்று போடப்பட்டிருக்கிறது.

11th March 1958]

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

'State Language'—என்ற தலைப்பின் கீழ் 'The Government of Madras consider that it is neither necessary nor proper that the laws of the State should be required to be made in a language which is different from the official language of the State' என்று குறிப்பிடப் பட்டிருக்கிறது.

'Language in Courts' என்ற பாராவில் do not agree and suggest that the Government of India should make a declaration of policy to the effect that if and when the language of the High Court is changed, the official language of the State should be also the official language of the High Court என்று கூறப்பட்டுக்கிறது.

'Language in offices' என்று வரும்போது 'The Government of Madras take the view that there can be no reasonable doubt in the mind of anyone who has grasped the practical implications of the transition from English to Hindi that 26th January 1965 is an utterly impossible date line' என்று சொல்லப்பட்டுக்கிறது. சில நாட்களுக்கு முன் போஸ்ட் அண்டு டெலிகிராப்ஸ் உத்தியோகஸ்தர்களை சந்தித்துப் பேசுகின்றபோது, நான், இந்த மணியார்டர் பாரங்களிலும் கார்டுகளிலும் ஏன் இந்தி புத்தூட்டப்பட்டுக்கிறது என்று கேட்ட சமயத்தில் அதற்கு யூனியன் 'மினிஸ்டிரி' காரணம் அல்ல என்றும், இதற்கு முன்பு இருந்த 'டைரக்டர் ஜெனரல் ஆப் போஸ்ட் அண்டு டெலிகிராப்ஸ்' காரணம் என்றும் இதை மாற்றுவதற்கு அவர்கள் ஏற்பாடு செய்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள் என்றும், சீக்கிரமே உத்தரவு வந்துவிடும் என்று கூறியதைக்கேட்டு மிகவும் சந்தோஷப்பட்டேன். இன்று மணியார்டர் பாரங்களில் இந்தி இருப்பதின் காரணத்தால், பல மணியார்டர்கள் திரும்பி வந்து கொண்டிருக்கின்றன என்பது எனக்குத் தெரியும். அதனால் பல கஷ்டங்கள் ஏற்பட்டு இருக்கின்றன. இந்த விஷயத்தில் சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதும் எனக்குத் தெரியும்.

ராஜாஜியைப் பற்றி ஒரு வார்த்தை சொல்ல விரும்புகிறேன். "இந்தி கற்றுக்கொள்வதில் எந்த விதமான ஆட்சேபமே இல்லை என்றும் அது 'பிவினஸ் லாங்குவேஜ்' ஆகத்தான் இருக்குமே ஒழிய ஆட்சி மொழியாக இருக்க முடியாது என்றும்' அவர் சொல்கிறார். ஆங்கிலமும் இந்தியும் இரண்டும் ஆட்சிமொழியாக இருக்கலாம் என்று யாதாஸ்தில் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. இந்தி மட்டும் ஆட்சி மொழியாக இருக்கக்கூடாது என்று நாங்கள் யாதாஸ்தில் வற்புறுத்தி இருக்கின்றோம். காங்கிரஸ் சீர்த்திருத்த கமிட்டி மகாநாட்டில் நிறைவேற்றி தீர்மானத்துக்கும், இந்த யாதாஸ்தில் சொல்லியிருப்பதற்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லை என்று சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தி திணிப்பை நாம் ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. அப்படிச் செய்தால் கிளர்ச்சிதான் ஏற்படும். நாம் ஒவ்வொருவரும் மூன்று மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று ராஜேந்திர பிரசாத் கூறியிருக்கிறார்கள், அதாவது, வடக்கே இருப்பவர்கள், தெற்கே உள்ள ஒரு மொழியையும், தெற்கே உள்ளவர்கள் வடக்கே இருக்கும் ஒரு மொழியையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். மொழியை கற்றுக் கொள்வதைப் பற்றி நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. ஆனால் தெற்கே உள்ளவர்கள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று அடிக்கடி வலியுறுத்திச் சொல்வதைப் போல் அவர் அங்கு இருப்பவர்களுக்கு 'எம்பசைஸ்' செய்யவில்லை என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

குறைந்தது 50 வருஷமாவது இந்தி திணிப்பதற்கு ஆகும் அந்த மகாநாட்டுக்கும் இதற்கும் வித்தியாசம் இல்லை என்பது தான். அந்த வித்தியாசம் 1965-ம் வருஷம் வரையில் இருக்கக்கூடாது என்று அந்த அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliyar]

[11th March 1958]

அடுத்தபடியாக பார்லிமெண்டைப்பற்றி சொல்லப்படுகிறது : “ The Commission's views are accepted. The need for legislation under Article 120 (2) of the Constitution is pointed out. One suggestion is repeated that arrangements should be made in Parliament for simultaneous translation from Hindi to English and vice versa.”

மேல நாட்டில் என்ன செய்திருக்கிறார்கள். உலக ரீதியில் நடக்கும் நடவடிக்கையையெல்லாம் சைமல்டேனியஸ் முறையில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு வருகிறது. அதைப் போலவே இங்கும் சைமல்டேனியஸ் மொழி பெயர்ப்பு செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். அதையும் நாம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடியவர்களாக இருக்கிறோம். இப்பொழுது இதற்கு ஒரு பார்லிமெண்ட் கமிட்டியை போட்டிருப்பதன் காரணம் அந்த யாதாஸ்தை அங்கு அனுப்பி வைத்து அங்கு இதை அவர்கள் பரிசீலனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வரவேண்டும். அப்படி அவர்கள் இதை பரிசீலனை செய்து நமக்கு ஒரு நல்ல உத்தரவை பிறப்பிப்பார்கள். அதன் பிறகு இதை மறுபடியும் பார்லிமெண்டின் முன்னதாக வைப்பார்கள். அங்கு இதைப்பற்றி விவாதம் நடக்கும். அங்கு இதைப்பற்றி நன்கு பரிசீலனை செய்வார்கள். கடைசியாக நான் சொல்லிக்கொள்வது என்ன வென்றால் சர்வ கட்சிக் கூட்டத்தில் போட்ட அந்த ஆட்சி மொழி கமிஷன் யாதாஸ்தை, அதில் நடந்த விவரம் பூராவையும் நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம். அதைப்பற்றி வேறுபட்ட அபிப்பிராயம் இல்லை என்பதை சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

9-42
a.m.

*SRI K. ANBAZHAGAN : மதிப்பிற்குரிய மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, ஆட்சி மொழி பிரச்சினையானது இன்றைய தினம் மிக மிகச் சூடான சூழ்நிலையில் விவாதிக்கப்படுகிறது என்பதை முதன் முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சூடு குறைந்திருக்கிறது என்று சிலர் கருதலாம். அவர்களைப்பற்றி என்ன நினைப்பது என்று ஐயுறுகிறேன். அவர்கள் நிலை எப்படியுள்ளது என்று பார்த்தால் சூடு உள்ளவர்களுக்குத்தான் நிச்சயமாக அந்தப் பிரச்சினையிலுள்ள சூடு தெரியும்; இல்லாதவர்களுக்குச் சூடு தெரியாது என்பதாகத்தான் சூடு உள்ளது என்பதை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். என் இந்தப் பிரச்சினையில் சூடு இருக்கிறது என்றால் இந்த நாட்டில் இந்தியை நுழைப்பதற்கு 1937-ம் ஆண்டிலிருந்தே ஓர் எதிர்ப்பு உணர்ச்சி வளர்ந்து வந்து, இன்றையதினம் அந்த எதிர்ப்பு உணர்ச்சி சுப்பிரமணியம் அவர்களைக்கூட ஆட்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது—தவறாகச் சொல்லி விட்டேன்—மன்னிக்க வேண்டும்—கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்களைக்கூட உள்ளாக்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அப்படி உள்ளாக்கிக்கொண்டிருக்கின்ற காரணத்தால் தான் கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் எல்லாக் கட்சியைச் சார்ந்த தலைவர்களையும் அழைத்து, ஒரு ஆய்வுக் குழு போலக் கூட்டி சில முடிவுகளை மேற்கொண்டு மத்திய சர்க்காரின் ஆலோசனைக்கு அனுப்புவதற்குத் தயாராக முன்வந்தார். தவிர 1957-58-ம் ஆண்டிலுள்ள இதே கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் 1947-48-ல் இந்த உணர்ச்சிக்கு உள்ளானவராக இருக்கவில்லை; 1937-38-ல் இந்த உணர்ச்சியை உணர்வதற்குக் கூட காங்கிரசுக்கோ, கனம் சுப்பிரமணியத்திற்கோ இந்நாட்டிலே இருந்த போதிலும், வல்லமையோ, வாய்ப்போ இல்லை. அந்த அளவுக்கு இந்தப் பிரச்சினை இன்று வளர்ந்திருக்கிறது. வளர்ந்த பிரச்சினையாக எல்லோருடைய கண்ணையும், கருத்தையும் கவரக்கூடிய நிலைமையைப் பெற்றுவிட்டது. முன் நாட்களிலேகூட ஆட்சி மொழியாக இந்தி மொழியே கொண்டு வரப்படும் என்ற கருத்துக்கூட நீண்டகாலம் வரை தெரிவிக்கப்படவில்லை. காந்தி ஜியின் தலைமையில் காங்கிரஸ் இயக்கம் நடந்த காலத்தில் 1931-ம் ஆண்டில் நிறைவேற்றப்பட்ட தீர்மானப்படி இந்தி, உருது, ஆகிய இரண்டு மொழிகளுக்கிடையே சமரசமாக இந்துஸ்தானியையே ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வரலாம் என்று காந்திஜி கருதினார். அந்தக் கருத்து 1931-ம்

11th March 1958] [Sri K. Anbazhagan]

ஆண்டில் தீர்மானமாகவே நிறைவேறியது. அதனால் இந்துஸ்தானியானால் நான் ஏற்றுக்கொள்வேன் என்பது அல்ல. நான் இளம் வயதில் படித்துக்கூட இருக்கிறேன், ஆனால் அதை ஏற்றுக்கொள்வதற்கு இல்லை. அதற்குக் காரணம் வட நாட்டிலிருந்து வருகிற எந்த மொழியும் தமிழுக்கு திமையைமட்டுமே விளைவித்திருப்பதாக வரலாறு இருக்கிறது. தவிர தமிழுக்கு நன்மை செய்ததாக வரலாற்றில் இருப்பதாக மொழி நூல் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் மட்டுமல்ல, அரசியலில் உள்ளவர்களே கூட உண்மையாகவே, மனம் அறிந்து கூற முடியாது. அந்தத் திமையை உணர்ந்த தமிழ் அறிஞர்கள்தான் முதன் முதலாக இந்தி புத்ததப்பட்ட போதே எதிர்ப்பு தெரிவித்தார்கள். வடநாடு பெற்றிருக்கும் செல்வாக்கால், காங்கிரசு கட்சிக்கே வட நாடு தலைமைப் பீடமாக அமைந்திருப்பதால், இந்தி மொழி ஆட்சி மொழி என்ற பெயரில் நுழைந்தது. வட நாட்டு மொழிகள் தமிழர்கள் மீது பல காலங்களில் திணிக்கப்பட்டு தமிழுக்குக் கேடுகள் விளைவித்து வந்திருக்கின்றன. நமது தமிழ், பல காலமாகவே வட மொழிக்கு இரையாகி, உருது மொழிக்கும் சிறிதளவு இரையாகி, இசைத்துறையில் தெலுங்குக்கு இரையாகி, ஆண்டவன் வழிபாட்டுக்கும் வடமொழிக்கு இடம் விட்டு வெளியே நேர்ந்துவிட்டது. இப்படிப்பட்ட வரலாற்றுக் கருத்துக்களை உணர்ந்த காரணத்தால் மறுபடியும் வட நாட்டு மொழியான இந்திக்கு இடம் தருவது தமிழுக்குக் கேடு பயக்கும் என்று மொழித் துறை ஆராய்ச்சியாளர்கள் முதன் முதலாக இந்திக்கு எதிர்ப்பு எழுப்பினார்கள். அந்த எதிர்ப்பு, இந்தியைக் குறித்து மறைமலையடிகள் முதலான பெரியார்கள் கூறியவாறு, தமிழ் நாட்டில் தோன்றி, அந்த எதிர்ப்பு இன்று பெரு நெருப்பாக வளர்ந்திருக்கிறது. இந்தி எதிர்ப்பை நாட்டில் மொழி அறிவு பெற்ற அத்தனை பேரும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடிய நிலைமை வளர்ந்து, எல்லா இயக்கங்களிலும் இந்தி மொழி பெற்றிய அந்தக் கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளக்கூடிய சூழ்நிலை இன்று தோன்றி இருக்கின்றது. அதனால்தான் அந்த பிரச்சனைக் குறித்து, கேர் குழுவினர் (கமிஷன்) அறிக்கை நமக்குக் கிடைத்த பின்னர் அதனால் ஏற்பட்டுள்ள நிலைமை, இந்தி எதிர்ப்பைப் பலப்படுத்தும் என்ற காரணத்தால், காங்கிரசு செல்வாக்கை ஒழித்துவிடும் என்ற காரணத்தால், இந்நாட்டு ஆட்சியாளர் அந்த எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாது என்ற காரணத்தால், அந்த கேர் கமிஷன் அறிக்கைக்கு மாறுபட்ட கருத்தைத் தெரிவிக்கவேண்டிய அவசியம் இந்நாட்டு அரசாங்கத்திற்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தின் நல்லெண்ணத்தைக்கூட நான் மறுக்கமாட்டேன். ஆனால் உண்மை நிலைமையை விளங்கிக்கொள்ள முடியாமல் செய்வதை ஒரு அரசாங்கத்தினுடைய திறமைக்கு அடையாளம். என்று நான் கருத மாட்டேன். அரசாங்கத்தினுடைய நல்லெண்ணப்படியே, தமிழ் இந்நாட்டில் தகுந்த உயர் நிலை பெறுவதற்கு இந்தி இடையூறு இருக்கும் என்று கருதித்தான், முதற்படியாக கேர் குழுவினர் (கமிஷன்) இங்கு வந்த போதே அதற்கான வேண்டு கோளை சென்னை அரசாங்கம் அக்குழுவினரிடம் தந்திருக்கிறது. அதற்காக நன்றி செலுத்துகிறேன்.

தமிழைப் பொறுத்த வரையில் கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் முன்னாள் அமைச்சர் அவனாசிவிங்கம் அவர்கள் சென்ற வழியிலேயே செல்வதை நான் பாராட்டுகிறேன். அந்தத் தமிழ்ப் பற்றோடு அவர் தெரிவித்த கருத்து, கேர் கமிஷனால் நல்ல முறையில் ஏற்றுக் கொள்ளப்படாத காரணத்தால், அந்தந்த வட்டார மொழிகள் தலையெடுக்கக்கூடிய அளவுக்குக்கூட நியாயத்தை இந்தக் கமிஷன் ஏற்க மறுத்த காரணத்தால், அக்குழுவினர் வட நாட்டு வல்லரசின் ஏஜென்டுகளாக இருந்த காரணத்தால், மத்திய அரசாங்கத்தின் சார்பில் இந்தி திணிக்கப்படுவதைத் தடுக்க வழிவகை செய்யாத காரணத்தால், கேர் குழு முடிவுகளை எதிர்ப்பதற்கு ஒரு வழி காணவே கனம் சுப்பிரமணியம்—சர்வ கட்சித் தலைவர்களையும் கூட்டி ஆலோசிக்க முன் வந்தார். அமைச்சர் அவர்கள் தம்முடைய வல்லமையைக் கொண்டே குறிக்கோளை எய்த முடியாத நிலையில், காங்கிரசு, ஒரு தனி கட்சியாக நின்று இதைச் செய்ய முடியாத காரணத்தால், எல்லா கட்சிகளுடைய ஆதரவையும் பெறுவதற்கான முறையில் சர்வ கட்சித் தலை

[Sri K. Anbazhagan]

[11th March 1958]

வர்கள் கூட்டத்தை நடத்த வேண்டிய அவசியம் கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு அப்படிப்பட்ட ஒரு நல்லெண்ணம் தோன்றியது என்பதற்காக நான் மகிழ்கிறேன். அந்த நல்ல நோக்கம் இடையே முறியாமல் நிறைவேற்றிக் கொள்ளக்கூடிய நிறைவு கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு இருந்ததா என்பதையே ஐயுறுகிறேன். சர்வக் கட்சிக் கூட்டம் ஏற்படுவதற்கு முன்னால், இதே சட்ட மன்றத்தில் இந்தி மொழிப் பிரச்சினையைப்பற்றி விவாதிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டபோது, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள், “கட்சிகளுடைய கருத்துக்களை தெரிவித்துக்கொள்வதற்கு இப்பொழுது அவசரப்படலாகாது. இந்தப் பிரச்சினையை ஆளுக்கு ஆள் பேசிக் குழப்பாமல், அமைதியான சூழ்நிலையில் ஒரு பொதுவான உடன்பாடு ஏற்படுவதற்கு முயற்சிப்பேன். அப்பொழுது தலைவர்களிடையே ஏதாவது கருத்து மாறுபாடுகள் இருந்தாலும் மத்திய அரசாங்கத்திற்கு ஒரு முடிவான கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்கான அளவிற்காவது ஓர் உடன்பாடு காண்பேன்” என்று, தெரிவித்தார். அந்தக் கருத்தின்படியேதான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில், தலைவர் அண்ணா அவர்கள் கலந்து கொண்டாரே தவிர அந்தக் கருத்து கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களிடமிருந்து வராமல் இருந்திருக்குமேயானால், இந்த அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தவர்களில் எவராயினும் தனிப்பட்ட முறையில் இந்தப் பிரச்சினையை தீர்க்க அமைத்திருந்தாலும் “உங்களுடைய பிரச்சினையை நீங்களை தீர்த்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று தான் சொல்லியிருப்பாரெய்யா? இதில் கலந்து கொள்ள இசைந்திருக்கமாட்டார். அவர் தெரிவித்த நல்லெண்ணத்தை அடிப்படையாக வைத்து, இந்திக்கு எதிர்ப்பு தெரிவிக்கவே கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வழி காண முயற்சிக்கிறார்கள் என்ற கருத்தில் நாங்களும் அதில் கலந்து கொண்டோம். வேண்டாத இந்தியைப் புகுத்துவதாகிய, படரும் ஆலமரத்தின் கிளைகளை ஒவ்வொன்றாக வெட்ட வேண்டும் என்பதற்காகத்தான் எல்லா கட்சித் தலைவர்களையும் அமைத்திருப்பதாக நாங்கள் கருதியே அதில் சேர்த்துகொண்டோம். கிளைகள் பலவும் வெட்டப் பட்டபின்னர் சமயம் வந்தபோது அதன் வேரையும் வெட்டி வீழ்த்திக் கொள்ளலாம் என்று நினைத்து, இந்த எண்ணத்தில் நாங்கள் சர்வக் கட்சிக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டிருக்க, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பின்னர் டில்லிக்குச் சென்றபோது எல்லாக் கட்சிகளும் இதற்குத் தங்களுடைய ஆதரவைக் கொடுத்திருக்கின்றன, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் ஆதரவும் இதற்குண்டு என்று தெரிவித்திருக்கிறார். அப்பொழுது கூட ஒரு நல்லெண்ணத்துடன் தான் அவர் இதைத் தெரிவித்திருக்கிறார் என்று நினைத்துக்கொண்டு இருந்தோமே தவிர வேறு விதத்தில் நினைக்க எங்களுக்கு எந்த விதத்திலும் சிறு சந்தேகமும் ஏற்படவில்லை. கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அங்கு தி.மு.க. தலைவர் அண்ணா அவர்களுடைய ஆதரவையும் பெற்றிருக்கிறோம் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்.

அப்படித் தெரிவித்ததாலேயே—நிதி அமைச்சர் அவர்களைப்பற்றி வட நாட்டுத் தலைவர்களும் பிறரும் கொண்டிருந்த சந்தேகம் வலுப்படலாயிற்று. அவர்கள் சந்தேகம் கொண்டிருந்ததற்குக் காரணம், முன்னர், சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையைப்பற்றிய விவாதம் நடைபெற்று—அதற்குப் பதிலளித்தபோது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசிய பேச்சுத்தான். அப்பொழுது, நிதி அமைச்சர், அண்ணா அவர்களை நோக்கிக் கூறினார், “நீங்கள் திராவிட நாடு கிளர்ச்சியை ஒரு பத்து ஆண்டு காலத்திற்கு ஒத்திவைப்பீர்கள்” என்று. பத்திரிக்கைகளெல்லாம், “தி.மு.க.வுடன் பத்து ஆண்டு கால ஒப்பந்தம்” —“Ten years truce with D.M.K.” என்ற தலைப்புடன் அப்பேச்சை வெளியிட்டிருந்தன. அதனால்தான், வட நாட்டவர்க்கு, நிதி அமைச்சர் சுப்ரமணியம் திராவிட நாட்டை மறைமுகமாக ஆதரிக்கிறார், தி.மு.க.வுடன் உறவாடுகிறார், பிரிவினையை ஏற்கிறார் என்ற எண்ணமும், அதனால் வெறுப்பும் ஏற்பட்டு, அந்நாட்டுப் பத்திரிகைகள் அவரைக் கண்டித்தே எழுதியிருந்தன. அதே மனப் போக்குடன் நிதி அமைச்சருடன் பேசிய நிருபர்கள், தி.மு.க.-வுடன்

11th March 1958]

[Sri K. Anbazhagan]

சேர்ந்துதான் நிதி அமைச்சரும் “இந்தியை” எதிர்க்கின்றார் என்று எண்ணலாயினர். இயற்கையும் அதுதான். அந்த நிலைமை ஏற்பட்டதற்கு பின்னர்தான் சென்னை திரும்பிய நிதி அமைச்சர் தென் நாட்டிலே உள்ள பத்திரிகை நிருபர்கள் அவரைச் சூழ்ந்துகொண்டு கேள்விகேட்ட நேரத்திலே, தம்மைப்பற்றிய சந்தேகச் சுழலிலே இருந்து எப்படித் தப்புவது என்று எண்ணிய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் “அண்ணாதுரை இந்திக்கு ஆதரவு தெரிவித்தார்” என்று சொல்லிவிட்டார். நடைபெற்றவற்றை அடிப்படையாக வைத்துத்தான் கூறுகின்றேன். இந்திக்கு ஆதரவு அளிக்க வேண்டிய அவசியம் அண்ணாதுரைக்கு ஒருநாளும் ஏற்படவில்லை. இந்த நாட்டிலுள்ள ஆட்சியாளருக்கு வேண்டுமெனில் அந்த நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. இந்தி என்ற கருங்கல் தலையில் சுமத்தப்பட்டது. தலையிலே உள்ள கருங்கல்லைக் கீழே இறக்குவதற்கு அண்ணாதுரை அவர்களை துணைக்கு அழைத்தார்கள். மற்ற எதிர்க்கட்சியினரையும் துணைக்குக் கூப்பிட்டார்கள். அப்படி எல்லோரையும் துணைக்கு கூப்பிட்டுவிட்டு, தலையிலே உள்ள கல்லைப்பற்றிய உணர்ச்சி இல்லாமல், அண்ணாதுரை இந்திக்கு அந்தக் கல் தலையிலேயே இருக்க ஆதரவு கொடுத்தார் என்று சொல்லி விட்டார்கள். அதுதான் இந்தச் சூடான சூழ்நிலைக்குக் காரணம்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நான் எந்த இடத்திலும் அண்ணாதுரை இந்திக்கு ஆதரவு அளித்தார்களா, எதிர்ப்பு அளித்தார்களா என்பது பற்றி பேசவில்லை. இந்த யாதாஸ்துக்கு அவர்கள் ஆதரவு கொடுத்தார்கள் என்றுதான் சொன்னேன்.

* SRI K. ANBAZHAGAN : நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இப்பொழுதேனும் விளக்கம் தந்ததற்கு நான் என் மனப்பூர்வமான நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். இந்த யாதாஸ்திலே இருக்கிற ஒவ்வொரு பகுதியையும் நான் பின்னர் படித்துக் காட்டத் தயாராக இருக்கிறேன். அதிலே இருக்கிற ஒவ்வொரு பகுதியும் இந்தி நுழைப்புக்கு சிறிதேனும் எதிர்ப்பைத்தான் தெரிவிக்கின்றது. எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் ஒரு நிகழ்ச்சியைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அவர் “அய்யம்பேட்டை விவகாரம்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். நிதி அமைச்சர் அவர்கள் “கும்பகோணம்” வேலை செய்ததால்தான் அய்யம்பேட்டை வேலை செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டது. கும்பகோணமும், அய்யம்பேட்டையும் பக்கம் தான். “கும்பகோணம்” நிகழ்ந்ததால்தான், “அய்யம்பேட்டைக்குப்” போனால் தான் பிரச்சனை தீர்க்கும் என்ற நிலைமை ஏற்பட்டது.

SRI A. VEDARATHNAM : கும்பகோணம், அய்யம்பேட்டை என்ற பதங்களை இங்கே உபயோகப்படுத்துவது சரிதான்? தலைவர் அவர்கள் தீர்ப்பு அளிக்கவேண்டும்.

DEPUTY SPEAKER : தயவுசெய்து அங்கத்தினர் விளக்கட்டும்.

SRI K. ANBAZHAGAN : தவறுதலாக இருந்தால் நான் வருத்தம் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். ஒரு கருத்தைப்பற்றி “பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர்” எழுப்புவது என்றால் அந்தக் கருத்து முதலிலே கூறப்பட்ட நேரத்திலேயே எழுப்பியிருந்தால் அப்பொழுது நான் அதற்கு நன்றி செலுத்தியிருப்பேன். ஆனாலும் கருத்து விளக்கம் எப்படியோ ஏற்பட்டு விட்டது பற்றி நான் மகிழ்கின்றேன். இந்த யாதாஸ்திற்குத்தான் அண்ணாதுரை ஆதரவு கொடுத்திருக்கிறார் என்றுதான் சொன்னதாக அமைச்சர் சொன்னார்கள். அந்த யாதாஸ்து முழுவதையும் ஒவ்வொரு பகுதியாகப் படித்துப் பார்த்தால்தான் உண்மை விளங்கும். இந்தியை ஆதரிப்பதாக இந்த யாதாஸ்தில் எந்த இடத்திலாவது கூறப்பட்டுள்ளதா என்பதை, அருள்கூர்ந்து தமது வாத்தத்தில் எடுத்துக் காட்டவேண்டும் நிதி அமைச்சர் அவர்கள். எந்த இடத்திலும் இந்திக்கு ஆதரவு கொடுப்பதாகச் சொல்லப்படவில்லை. சில இடத்தில் இந்தி நுழைவை எதிர்ப்பதாகவே

[Sri K. Anbazhagan]

[11th March 1958]

தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. நான் படித்துக் காட்டுவேன். பல பகுதியிலும் ஆங்கிலத்தை தொடர்ந்து நீடிக்கவேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு இடத்தில் கூட, இந்தியை பரப்புவதற்கு வழி கூறப்படவில்லை, வசதி செய்யவில்லை, அதை ஏற்றுக்கொள்வது என்ற செய்திக்கு இடமில்லை. யாதாஸ்தில் முதல் பகுதியிலேயே கேர் கமிஷன் அறிக்கை வெளி வந்தவுடனேயே இந்த நாட்டிலே பெரிய உணர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : இப்பொழுது அண்ணாதுரை அவர்கள் இந்திக்கு ஆதரவு அளித்திருக்கிறார்களா, எதிர்ப்பு தெரிவித்திருக்கிறார்களா என்பது பிரச்சனை அல்ல. நான் ஏதாவது தவறாகச் சொல்லியிருந்தால், அதைச் சட்டிக்காட்டினால் நான் வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ளுவதற்குத் தயார். இந்த யாதாஸ்திற்கு ஆதரவு கொடுத்ததை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்வதாயிருந்தால், வேறு விவாதம் வேண்டியதில்லை. நான் ஏதாவது தப்பு அர்த்தம் கொள்ளும்படி பேசியிருந்தால், அதை எடுத்துக் காட்டினால் நான் திருத்திக்கொள்ளுகிறேன். இந்திக்கு அண்ணாதுரை ஆதரவு அளித்தார்களா என்ற தவறான கருத்து தோன்றினால் அதற்கு விளக்கம் தெரிவிக்கட்டும். இப்பொழுது இந்தியை ஆதரிப்பதா, எதிர்ப்பதா என்பது பிரச்சனை அல்ல. யாதாஸ்தை ஒப்புக்கொள்ளுவதாகச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த யாதாஸ்தை ஒப்புக்கொண்டால் போதும். அதற்குமேல் ஒன்றும் வேண்டாம்.

SRI K. ANBAZHAGAN : நிதி அமைச்சர் விளக்கம் கொடுத்தது பற்றி நான் மகிழ்ச்சி அடைகின்றேன். அண்ணாதுரை அவ்வாறு தெரிவித்ததாக தான் தெரிவிக்கவில்லை என்று இப்பொழுது தரப்படும் விளக்கம் முன்பே ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். இந்த அறிக்கையை அண்ணா அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இதுவரையிலும் எந்த இடத்திலும் இந்த யாதாஸ்தை ஏற்றுக்கொள்ளவில்லை என்று அண்ணா அவர்கள் சொல்லியதில்லை. இந்தப் பிரச்சனை எப்படி ஏற்பட்டது? ஒருவேளை யாதாஸ்தை நீ படித்துப் பார்க்கவில்லை என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லக்கூடும். நான் சிறிது அளவு படித்திருக்கிறேன். நான் படித்த அளவில் இந்த அறிக்கையிலே குறிப்பிடப்பட்ட கருத்துக்களை பொது உடன்பாடு (ஜெனரல் அக்ரிமெண்டு) என்று சொல்லக்கூடிய அளவுக்கு அண்ணா அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். நாங்களும் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறோம். இதிலே சில கருத்துக்களில் ஒவ்வொரு கட்சிக்கும் சிறு சிறு வேற்றுமைகூட இருக்கலாம், அதனால் தமது கட்சிக் கொள்கையை விட்டுவிட்டதாகப் பொருளல்ல என்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் கட்சி கூட்டத்திலேயே தெரிவித்திருக்கிறார். இப்படிப்பட்ட நிலையில், மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டுமென்ற பதற்காகவே நடந்த அக்கூட்டத்தில் “அரசியல் சட்டத்தை மாற்றுவது எளிதல்ல என்பதாலும், நம்மாலே அதை வலியுறுத்த முடியாத சூழ்நிலை இருக்கின்ற காரணத்தினாலேயும், அரசியலமைப்புச் சட்டத்தில் இடம் பெற்றுள்ள கருத்துக்களையே வைத்துக்கொண்டு, அதற்கு ஒரு (இன்ஸ்ட்ருமெண்டு) நிர்வாகச் சட்டம் ஏற்படுத்தி, அந்தச் சட்டத்தின் மூலம் இதே கருத்துக்களை நிறைவேற்றிக்கொள்ளலாம்” என்று தெரிவித்துள்ளார். அப்படித் தெரிவித்ததன் நோக்கம் என்னவென்றால், இந்தி மட்டும் ஆட்சி மொழியாவதைத் தடுப்பது, ஆங்கிலத்தையும் அதனோடு நீடிக்கச் செய்வது என்பதுதான். இந்தி ஆங்கிலத்திடம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லுவதற்குக் கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இப்பொழுது முன் வந்திருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சி இப்பொழுது முன் வந்திருக்கிறது. ஆனால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்தியை ஆட்சி மொழி என்று கொண்டு வந்த அக்காலத்திலேயே (முன்பிருந்தே), ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டும், ஆங்கிலத்தையும் ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம்தான் இருக்க வேண்டுமென்று, ஆங்கில மோகம் பிடித்தவர்கள்தான் சொல்லுகிறார்கள் என்ற வாதம் ஆங்கில அறிவோடு கூடியவர்கள் பேசக்கூடியது ஆகாது.

11th March 1958]

[Sri K. Anbazhagan]

ஏன் ஆங்கிலத்தில் இருக்கும் மோகம் இந்தியில் இல்லை என்று கேட்கலாம். இந்தியில் மோகம் இருப்பதைவிட, ஆங்கிலத்தில் மோகம் இருக்குமானால் நல்லதே. இந்தியிலே இருக்கும் மோகத்தின் காரணமாக நம் அனைவருக்கும் பயன்படக்கூடிய ஆங்கிலத்திற்கு இடம் இல்லாமல் செய்து இந்தியைப் புதுத்தித் தமிழ்நாட்டில் மட்டுமன்றி, இந்தி பேசப்படாத மற்ற வட்டாரத்திலுள்ள மக்களுக்கும் தீமை விளைவிக்கப்படும் காரணத்தினாலேயே, ஆங்கிலத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் வலியுறுத்திச் சொல்வதற்கு அண்ணா அவர்கள் உடன்பாடு தெரிவித்தார்கள். அப்படி உடன்பாடு அளித்த கருத்து எங்கும் மறுக்கப்படவில்லை. நேற்று கூட நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இங்கே பேசினார்கள், “ விடுதலை ” கேலிக்குறிப்பைப்பற்றி. அதற்குப் பிறகுதான் அண்ணா அவர்கள் தம் ஆதரவைப் பின் வாங்கியதாகவும் சொன்னார்கள். “ விடுதலையில் ” கேலிக்குறிப்பு வருவதற்குக் காரணம் என்ன? அமைச்சர் அவர்கள் இதுபற்றிக் குறிப்பிட்ட காரணத்தினால் தான் நானும் இதுபற்றி திருப்பி குறிப்பிட வேண்டியிருக்கிறது. எப்படி இந்த நிலை ஏற்பட்டது? இந்திக்கு அண்ணாதுரை ஆதரவு அளிக்கிறார் என்று சொல்லிய காரணத்தினாலேதான் இந்தக் கேலி ஏற்பட்டது. உண்மையில் இந்த யாதாஸ்தைப் பொறுத்தவரையிலே பெரும் பகுதியும் இந்தியை எதிர்ப்பதாகத்தானே இருக்கிறது? ஆண்டவனுக்கு சோறு சமைத்துப் படைக்கச் சோம்பிய ஒரு பூசாரி, செங்கல்லைச் சுட்டு, ஒரு தட்டில் வைத்து ஈரத் துனியைப் போட்டு மூடி, ஆண்டவனுக்குப் படைத்தான். ஆண்டவனுக்கு ஏமாற்றமில்லையெனினும், ஆண்டவன் பக்தர்கள் அதைச் சோறு என்று நினைத்து ஏமாந்திருப்பர். அதேபோல் நிதி அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் இந்திக்கு எதிர்ப்பு என்ற சோற்றை இந்திக்கு ஆதரவு என்ற சுட்ட செங்கலாக மாற்றி தட்டில் வைத்து ஈரத்துனியை போட்டு மூடி மத்திய அரசாங்கத்திற்குப் படைத்து ஏமாற்றவைத்தார், அண்ணாதுரை அந்தப் பூணையை வெளிப்படுத்தாததால் இந்திக்கு ஆதரவு அளித்தார் என்று சொல்லுகிறார். இதனால்தான் இந்தச் சூழ்நிலையும், சிக்கலும் ஏற்பட்டது. அரசாங்கத்தினரைப் பார்த்துக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன், நீங்கள் அதைச் செய்தாலும் நேர்மையாகச் செய்யுங்கள், செய்யும் தையும் மறைக்காதீர்கள். மறுக்காதீர்கள். கட நாடகம் நிகழ இடமளிக்காதீர்கள். அப்படிப்பட்ட சூழலும் சிக்கலும் ஏற்பட்டுவிட்டால், எப்படிப்பட்ட கனம் காமராஜரும் சுப்பிரமணியமும் முயற்சித்தால்கூட எந்தப் பிரச்சனையிலேயும் தீர்வு காணமுடியாது. இதுவரையில் இந்தி நுழைவு பிரச்சனையை உங்களால் தீர்க்கமுடியவில்லை. பத்து ஆண்டு காலமாக நீங்கள் ஆட்சி புரிந்திருக்கிறீர்கள். நிதி அமைச்சர் அரசியல் நிர்ணய சபையில் உறுப்பினராக இருந்திருக்கின்றார். அப்பொழுதே இந்தப் பிரச்சனையை தீர்த்திருக்கக்கூடாது? அந்தச் சூழ்நிலையில் உயர் திரு. கோபாலசுவாமி அய்யங்கார் அவர்களின் உதவியால் ஒரு ஒட்டு வித்தியாசத்தில் இந்தி 15 ஆண்டுகளுக்கு அப்பொழுது தள்ளிப் போடப்பட்டது, இல்லாவிட்டால் அப்பொழுதே இந்தி வந்திருக்கும் என்று கூறியுள்ளீர்கள். அப்பொழுதே இந்தி வந்திருந்தால், நிலைமை மிகவும் கேவலமாகத்தான் இருந்திருக்கும். அப்பொழுதே அதைத் தள்ளிப்போட ஒரு வோட்டுதான் அதிகம் கிடைத்தது என்று சொன்னால், அதிலேயே இந்தி ஆதிக்கம் புலப்படவில்லையா? இந்தி கட்டாயமாக நுழைக்கப் பட்டது புலப்படவில்லையா? இந்தி நுழைக்கப்படுகின்றது ஒரே அரசு, ஆட்சி என்ற பெயராலே. கௌஹத்தி மகாநாட்டில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றி விரிவாக விளக்கம் கொடுத்தும், அவர் கொள்கைக்கு அழுத்தம், வலிவு ஏற்பட்டதா? எதிர்ப்புதான் புலப்பட்டது. அந்த மகாநாட்டில் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்ற தீர்மானத்தின் வாசகத்தைப் பார்த்தால் அதுவும் வடநாட்டாரின் மனப்பான்மையைக் காட்டுவதாகத்தான் இருக்கிறது. அவை மாற்றுவதற்குத்தான் கல்கத்தா மகாநாடு இப்பொழுது நடைபெற்றுமுடிந்தது. மிகப் பெரிய தலைவர்கள் அதில் கலந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் பெயர்களைச் சொல்லுவதுகூட இந்த அவைக்குப் புறம்பென கூறப்படலாம். அவர்களுடைய கருத்துக்களை

[Sri K. Anbazhagan]

[11th March 1958]

ஆட்சியாளர்கள் புறக்கணிக்க வேண்டாம். அவர்கள் எண்ணிக்கையில் குறைவாக இருந்த போதிலும், அவர்களது நல்ல கருத்துக்களை நாம் அலட்சியம் செய்துவிடக்கூடாது. இந்திய அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டுமென்று அவர்கள் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாம் அவ்வாறு பேசுவதைப் பார்த்து, அரசியல் சட்டத்தை திருத்தவேண்டிய அவசியம் இல்லை என்று முன்பு கூறிவந்த கனம் அமைச்சர் அவர்கள் அது திருத்தப்படலாம் என்று இப்போது கருத்தறிவிக்க முற்பட்டிருக்கிறார். எல்லாக் கட்சிகளின் தலைவர்களும் அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டுமென்று சொல்வதையும், மத்திய அரசாங்கத்தின் போக்கையும், வடநாட்டுத் தலைவர்களின் நிலைப்பையும், கௌஹத்தி தீர்மானம் வலுவிழந்து வருவதையும் கவனிக்கும்போது அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படலாம் தான் நமக்கு எதிர்காலத்தில் இந்தித்திணிப்பினின்றும் பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்பதை எவரும் உணரக்கூடும் என்பது தெரிகிறது. மேலும், கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் அறிவித்திருக்கும் கருத்துக்களில் எவ்வளவு இரு மொழி ஏற்பாட்டை மாற்றும் முறையில் சந்தேகங்கள் இருக்கின்றன? மத்திய ஆட்சியில் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தவேண்டுமானால், மாநில அரசாங்கங்களின் சம்மதத்தை—மக்களின் சம்மதத்தை—பெற்றுத்தான் அதைச் செய்யவேண்டுமென்று நிதி அமைச்சர் இங்கு சொல்லியிருக்கிறார். எனவே, மக்களின் சம்மதத்தை மத்திய அரசாங்கத்தார் பெறாமல் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தி இந்தியைத் திணிக்கக்கூடும் என்று கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களே நினைத்திருக்கிறார் என்று தெரிகிறது. அரசியல் சட்டத்தை இந்த முறையைக் கையாண்டு மாற்றுவதாயிருந்தால் தான் தமிழ்நாட்டிற்கு ஹிந்தித் திணிப்பினின்றும் நிரந்தரப் பாதுகாப்புக் கிடைக்கும் என்றும் அவர் எண்ணியிருக்கிறார். மத்திய அரசாங்கத்தின் இந்தித் திணிப்பினின்றும் தமிழ்நாட்டிற்கு நிரந்தரப் பாதுகாப்பு கிடைக்கவேண்டுமென்று அவர் எண்ணியிருக்கிறார் என்று நான் சொல்லும்போது, ஏக இந்தியாவை நாங்கள் ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டோம் என்று அவர் சொல்லமாட்டார் என்று நினைக்கிறேன். இந்தியாவை ஒரு துணைக்கண்டமாகத்தான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கருதுகிறது. மத்திய அரசாங்கத்தின்கீழ் இருக்கும் காலம் வரையில் கூடத் தமிழ்நாட்டில் ஹிந்தி திணிக்கப்படக்கூடாது என்று நாங்கள் விரும்புகிறோம். இந்திய அரசாங்க மொழியாக ஹிந்தி மொழி ஒன்று தான் இருக்க வேண்டுமென்ற கருத்தை நாங்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. அரசியல் சட்டத்திலேயே இந்தி மொழி பேசும் வட்டாரம், இந்தி மொழி பேசாத வட்டாரம் என்ற பாகுபாடு ஏன் வந்தது? அரசியல் சட்டத்தின் மூலமே அந்தப் பிரிவினை ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஒரே மொழி தேசிய மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்றால், வட்டார மொழிகள் பல ஏன் இருக்கவேண்டும்? அந்தப் பாகுபாடு இருக்கிறது. அரசாங்க மொழிப் பரிசீலனையை பொறுத்த வரையில், இந்தி பேசப்படாத வட்டாரங்களில் இந்தியைக் குறித்து அதிருப்தி உணர்ச்சி இருந்தது, இருக்கிறது என்று யாதாஸ்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. ஏன் அவ்வாறு இருக்கவேண்டும்? சென்னை அரசாங்கத்தின் தீர்மானத்தை மத்திய அரசாங்கம் சிந்தித்து ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று யாதாஸ்தில் கூறப்பட்டிருப்பதேன்? ஹிந்தி நன்றாக வளர்ச்சியடைந்துவிட்டதா என்று பார்த்து அதுமட்டுமே அரசாங்க மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கச் சட்டத்தைத் திருத்த எண்ணும் காலத்தில், வட்டார மக்களின் சம்மதம் பெறப்பட்டு அத்திருத்தம் செய்யப்பட வேண்டுமென்று யாதாஸ்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்பதேன்? இவற்றிலெல்லாம் பிளவுபட்ட நிலையும் பாகுபாடும் இல்லையா? இந்தி அன்னிய மொழி என்ற உணர்வு நமக்கு ஏற்படவில்லையா? இந்தி அன்னிய மொழியாக இருந்தபோதிலும் கூட, அது அன்னிய மொழி அல்ல என்று சொல்லுவது, பொதுமக்களை ஏமாற்ற முயற்சிப்பது ஆகும். முன்பு காங்கிரஸ் ஏற்றுக்கொண்ட கொள்கைக்கு முரண்படாமல் கருத்தறிவிக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலும், அதே சமயத்தில் ஹிந்தித் திணிப்பு ஆபத்துக்களை உணர்ந்த மக்களிடமிருந்து காங்கிரசை பாதுகாக்க வேண்டுமென்ற எண்ணத்திலும், இந்தக் கருத்துக்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன.

11th March 1958]

[Sri K. Anbazhagan]

அடுத்து, பள்ளியில் இடம் பெறும் மொழிகளை நோக்குவோம். மூன்று மொழித் திட்டத்தை ஏற்றுக்கொண்டிருக்கும் நம் அரசாங்கம் அத்திட்டத் தால் தவறான கொள்கையை ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டது. கல்வித் திட்ட அறிக்கையின்பேரில் பேசும்போதும் இதை நான் குறிப்பிட்டேன். இப்போது மீண்டும் குறிப்பிடுகிறேன். வடநாட்டில் பள்ளி மாணவர்கள் ஹிந்தியுடன் கூட ஆங்கில மொழி ஒன்றை மட்டும் பயின்றாலே போதும். கேர் குழுவின் இந்த மாநிலத்திற்கு வந்திருந்தபோது, வடநாட்டில் பள்ளி மாணவர்கள் இந்தியுடன் ஆங்கிலம் ஒன்றை மட்டும் கற்பதற்கே மிகவும் துன்பப்படுகிறார்கள் என்று கூறினர். நமது நிதி அமைச்சர் கனம் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களோ, இந்த ராஜ்யத்தில் பள்ளி மாணவர்கள் தமிழ் மொழியைக் கற்பதுடன் ஆங்கிலத்தையும் இந்தியையும் கற்க வேண்டுமென்று கூறுகிறார்கள். அவர் மூன்று மொழி பாரத்தைப் பள்ளி மாணவர்கள் மீது சுமத்த முற்படுகிறார். ஆட்சி மொழியாவதற்குரிய தகுதி இப்பொழுது இந்திக்கு இல்லை என்றால், அந்தத் தகுதி தமிழுக்கும் இல்லை என்று தானே சொல்வார்கள் என்று அவர் வேறொரு இடத்தில் கேட்டிருக்கிறார். வளர்வதும் வளம்பெற்றதும் உயர்ந்ததுமான தமிழ் மொழியுடன் ஹிந்தி மொழியை ஒப்பிடுவதே தமிழைக் கேவலப்படுத்துவதாகும். தமிழும் இந்தியும் ஒன்று? இந்தி வளர்ச்சியுற்றிராத மொழி என்பதை இந்தி பேசும் பகுதியிலுள்ளவர்களே ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பது கனம் அமைச்சருக்குத் தெரியுமா? தமிழ் அப்படிப்பட்ட மொழியா? தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருப்பதற்குரிய தகுதியையுடைய மொழி. தெலுங்கிற்கும் கன்னடத்திற்கும் கூட அந்தத் தகுதி இருக்கிறது என்பதை யாராவது மறுக்கமுடியுமா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : ஆட்சி மொழியாக இருப்பதற்குரிய தகுதியையும் வளர்ச்சியையும் தெலுங்கு இன்னும் பெறவில்லை என்று ஆந்திரர்கள் அந்தச் சட்டசபையில் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

SRI K. ANBAZHAGAN : ஆந்திராவிலும் காங்கிரஸ் கட்சிதான் இப்போது ஆட்சி நடத்துகிறது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் கட்சியைப் பொறுத்த வரையில், அக்கட்சிக்காரர்களுக்கு இந்திக்கு அடிப்படையும் மனப்பான்மை இருக்கிறது. ஆகவே நான் ஆந்திர சட்டசபையில் அப்படிப்பட்ட கருத்து வெளியிடப்பட்டது என்றும் கூற விரும்புகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ அன் பழகன் அவர்களிடம் ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். எங்களை வேண்டுமானால் இந்திக்கு அடிமைகள் என்றோ, டெல்லிக்கு அடிவருடிகள் என்றோ, எது வேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள்; இப்பிரச்சனையில் தெலுங்கர்களையும் இழுத்து அவர்களை இந்திக்கு அடிமைகள் என்று சொல்லி வெவ்வேறு மொழியினரிடையே வீண் விருப்பவெறுப்புக்களை தயவு செய்து கிளப்ப வேண்டாமென்று அவரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : ஆட்சி மொழியாக இருப்பதற்குரிய தகுதி தெலுங்கிற்கு இல்லை என்று ஆந்திரர்கள் சொன்னதைப் போல, தமிழுக்கும் அந்தத் தகுதி இல்லை என்று சொல்ல வேண்டாமென்று கனம் நிதி அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். தெலுங்கு மொழியை வைத்துக்கொண்டு ஆட்சி நடத்த முடியாது என்று ஒருசில ஆந்திரர்கள் சொன்னாலும், தெலுங்கை வைத்துக்கொண்டு ஆளமுடியும் என்று முற்போக்கான கருத்துக்கொண்ட ஆந்திரர்கள் சொல்கிறார்கள் என்பதையும் அமைச்சருக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

பள்ளி மொழிப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையில், வடநாட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு முறை, தென்னாட்டுப் பிள்ளைகளுக்கு வேறொரு முறை என்ற நிலையை நான் காண்கிறேன். வட நாட்டுப் பள்ளிப் பிள்ளைகள் இரண்டு மொழிகள் தான் படிக்கிறார்கள். ஆனால், தென்னாட்டில் பள்ளிப் பிள்ளைகள் மூன்று மொழிகள் கற்க வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தார்

[Sri K. Anbazhagan]

[11th March 1958]

தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். இங்கேயும் பள்ளிப் பிள்ளைகள் இரண்டு மொழி படித்தால் போதும். மூன்றாவது மொழிப் படிப்பு விருப்பப் பாடமாக இருக்க வேண்டும். அந்த மூன்றாவது மொழி எந்த மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று கணம் கல்வி அமைச்சர் என்னைக் கேட்கலாம். அதை நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை. பாடம் மக்களை மூன்று மொழிகள் படிக்கச் சொல்வது, அவர்கள் தலையில் பெரிய சுமையை வைப்பதாகும். கல்லூரி போதனாமொழியில் ஆங்கிலத்தைக் கைவிட்டால் தமிழ் தான் போதனா மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று வெளியிடப்பரும் கருத்தை நானும் வலியுறுத்துகிறேன். அந்தக் கருத்து இப்போது கணம் அமைச்சரால் ஏன் வெளியிடப்படுகிறது? “இந்தி” மொழியைப் புகுத்தும் விஷயத்தில் பல்கலைக் கழகங்களின் உதவியைக்கூட மத்திய அரசாங்கத்தார் பெற்றுவிடுவார்களோ என்று நினைக்கப்பட்டு அந்தக் கருத்து வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது. அந்தத் துறையிலும் “இந்தி” புகுத்தப்படக்கூடாது என்ற கருத்தே வெளியிடப்பட்டிருக்கிறது.

யாதாஸ்தில் 4-வது பிரிவில், ராஜ்ய அரசாங்கத்தின் அலுவலக மொழியைப் பொறுத்தவரையில், இந்த ராஜ்யத்தில் வட்டார மொழி ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு விட்டது என்ற கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஸ்தானத்திலிருந்து அந்த மொழியை நீக்கி அங்கே இந்தியைப் புகுத்துவதற்கு மத்திய அரசாங்கத்தார் முற்படுவார்களோ என்று எண்ணியே, அதை அடிப்படன் மறுக்க அந்தக் கருத்து வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றது.

அடுத்து, 5-வது பிரிவை நோக்குவோம். இந்தப் பிரிவு, மாநில சட்டசபை சட்டமியற்றும் மொழி எதுவாக இருக்க வேண்டுமென்பதைப் பற்றியது. மாநில சட்டசபைகளில் சட்டங்களை இந்தியில் இயற்றுவது நல்லது என்ற கருத்தும் கொர் கமிஷனல் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த அந்த வட்டார மொழியோ ஆங்கிலமோதான் மாநில சட்டசபைகளின் சட்டமியற்றும் மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்து நம் அரசாங்கத்தாரால் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அடுத்து எல்லா உயர் நீதி மன்றங்களும் நல்ல முறையில் நடக்க வேண்டுமென்பதற்காக, அவைகளுடைய நடவடிக்கைகள் மொழி தேசம் முழுவதற்குமான் பொது மொழியில் இருக்க வேண்டுமென்று கொர் கமிஷன் சிபாரிசு செய்திருக்கிறது. உயர் நீதி மன்றங்களின் மொழி மக்கள் மொழியாகிய வட்டார மொழியாகத் தான் இருக்கவேண்டுமே தவிர, பொது மொழி என்ற பெயரில் இந்தி நுழைக்கூடாது என்று சர்வ கட்சிக் கூட்டத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

மத்திய சர்க்கார் அலுவலகங்களின் மொழியைப் பொறுத்தவரையில், டெல்லி நகரிலுள்ள அலுவலகங்கள் வேண்டுமானால் இந்தியை வைத்துக் கொள்ளலாம் என்றும், அகில இந்திய ரீதியில் இயங்கும் வட்டார அலுவலகங்கள் உள் அலுவலகங்களுக்கு இந்தியையும், அந்தந்தப் பகுதிகளில் பொதுமக்களுடன் தொடர்பு கொள்ளும் வேலைகளுக்கு அந்தப் பிரதேச மொழிகளையும் பயன்படுத்தலாம் என்றும் யாதாஸ்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, அகில இந்திய ரீதியில் இயங்கும் மத்திய அரசாங்க அலுவலகங்களைப்பொறுத்தவரையில், பொதுமக்களுடைய வசதிக்கு ஏற்ற மாதிரியில் அவைகளுடைய மொழிக் கொள்கை அமைய வேண்டுமென்றும், பொதுமக்களுக்கு அசௌகரியம் ஏற்படுத்தி இந்தியைத் திணிப்பதற்குக் கருவியாக இந்த அலுவலகங்களை மத்திய அரசாங்கம் பயன்படுத்தக் கூடாது என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. இந்த அலுவலகங்களில், வட்டார மக்களின் தாய் மொழி உபயோகிக்கப்பட வேண்டுமென்றும், அத்துடன் ஆங்கிலமும் மத்திய-மாநில தொடர்பு மொழியாக உபயோகிக்கப்பட வேண்டுமென்றும் சர்வ கட்சித் தலைவர்கள் கூட்டத்தில் கருத்தறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

யூனியன் பப்ளிக் சர்வீஸ் கமிஷன் பரீட்சையைப் பொறுத்தவரையில் இந்தியிலோ ஆங்கிலத்திலோ மட்டும் பரீட்சை எழுதலாம் என்ற நிலை இல்லாமல் தாய் மொழியிலேயே பரீட்சை எழுதுவதற்கும் இடமளிக்க வேண்டும் என்று யாதாஸ்தில் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. போட்டித் தேர்வில்

11th March 1958]

[Sri K. Anbazhagan]

தாய் மொழிக்கு முதலிடம் கொடுக்க வேண்டுமென்றும், வேண்டுமானால் இந்தியைத் துணைத் தேர்வு மொழியாக எடுத்துக்கொள்ளலாம் என்றும் கருத்தறிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. வட நாட்டினருக்குச் சாதகமானதும் தென்னாட்டினருக்குப் பாதகமானதுமான ஏற்பாடு செய்யப்படக் கூடாது என்பதற்காக இந்தக் கருத்து தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI S. NAGARAJA MONIGAR : On a point of order, Sir. நாம் இந்திய யூனியனில் இருக்கிறோம். அப்படியிருக்கும்போது, வடநாடு தென்னாட்டைப் புறக்கணிக்கிறது என்றும், மற்ற பல விஷயங்களைச் சொல்லியும், “வடநாடு தென்னாடு” என்று இந்தச் சபையில் பிரித்துப் பேசப்படுகிறது. இந்த அரசாங்க அரசியல் சட்டப்படி விஸ்வாசப்பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்டு விட்டு இந்தச் சபையில் வந்து பேசும்போது, அவ்வாறு பிரித்துப் பேசுவது ராஜத்துவேஷமோ ஒழுங்குக்குப் புறம்பானதோ ஆகாதா ?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : கனம் சபாநாயகர் அவர்களே, இது point of order இல்லை என்று என் கருத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். ஸ்ரீ. அன்பழகன் அவர்களுடைய பேச்சில் கனம் அங்கத்தினர் குறுக்கிட்டதற்காக அவருடைய சார்பில் நான் மன்னிப்புக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

SRI K. ANBAZHAGAN : தலைவர் அவர்களே, ஒய்வு தந்ததற்கு நன்றி. பாராளுமன்றத்தில் வழங்கப்படும் மொழியைப்பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, இந்தியினுலே மற்ற மொழிபேசுபவர்களுக்கு இழைக்கப்படும் அநீதியை விளக்குவதற்காக, இந்தி மொழிக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் ஒரு சமநிலை இருக்கவேண்டுமென்பதற்காக, ஆங்கிலத்திலிருந்து இந்திக்கும் இந்தியிலிருந்து ஆங்கிலத்திற்கும் உடனுக்குடனே மொழி பெயர்க்க வேண்டும் என்ற கருத்து இந்த அறிக்கையில் காணப்படுகிறது. அதை நான் வரவேற்கிறேன், பாராட்டுகிறேன்.

ஆனால், ஆங்கிலம், இந்தி ஆகியவை மட்டுமே ஒன்றிலிருந்து மற்றொன்று மொழிபெயர்க்கப்படால் மட்டும் போதாது. இந்த நாட்டிலே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட மக்கள் தமிழ் மட்டும் தெரிந்து கொண்டிருப்பவர்கள் பாராளுமன்றம் செல்லக்கூடும். தெலுங்கு மட்டும் தெரிந்துகொண்டிருப்பவர்கள் செல்லக்கூடும். ஆகவே, 14 தேசிய மொழிகளிலே முக்கியமான மொழிகள் அத்தனைக்கும் மொழிபெயர்ப்பு ஏற்பாடு செய்வதற்கு இன்று இல்லாவிட்டால் நாளை, பாராளுமன்றம் முன்வரவேண்டும். அதற்கான விஞ்ஞான சாதனங்களைப் பெற முயற்சிக்கவேண்டும்மென்ற கருத்தையும் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

Language of inter-Governmental Communication மாநில மத்திய அரசுகளிடையே தொடர்பு கொள்ளும் மொழியைப்பற்றிக் கூறும் போது, அதைப்பற்றி இப்பொழுது ஒன்றும் அந்தக் கமிஷன் தீர்மானித்து விடவில்லை, அதனால் அந்தப் பிரச்சினையைத் தள்ளி போடலாம்; பின்னால் அப்படி ஒரு நிலைமை ஏற்படும்போது பார்த்துக் கொள்ளலாம் என்ற குறிப்பு காணப்படுகிறது. இவற்றிலேயெல்லாம் சிக்கலை ஏற்படுத்துவதற்கு வட நாட்டார் தயாராக இருக்கிறார்கள். மொழிக்க் கமிஷன் ஏற்படுத்தி ஆதிக்கம் செலுத்தத் தயாராய் இருக்கிறார்கள். வங்காள பிரதிநிதியோ தமிழ்நாட்டும் பிரதிநிதியோ மொழிக்க் கமிஷனிலே நல்ல கருத்துக்களை எடுத்துத் தெரிவித்திருந்தாலும், அவை ஏற்றுக்கொள்ளப்படாததால் பெரும்பாலும் இடம் பெறவில்லை. இந்த ஆதிக்க நிலைமையை மாற்ற வேண்டுமானால் பாராளுமன்றத்தில் இன்றையதினம் எந்த அரசியல் சட்டத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்களோ, அந்த அரசியல் சட்டத்தையே திருத்தி ஆக வேண்டும். மாநில மத்திய அரசுகளிடையே எழும் பல சிக்கலான பிரச்சனைகளை எளிதாக தீர்த்துக் கொள்ளுவதற்கு ஆங்கிலம் நிலையான இடம் பெறும் வகையில் அரசியல் சட்டத்தை திருத்த வேண்டும் என்று நான் வலியுறுத்துகிறேன்.

[Sri K. Anbazhagan]

[11th March 1958]

மேலும்—சுப்ரீம் கோர்ட்டில்—ஆங்கிலமே நீடிக்கும் என்ற கருத்துக்கு—இடமுள்ளதால், இந்த விண்ணப்பத்தின் இயற்கையில் இந்நிக்கு மறுப்பு, எழுப்பப் படாமல் விடப்பட்டுள்ளது. எனினும் “இந்நிக்கு” இத்துறையிலும் வரவேற்பில்லை.

அந்த வகையில் இங்கு பல திருத்தப் பிரேரேபணைகளை நாங்கள் தந்திருக்கிறோம். அந்தத் திருத்தங்கள்—இந்த விண்ணப்பத்தை உடைக்க வேண்டும் என்பதற்காக அல்ல, அழிக்கவேண்டும் என்பதற்காகவும் அல்ல, மாறாக வலுப் பெறவேண்டும் என்பதற்காகவே தரப்பட்டுள்ளன. நாங்கள் இந்தி எதிர்ப்பு எந்த அளவு முளைத்தாலும், அதைத் தண்ணீர் விட்டு வளர்ப்போம். அது நிதி அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்களிடத்தில் முளைத்து அரும்பினால், அந்த அரும்பின் மணத்தை உலகத்திற்குச் சொல்வோம். திரு. காமராஜர் அவர்களிடத்தில் முளைத்தாலும் அப்படித் தான். அப்படி முளைக்காதவரையில் கொள்கை எதிர்ப்பைக் காட்டிக் கொண்டிருப்போம். எங்கள் எதிர்ப்பு ஆலமரம் மாதிரி, மற்றவர்களுடைய எதிர்ப்பு அருகம்புல் மாதிரி என்று கேவியாக குறைத்துப் பேச மாட்டோம். உண்மையில் இந்த அறிக்கையே இந்தி எதிர்ப்பு அறிக்கை. “இந்தி” கட்டாயமாகப் புகுத்தப்படுவதைத் தடுக்க முனையும் அறிக்கை. “இந்தி” மொழிச் சிக்கலை நிதி அமைச்சர் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் காணும் வழியிலேயும், நம் நாட்டுப் பெறும் தலைவராக விளங்கும் சக்கரவர்த்தி ராஜகோபாலாச்சாரியார் காணும் வழியிலேயும் சிறு மாறுபாடு இருக்கலாம். எமது கருத்தில் மாறுபாடு இல்லை என்று சில நேரம் சுப்பிரமணியம் அவர்களும், சில நேரம் ராஜாஜி அவர்களும், இன்னும் சில நேரம் இரண்டு பேருமே கூடிச் சொல்கிறார்கள். இரண்டு பேருமே இந்தி புகுத்தப்படக்கூடாது என்று சொல்கிறார்கள். இரண்டு பேர்கள் கூறும் நோக்கத்தையும் நாங்கள் வரவேற்கிறோம். அதை நிறைவேற்று வதற்கு வழிவகை காணவேண்டிய நிலையில் இருக்கும் காங்கிரஸ் கட்சி, யாரை நினைத்து அஞ்சுகிறதோ கெரியவில்லை. அவர்களையே யோசனையை அவர்களுக்கு மேல் டில்லியில் இருப்பவர்களை ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்வதைக் கைவிட்டு விடக்கூடாது.

தி.மு. கழகத்தவராகிய நாங்கள், இந்நிக்கு எதிராகவே ஓர் இயக்கத்தை நடத்தி வரும் நாங்கள்,—கண்ணியம், நேர்மை, உண்மை, தைரியம் கொண்ட நாங்கள் மானமுள்ள மறத் தமிழர் வழியிலே தோன்றிய நாங்கள் இந்தி நுழைவதை எதிர்த்து எந்தக் கட்சி கொடி உயர்த்தினாலும் அதை மனமார ஆதரிப்போம். எவர் கையில் இந்தி எதிர்ப்புக் கொடி இருப்பினும் அவர் கரத்தை வலுப்படுத்துவோம்! அந்த முறையிலேயே—இந்த இந்தி எதிர்ப்பு விண்ணப்பத்தை (Memorandum) ஆதரித்துள்ளோம் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய உரையை இத்துடன் முடித்துக்கொள்கின்றேன்.

10-13
a.m.

SRI P. S. CHINNADURAI: மதிப்பிற்குரிய சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, இந்த சபை முன்பாக சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் சென்னை அரசாங்க யாதாஸ்தை, பட்டசபைக் கட்சித் தலைவர்கள் அடங்கிய கூட்டத்திலே பொதுப்படையாக நான் ஒப்புக்கொண்டேன். அந்தத் தலைவர்கள் கூட்டத்திலே என்னுடைய கருத்துக்களைப் பூர்ணமாக வலியுறுத்திய பிறகு, அங்கே நிலவிய கருத்துக்களை உத்தேசித்து, பொதுவாக இந்த அரசாங்கத்தின் முயற்சிகளிலே தடையாக நான் இருக்கவேண்டாம் என்ற எண்ணத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஆட்சிமொழிக் கமிஷனுக்கு அரசாங்கம் சமர்ப்பித்த யாதாஸ்துக்கு பொதுப்படையான ஆதரவை நான் நல்கினேன்.

அதனாலேயே, இந்த யாதாஸ்தில் கூறப்பட்டிருக்கிறவாறு, இந்தி, ஆங்கிலம் ஆகிய இவ்விரண்டு மொழிகளினையும் இந்த நாட்டு ஆட்சிமொழியாகக் கொள்ளவேண்டுமென்று கால வரம்பு கூறாமலிருக்கும் கொள்கையை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன்.

11th March 1958]

[Sri P. S. Chinnaidurai]

மொழி என்பது மனிதனுடைய உள்ளத்து உணர்ச்சிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஒலி வடிவம் கொடுப்பதாகும். மொழியே அறிவைக் கொண்டு வந்துவிடும் என்ற அந்தக் கொள்கையை நான் ஏற்க முடியாது. மொழி புலமையைத் தரலாம். ஆனால் அதுவே அறிவு அல்ல. அறிவு மனிதனுடைய உள்ளத்திலேயிருந்து அவரவர்களுடைய சிந்திக்கும் தன்மைக் கேற்ப மலர்ச்சி அடைய வேண்டும். அதற்கு மொழி என்பது ஒரு கருவியே தவிர, அதுவே அறிவு அல்ல என்று நான் இங்கு வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

இப்பொழுது நாம் இங்கே விவாதிப்பதும், மொழிப் பிரச்சனை சம்பந்தப்பட்டதில், எந்த மொழியிலே நாம் கல்வி கற்றால், எந்த மொழியிலே நம்முடைய ஆட்சியை நடத்தினால் எந்த மொழியிலே நம்முடைய நடவடிக்கைகளை நடத்தினால், அதிகமான அறிவு பெற்றவர்களாக விளங்குவோம் என்பதை குறித்து அல்ல. நம்முடைய நாட்டிலே, இன்றைய தினம் எந்த மொழி ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும், இந்தியாவிலே தேசிய மொழிகளாக அங்கீகரிக்கப்பட்டிருக்கும் பதினான்கு மொழிகளிலே எந்த மொழியைத் தேசிய பொது மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்பதுதான் இப்பொழுது நமக்கு முன்னால் உள்ள பிரச்சனை.

இந்தப் பிரச்சனையிலே தேசிய வாதிட்களுக்கு “இந்தியா ஒன்று” என்று நினைக்கின்றவர்களாக, இந்தியாவை ஒன்றாக, சுதந்திர நாடாகக் காண வேண்டுமென்று உழைத்தவர்களுக்கு, இனியும் சுதந்திர நாடாக என்றைக்கும் வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று வைராக்கியம் கொண்டவர்களுக்கு உண்மையிலேயே கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது, இருக்கக்கூடாது, இருக்காது. இந்தியாவைப் பிரிக்கவேண்டும் என்பதக் காரணத்தைக் கொண்டுவந்து என்று நினைக்கின்றவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையிலே, நிச்சயமாக கருத்து வேற்றுமைகள் வரலாம். இந்தியா ஒன்று என்று நினைக்கின்றவர்கள் இந்தத் தேசத்தின் சுதந்திரப் போராட்டத்திற்காக உழைத்த காலத்திலே இந்தியாவின் தேசிய பொது மொழி இந்தியாகத்தான் இருக்க முடியும் என்று ஏற்கெனவே பிரகடனப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதிலே சலனம் ஏன்? எங்கே வந்து புகுந்தது இந்தச் சலனம் என்பதை ஆராய்ச்சி செய்யக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். இந்தியா ஒன்று என்று நினைக்கின்றவர்கள் மத்தியிலேயும் இந்தியாவை ஒன்றாகத்தான் வைத்திருக்கவேண்டும், அகில இந்தியா, ஏக இந்தியா, ஐக்கிய இந்தியா, என்ற அந்தக் கொள்கைக்கே என்றைக்கும் பாடுபடுவோம் என்று நினைக்கின்றவர்களும் இன்றையதினம் சலனம் அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மத்தியிலே சிலர் இந்தியாவின் ஆட்சிமொழியாக, தேசிய பொது மொழியாக இந்த இருக்கக்கூடாது, ஆங்கிலம் தான் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்ல முற்பட்டிருக்கிறார்கள். அதனை குறித்து ஆராய்வதற்கு முன்னால் இந்தியாவைப் பிரிக்கவேண்டுமென்று ஏதாவது ஒரு காரணத்தினாலே சொல்கிறவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையிலே ஒரு சில வார்த்தைகள் நான் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

பட்ஜெட் உரையின் பேரிலே இங்கே நடைபெற்ற விவாதத்திற்குப் பதில் அளித்த கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசிய போது, “இந்தப் பிரிவினை விதை எத்தகையது” என்று மிக விரிவாக விளக்கிக் கூறினார்கள். நிதி அமைச்சர் கொடுத்த அந்தப் பதிலுக்கு அந்த ஆணித்தரமான கருத்துக்களுக்கு இந்தியாவே பொருமைப்பவதற்கு முடியும் என்று சொல்கிறார்கள்—குறிப்பாக, கோவை ஜில்லா என்று நான் சொல்வேன். அவர் வாதாடும் திறமையை மெச்சுகிற அதே நேரத்தில், இன்னும் ஒன்றை நான் இங்கே குறிப்பிட விரும்புவேன். பிரிவினையைக் கோருகின்றவர்கள் அவர்களுடைய சரித்திரம், அவர்களுடைய பழங்கால நடவடிக்கைகள், இவைகளைக் குறித்தெல்லாம் நாம் பேசுவதைக் காட்டிலும், பிரிவினையிலே உள்ள கருதியை, ஏன் அந்தப் பிரிவினை கூடாது என்பதை இன்றைய நிலையை வைத்து இன்றைய உலகச் சூழ்நிலையை வைத்து, எதிர்காலத்தை வைத்து நாம் எடுத்துச் சொன்னால்தான் பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நான் கூறுவேன். ஏனென்றால் இன்றையதினம்

[Sri P. S. Chinnadurai]

[11th March 1958]

பிரிவினையைக் கோறுகின்றவர்கள் ஒரு காலத்தில் பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத் திற்கு உறுதுணையாக இருந்தார்கள் என்ற காரணத்தைச் சுட்டிக்காட்டி நாம் பிரிவினை விஷயத்தை உடைக்கலாம் என்றால் அது இயலாத காரியம். இன்றையதினம் ஆளும் கட்சியாக இருக்கிற காங்கிரஸ் தரப் பிரிர்களிலும்கூட, பிரிட்டிஷ் ஏகாதிபத்தியத்திற்கு அன்றையதினம் கால் வருடியாக இருந்தவர்கள் இன்றையதினம் தூணாக நிற்கிறார்கள் என்பதைப் பார்க்கிறோம். நம்முடைய ராஜ்யத்தில் மட்டும் அல்லாமல் மற்ற ராஜ்யங்களிலும்கூட இதே நிலைமைதான். ஆகையால் பழைய நடவடிக்கைகளை ஆதாரமாக வைத்துக்கொண்டு அந்தப் பிரிவினை கோஷத்தை எதிர்ப்பது சரியாகாது என்பதை உணர்கிறேன். பிரிவினைக் கருத்து பற்றி இந்தச் சபையில் நிறைய விவாதம் நடந்தது. அந்த விதை நல்ல விதையா? அழுதிப் போன விதையா? அந்த விதைக்குத் தண்ணீர் ஊற்றப்படுகிறதா? ரத்தம் ஊற்றப்படுகிறதா? இப்படிப் பல பல விஷயங்கள் விவாதத்திலே கொண்டுவரப்பட்டது. என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்றைச் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புவேன். அந்த விதையின் தன்மை எப்படிப்பட்டதாக இருந்தபோதிலும் இந்த பாரத நாட்டு மண்ணிலே நிச்சயமாக அந்த விதை விளையாது என்று மாதிரிம் சொல்ல விரும்புகிறேன். அது நல்ல விதையாக இருக்கலாம். ஆனாலும் இந்தப் பாரத நிலத்தில் அது முளைக்காது. பாரதப் பண்பு அந்த விதைக்குச் சாதகமானது அல்ல என்பதை நான் உணர்வதோடு மாதிரிம் அல்ல, பிரிவினை வித்தை இந்நாட்டில் தூவிக் கொண்டிருக்கிறவர்களே விரைவில் உணரும் காலம் வரப்போகிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இன்றையதினம் ஆங்கிலம்தான் இந்த நாட்டில் தேசியப் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறவர்கள் எப்படிப்பட்ட கருத்தோடு அதைச் சொன்னாலும் சரி, இந்த நாட்டின் ஒற்றுமையைக் குலைப்பதற்கு அந்தப் பிரச்சினையையே ஆதாரமாகக் கொண்டு செயல்படுவதற்கு நாம் விரும்பவில்லை. நாம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்னால் சுதந்திரம் கிடைக்காதா என்கிற ஏக்கத்திலே பல பல போராட்டங்களை நடத்தினோம். இந்த நாட்டுக்குச் சுதந்திரம் கிடைக்காது என்ப பலர் நம்பினார்கள். சுதந்திரம் கேட்பதே சரியில்லை என்று பேசியவர்கள் எத்தனையோ பேர். நாம் இன்றையதினம் சுதந்திரம் அடைந்து விட்டோம் உலக நாடுகளின் வரிசையில் இன்றையதினம் இந்தியா ஜனத்தொகையை பொறுத்துப் பார்த்தாலும் சரி, நிலப்பரப்பில் பார்த்தாலும் சரி மிக உன்னதமான நிலையிலே தலை சிறந்து விளங்குகிறது. இந்தக் கௌரவத்தையும், மதிப்பையும் நிலை நாட்டிக்கொண்டு நாம் உலகத்தில் மனிதர்களாக தலை நிமிர்ந்து வாழவேண்டும். நம் பின்னால் வருகின்ற சந்ததியார்களும் வாழ்வதற்கு வகை செய்யவேண்டும். ஆகவே மொழிப் பிரச்சினையை பிரதானமாக வைத்து நாட்டு மக்களின் கவனத்தை பிரிவினை மனப்பான்மையில் தூப்பிவிடக்கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இனிமேல் இதனைப் பிரிக்கவேண்டும், அதனைப் பிரிக்கவேண்டும் என்கிற வாதங்களையெல்லாம் எழுப்ப வேண்டாம். இந்தியாவைப் பொருளாதாரத் துறையில், சமூகத் துறையில், அரசியல் துறையில்—இப்படி சகல துறைகளிலும் பலம் உள்ள நாடாக ஆக்குவதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டும் என்பதாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே இனி பிரிவினைச் சக்தியில் நம்முடைய கருத்தைச் செலுத்தி காலத்தை வீணடிக்க வேண்டாம் என்பதாகக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் தங்கள் கருத்தை மாற்றிக்கொள்கிற வரையில் ஆங்கிலம்தான் வேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டிருப்பார்கள். அவர்கள் தங்கள் கருத்தை மாற்றிக்கொள்வதற்கு அவகாசம் கொடுத்துவிட்டு, ஐக்கிய இந்தியா வேண்டுமென்று சொல்கிறவர்கள் மக்தியில் என் இந்திக்கு எதிர்ப்பு வருகின்றது என்பதை ஆராய விரும்புகிறேன்.

ஐக்கிய இந்தியா வேண்டுமென்று கூறுகிறவர்கள் இப்போது ஆங்கிலத் தையே இந்த நாட்டின் ஆட்சிமொழியாக வைக்க வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்கள். எனக்கு ஒரு விஷயத்தில் சந்தேகமே இல்லை. இன்றைக்கு ஆங்கிலம்தான் தேசிய மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொல்

11th March 1958] [Sri P. S. Chinnadurai]

கிறவர்கள் கையிலே நாட்டின் நிர்வாகப் பொறுப்பு ஒப்படைக்கப்பட்டிருக்கையினாலே ஆங்கிலம் படித்தவர்கள்தான் நாட்டை ஆளவேண்டும், ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்குத்தான் நாட்டில் வேலாட்டிக்கும் உரிமை இருக்கவேண்டும், ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கே எல்லா வகையிலும் தனி உரிமை இருக்கவேண்டும் என்பதாகவெல்லாம் செய்திருப்பார்கள். ஆனால் நல்ல வேளையாக அப்பொது காந்திஜி அவர்கள் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். நல்ல வேளையாக மக்களுடைய மனதில் தேசிய உணர்ச்சி, ஜனநாயக உணர்ச்சி வேறூன்றி இருந்தது. அந்தக் காரணங்களினால் இந்த ஏகாதிபத்திய மனப்பான்மை உடையவர்கள் கையிலே, அதிகாரத்தை ஏகபோகமாக வைத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்ற விருப்பம் உடையவர்களின் கையிலே அதிகாரம் சிக்கி விடவில்லை. பொது மக்களுடைய உணர்ச்சியை தேசிய உணர்ச்சியை நன்கு மதிக்கக்கூடியவர்களின் கையில் அதிகாரம் வந்தது. சர்வஜன வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டது. சட்ட சபையும், மத்திய பாராளுமன்றமும் நல்ல முறையில் அமைக்கப்பட்டு இன்றைய தினம் இயங்கி வருகிறது.

ஆனால் உயர் நிலையை தங்கள் கையிலே வைத்துக்கொண்டிருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்களைப் போலவே, ஒரு கூட்டத்தினரைப் போலவே இன்றைக்கு ஆங்கிலத்தை தேசிய பொது மொழியாக வைக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறவர்கள் அதன் மூலமாக ஒரு சிலரின் நன்மையைக் கருத்தில் கொண்டவர்களாக இந்தக் கூக்குரலை எழுப்பியிருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அவர்கள் எப்படிப்பட்ட காரணத்தைக் காட்டி ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னாலும், இந்த நாட்டில் வாழ்கின்ற பல கோடி மக்களிடையே ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் எத்தனை பேர்கள் இருப்பார்கள் என்று பார்த்தால் மிக மிகக் குறைவானவர்களே இருப்பார்கள். ஆட்சி நாட்டு மக்களுக்காக நடைபெறவேண்டும். இந்த நாட்டிலே நாட்டு மக்களுக்காக, நாட்டு மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட பிரதிநிதிகள்தான் ஆட்சி செலுத்தவேண்டும் என்பது நிர்ணயம் ஆகிவிட்டது. இனி சர்வாதிகார வாதிடுகிற இந்த நாட்டில் இடம் கிடைக்காது. மக்களுக்காக ஆட்சி நடைபெற வேண்டுமானால் அந்த ஆட்சி தாய் மொழியிலேயே நடைபெறவேண்டும். மக்கள் மொழியே ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும். முன்பு இதே சபையில் ஆங்கிலத்தில் நடவடிக்கை பூராவும் இருந்ததும், ஆங்கிலத்தில் பேசுவவர்களுக்குத் தனியாக இருந்த மதிப்பும், அவர்கள் பேசுவதையே பத்திரிகையில் பிரசுரிப்பதும் நமக்குத் தெரியாதது அல்ல. இன்றைக்கு ஆங்கிலத்தில் பேசுகின்றவர்களுக்கு அவ்வளவு உயர்நிலை இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. காலம் மாறி விட்டது. தாய்மொழியில் மிகச் செம்மையாகப் பேசுகின்றவர்களின் மதிப்பு பெருகிக் கொண்டு வருவதைத்தான் பார்க்கிறோம். இந்தப் பிராந்தியத்தில் உள்ளவர்கள் பேசுகின்ற மொழி தமிழ் மொழியாக இருப்பதனால் தமிழுக்கு அதிக மதிப்பு ஏற்பட்டு வருகிறது.

அதுபோல் இந்த நாட்டிலே எல்லா ராஜ்யங்களிலும் உள்ள மக்கள் மிக அதிகமாகப் பேசுகின்ற மொழி என்ன என்று எடுத்துப் பார்த்தால் இந்திதான். இந்தியில் பேசினால் அதைப் புரிந்துகொள்ளக்கூடியவர்களின் தொகை மிக ஏராளமாக இருக்கிறது. அதுதான் இந்த நாட்டு மக்களுடைய மொழி. சத விகிதத்தை எடுத்துப் பார்த்தாலும் இந்திப் பேசுகின்றவர்களுடைய தொகைதான் இதர மொழி பேசுகின்றவர்களை விட அதிகமாக இருக்கிறது. ஆகவே இந்த நாட்டு மக்களின் மொழி நிர்வாக மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் உடையவர்கள், இந்த நாட்டு நிர்வாகம் நல்ல ஜனநாயக முறைப்படி நடக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் உடையவர்கள் இந்த மொழி நிர்வாகப் பொது மொழியாக இருக்கக்கூடாது, அதை மாற்றவேண்டும் என்று சொல்கிற அளவுக்கு நெஞ்சத் துணிவு உள்ளவர்களாக இருக்கமாட்டார்கள். இதை ஒரு பெரிய பிரச்சனையாகக் ஒரு நாளும் விரும்பமாட்டார்கள்.

நமது நாட்டில் வேறு எத்தனையோ பிரச்சனைகள் இருக்கின்றன. பொருளாதாரத் துறையில் நாம் அடையவேண்டிய முன்னேற்றம் ஏராளம். புரட்சிகரமான மாறுதல் தேவை என்று கூறப்படுகிற இவ்வேளையில் இந்த

[Sri P. S. Chinnadurai] [11th March 1958]

மொழிச் சிக்கலில் மனத்தைப் பறிகொடுத்துப் புதிதாக பல பிரச்சனைகளை உண்டாக்கி மக்களுடைய கவனத்தை வேறு வகையில் திருப்புவதற்குரிய நடவடிக்கையை எடுக்க வேண்டாம் என்பதாக எல்லோரையும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நாட்டிலே எல்லாத் துறையிலும் ஏக் போகத்தை உடைத்தெறிய வேண்டும் என்கிற கருத்து உடையவன் நான். அந்தக் கருத்தும் மக்களுடைய மனதில் வேரூன்றி வருகிறது. இந்த ஏக் போகத்தை நீடித்து வைத்திருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்களுடைய கருத்து எந்தத் துறையானாலும் சரி தோல்வி அடைவது நிச்சயம் என்று உறுதியாகக் கூற விரும்புகிறேன். இனி இந்த ஏகபோகத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்க இயலாது என்று குறிப்பாகக் கூற விரும்புகிறேன்.

ஆங்கிலத்தை வைத்துக்கொண்டிருக்கிற காரணத்தினால்தான் விஞ்ஞானத்திலும் சரி, நவீன இயந்திர சாதனங்களைப் பெருக்கிக்கொள்ளும் வகையிலும் சரி முன்னேற்றம் காண முடியும். ஆகவே ஆங்கிலப் புலமை மிகவும் அவசியமானது என்று எவரேனும் கருதுவார்களானால் அவர்களை நான் கேட்டுக்கொள்வேன். தயவு செய்து ஆங்கிலப் புலமை இல்லாத மற்ற நாடுகளைப் பாருங்கள். ரஷ்யாவைப் பாருங்கள். சீனாவைப் பாருங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சீனாவில் உள்ள பல கோடி மக்கள் இன்றையதினம் சீன மொழியைத்தான் பேசி வருகிறார்கள். அதே போல் ரஷ்யாவை எடுத்துக்கொண்டாலும் அங்குள்ள பல கோடி மக்கள் இன்றைய தினம் ஆங்கிலப் புலமை பெற்றிருக்கவில்லை. இன்றைக்கு ஆங்கிலப் புலமை அதிகமாகப் பெற்றுள்ள அமெரிக்கா விடுகிற செயற்கைச் சந்திரன் வான வெளிக்கு மேலேயே போக மாட்டேன் என்கிறது. ஆங்கிலப் புலமை இல்லாத ரஷ்யா விடுகிற செயற்கைச் சந்திரன் ஒன்றுக்கு இரண்டாக வான வெளியில் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறது.

ஆகவே, ஆங்கிலப் புலமை விஞ்ஞான அறிவை தந்துவிடுகிறது என்று எந்த பெரிய முது கிழவர்கள் நம்பிக் கொண்டிருந்தாலும் அவர்களுக்கு நான் இந்தப் புத்தகத்தை காட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன் என்று நான் இந்த நாளில் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆங்கிலம் வேண்டுமென்று கோருகிறவர்கள், அன்புமகன் அவர்கள் கூறியது போல் நாட்டுப் பிரிவினை கோருகிறவர்கள் மத்தியில் இருந்து இந்தக் கோறிக்கை வந்திருக்குமானால் இந்த ராஜ்ய அரசாங்கம் அதற்கு சாய்ந்து கொடுத்திருக்காது என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். ஆனால் என் சாய்ந்து கொடுக்கிறார்கள் என்றால், இந்த அபிப்பிராயம் தங்கள் பகுதியில் உள்ள முதிய அரசியல் வாதிகளிடமிருந்து வந்திருக்கிற காரணத்தினால்தான். நிதியமைச்சர் அவர்கள் ஆங்கிலமும், இந்தியும் இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிடும்போது இந்திக்கு போதிய முக்கியத்துவம் கொடுத்தாரா என்று நான் கேட்கிறேன். இந்த யாதாஸ்திலும் சரி அல்லது நம் கல்விக் கொள்கையிலும் சரி நாம் என்ன குறிப்பிட்டிருக்கிறோம். மூன்று மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்கிற நாம் இந்தியை கட்டாய மொழியாக, கட்டாயம் என்று சொல்லும் போது தவறான அர்த்தத்தை, அதாவது நிர்ப்பந்தமாக திணிப்பதுபோல் தோன்றுகிறது. ஆகவே நான் சொல்கிறேன், இந்தியை நாம் அவசிய மொழியாக ஆக்கியிருக்கிறோமோ என்று நான் கேட்கிறேன்? இந்த யாதாஸ்திலானாலும் சரி, அல்லது இந்த அரசாங்கத்தின் கல்விக் கொள்கையிலானாலும் சரி, இந்தி ஒரு அவசியமான மொழி, நம் மக்களுக்கு அவசியமான மொழி, நாம் அவசியம் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய மொழி, பாரதத்தில் பிறந்த ஒவ்வொரு மகனும் மகளும் கற்றுக்கொள்ள வேண்டிய மொழி என்று எங்கேயாவது ஒரு வற்புறுத்தல் இருக்கிறதா என்று நான் கேட்கிறேன். அப்படி இல்லையானால் அது, நம் சந்ததியாருக்கு நாம் செய்யும் ஒரு மிகப் பெரிய பாதகமில்லையா என்று நான் கேட்கிறேன். இந்த யாதாஸ்தின் கடைசிப் பாகத்தில் சொல்லப்படுகிறது, 20-வது பக்கத்திலே “நிறைவேற்ற முடியாத ஆசைகள் நீடிக்காதபடி செய்யும் அனாவசியமான கவலைகளைத் தீர்க்கவும், யதார்த்தமான உண்மையை ஒப்புக்கொண்டோயாகவேண்டும்” என்று கூறப்பட்டிருக்கிறது.

11th March 1958] [Sri P. S. Chinnadurai]

எது உண்மை? ஆங்கிலம் இருந்தேயாக வேண்டும் என்பதா? இந்தியையும் ஆங்கிலத்தையும் நண்ட காலம் உபயோகிக்க வேண்டிய அவசியம் இருக்கும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அரசியல் சட்டத்தை வகுத்தவர்கள், அதில் 343, 7-வது பிரிவில் இதற்கு வகை செய்திருக்கிறார்கள். ஆங்கிலம், இந்தி இரண்டையும் ஆட்சி மொழியாக பார்லிமெண்டும், மத்திய அரசாங்கமும் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று சிபாரிசு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. பார்லிமெண்ட் இதற்கு ஒரு சட்டம் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எல்லா மாநிலங்களும் அதை ஏற்றுக்கொள்ளாவிட்டால் அதை மாற்றுவதற்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆங்கிலத்தையும் இந்தியையும் ஆட்சி மொழியாக்கி விட வேண்டும், ஆங்கிலத்தை ஆட்சி மொழி என்ற அந்த அந்தஸ்திற்கு உயர்த்தி விட வேண்டும், 14 தேசிய மொழிகளில் ஒன்றாக இருக்கிற பாக்கியத்தை ஆங்கிலம் பெருவிட்டாலும் இந்தியாவின் தேசிய பொது மொழி, இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி என்ற அந்தஸ்தை ஆங்கிலம் பெற அதை ஒரே நாளில் அப்படி உயர்த்தி விட வேண்டுமென்று இந்த யாதாஸ்து கூறுகிறது. அதற்கு காலவரை கிடையாது. அந்த காலம் வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும். எது வரையில் ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டுமென்றால், இந்தி நன்கு வளர்ச்சி அடையும் வரையில், ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும். ஆனால் எப்பொழுது இந்தி நன்றாக வளர்ச்சி அடையும் என்றால் அது யாருக்கும் தெரியாது. அல்லது எப்பொழுது அது வளர்ச்சி அடைந்ததாக நாம் கருதுகிறோம், நமக்குத் தெரியாது. ஆக, இது தவறான ஒரு கொள்கையாகும். இப்பொழுது அரசாங்கப் பீடத்தில் வளமாக இருக்கிறவர்கள், இப்பொழுது ஆட்சி பீடத்தில் இருப்பவர்கள் எப்படியாவது நம் காலத்தைக் கழித்துக் கொண்டு போய் விடலாம், பின்னால் வருகிறவர்கள் இந்த மொழி சிக்கலுக்கு பதில் கூறிக் கொள்ளட்டும் என்று சொல்வது தவறானதாகும். நமக்கு பின்னால் வருகிறவர்களுக்கு சிக்கல்களை வளர்த்துக் கொடுப்பதல்ல நம் வேலை. அவர்களுக்கு நாம் பாதையை நன்கு செப்பிட்டு தருவதுதான் நம் வேலையாகும். ஆங்கிலம் நீடிப்பது பற்றி ஒரு வரையறை கொடுக்கப்படவில்லை. இரண்டு மொழிக்கொள்கைதான் வகுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு மொழி கொள்கைக்கு காலவரை இங்கு குறிக்கப்படவில்லை. இதெல்லாம் இந்தியாவில் இருக்கிற மக்களுக்கு இழைக்கப்படும் கேடு என்று நான் இங்கு சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அது, மக்களின் மொழி ஆட்சி மொழியாவதற்கு தடையாக இருக்குமென்று என்னால் சுட்டிக்காட்டாமல் இருக்க முடியாது. இந்த யாதாஸ்தை உடனே எதிர்த்து அதை நான் ஒப்புக்கொள்ள மாட்டேன் என்று கூறுவதாக யாரும் கருத் வேண்டியதில்லை. இந்த யாதாஸ்தை நான் இப்போதைக்கு பூர்ணமாக ஒப்புக்கொள்கிறேன். நங்களும் தேசிய வாதிகள்தான். தேசத்திற்காக உழைத்தவர்கள்தான். இந்த தேசத்தின் அபிவிருத்தியில் உங்களுக்கும் அக்கறை இருக்கும். ஆனால் சில சலுகைகளுக்காக, தற்கால சில வசதிகள் நீடித்திருக்க வேண்டும் என்பதற்காக சலனத்திற்கு நீங்கள் இடம் கொடுக்காதீர்கள் உங்கள் மனதில் என்று ஆட்சியாளர்களை வேண்டிக்கொள்வேன், தங்கள் மூலமாக. ஒவ்வொரு துறையிலும் நான் இந்தச் சலனத்தைக் காண்கிறேன். நாட்டில் சோஷலிஸம் வர வேண்டுமென்று தீர்மானம் கொண்டு வந்திருக்கும்போது தனியார் துறைக்கு ஆக்கம் காட்டும் கொள்கையை அனுஷ்டிக்கிறோம். ஒவ்வொரு துறையை எடுத்துப் பார்த்தாலும், எப்படி மக்களின் அபிப்பிராயத்திற்கு எதிரான கொள்கைகளை அரசாங்கம் கையாள்கிறதோ அதே போன்றுதான் இந்த கல்வி கொள்கை விஷயத்திலும், ஆட்சி மொழிக் கொள்கை விஷயத்திலும் மக்களை விடுத்து அவர்களுக்கு ஆதரவு கொடுத்து அவர்களுக்கு ஆக்கம் கொடுப்பதை விட்டு விட்டு ஒரு சிலருக்காக, எகாதிபத்திய வாதிகளுக்கு ஆக்கம் கொடுக்கிற முறையில்தான் இந்த அரசாங்கம் அதன் கொள்கைகளை வகுத்துக் கொள்கின்றன. ராஜாஜி அவர்கள் சம்பந்தமாக இந்த சபையில் பேசப்பட்டது. கனம் ராஜாஜி அவர்களும், அவர்களை ஒத்த எந்த முதுமை அரசியல்

[Sri P. S. Chinnadurai] [11th March 1958]

வாதிகளாக இருந்தபோதிலும் சரி, ஒரு சிலருக்காக, தனிப்பட்டவர்களுக்காக நாம் நமது கொள்கைகளை விட்டுக்கொடுக்க வேண்டிய அவசியம் கிடையாது என்று நான் இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். யார் வேண்டுமென்று நீங்கள் தீர்மானியுங்கள். உங்களுக்கு மக்கள் வேண்டுமா, அல்லது தனிப்பட்ட ஒரு சில நபர் வேண்டுமா, என்று நீங்களே தீர்மானியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆங்கிலத்தை நீடிக்கச் செய்வதற்கும், இந்தியை இந்த நாட்டில் ஏறவொட்டாமல் செய்வதற்கும், இந்தியை இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக செய்யாமலாக்குவதற்கும் ஒரு போராட்டம் நடத்துவோம் என்று சொல்கிறார்கள். அப்படி சொல்கிற ராஜாஜி அவர்களை திடீரென்று ஒரு நாள் நமது மதிப்பிற்குரிய ஆசைத்தம்பி அவர்கள் ராஜாஜி அவர்களை அவர்களது தளபதி வரிசையில் சேர்க்கிறார். நான் சொல்லுகிறேன் வேண்டாம் என்று. ராஜாஜி ஒரு புளிய மரம். புளிய மரத்தின் கீழ் எதுவும் தழைக்க முடியாது. ஆகவே அவரை நம்பி அவர் பின்னால் போக நீங்கள் உங்களை தயார் படுத்திக் கொள்ளீர்களேயானால் அது மிகவும் தவறானதாகும் என்று நான் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். அதே நேரத்தில் ராஜாஜி அவர்களின் அத்தியந்த சிட்சியனாகிய கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களிடமும் நான் கூறுவேன். ராஜாஜிக்கு நீங்கள் எதையும் விட்டுக் கொடுத்து விட வேண்டாம் என்று. ராஜாஜி கூறுகிறார்களே என்று நீங்கள் விட்டு கொடுப்பீர்களேயானால் நிச்சயமாக அது நாட்டு மக்களுக்கு, அதிலும் குறிப்பாக கோவை ஜில்லா விற்கு மிகுந்த அவமானமாகும். கோவை ஜில்லாவில் உள்ளவர்கள், உறுதியானவர்கள். அவர்கள் முட்டுத்தனமாக போராடக் கூடியவர்கள். (ஆரவாரம்.) அதனால் நான் பெருமைப்படுகிறேன். அந்தப் பெருமையை இந்தியாவில் நிலைநாட்ட நான் ஆசைப்படுகிறேன். இந்தியாவில் வாழ்கிற மக்களுக்கு எது நன்மை என்று நாம் கருதுகிறோமா அதனை நம் ராஜ்யத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளச் செய்ய தயக்கம் காட்டாதீர்கள் என்று நான் நிதியமைச்சர் அவர்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன். அதற்கு முதற்படியாக என்ன செய்ய வேண்டும். ஏன் சப்தம் போடுகிறீர்கள், 1965-க்கு பிறகுதானே ஹிந்தி வரப் போகிறது, அதற்கு போதிய எடம் இருக்கிறதே என்று கூறுகிறீர்கள். ஏனெனில், 1965-ல் அல்லது அதற்குப் பின் 10, 20 வருஷங்கள் கழிந்த பின்னரோ ஒரு நாள் திடீரென்று நினைத்து வந்தது விட முடியாது. அதற்கிடையில் இது இருக்கட்டும் என்று கூறியிருக்கிறீர்கள், அதை நான் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அதற்கிடையில் ஹிந்தியை வளர்க்க அதை நம் தேசிய மொழியாக ஆக்குவதற்கு நாம் தகுந்த ஏற்பாடுகள் செய்ய வேண்டாமா?

Sri P. S. Chinnadurai then commenced speaking in Hindi.

DEPUTY SPEAKER : There are no Reporters to take down Hindi speeches.

SRI M. KARUNANITHI : இந்த சட்ட மன்றத்தில் இந்தி மொழியில் பேசலாமா என்பதை அறிய விரும்புகிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : அதில் தவறுமொன்றுமில்லை.

SRI P. S. CHINNADURAI : சட்டமன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 19 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு சிறையில் படித்த இந்தி இன்று வரையிலும் ரூபகமாக இருக்கிறது என்றால் அதுதான் தமிழனுடைய அறிவையும், திறமையையும் எடுத்துக்காட்டுகிறது. மொழியில் தமிழனுக்கு இருக்கின்ற புலமையில் எவருக்குத்தான் சந்தேகம் இருக்க முடியும். தமிழ் நாட்டில் பிறந்த மக்களுக்கு சரியானபடி மொழி பயிற்சி பெறுவதற்கு சந்தர்ப்பம் கொடுக்கப்பட்டால் மூன்று மொழிகளையும், ஏன் எத்தனை மொழிகளை வேண்டுமானாலும் கற்று அதில் புலமையடைய முடியும் என்பதை நான் உறுதியாகச் சொல்ல முடியும். நான் சீனாவுக்கு சென்றிருந்த சமயத்தில் இந்திய ஸ்தானிகர் காரியாலயத்தில்

11th March 1958] [Sri P. S. Chinnadurai]

ஒரு அதிகாரியாக இருக்கக்கூடியவர், அவர் தமிழ் நாட்டை சேர்ந்தவர், அவரும் அவருடைய மனைவியும் சீன மொழியில் அழகாக பேசினார்கள். அதே காரியாலயத்தில் இருக்கின்ற மற்ற நாட்டைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு சீன மொழி படிக்க முடியவில்லை. தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்த தம்பதிகளுக்குத்தான் அந்த மொழி படிக்க முடிந்தது. எந்த மொழியாக இருந்த போதிலும் தமிழ் நாட்டு மக்கள் புலமை பெறுவதற்கு தகுதி உடையவர்கள், திறமையுடையவர்கள்தான் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது. நான் கடைசியாக கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த நாட்டிலே மக்களுடைய மொழிதான் நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்ற கொள்கையில் நாம் உறுதியாக இருக்கவேண்டும். இன்று எல்லாத்துறைகளிலும் பார்க்கப்போனால், எல்லாவற்றிலுமே ஏகபோகம் கொண்டாட விரும்புகின்ற மிக குறைவான ஒருசிலர், அவர்கள் எவ்வளவு மேதைகளாக இருந்தபோதிலும் சரி, எவ்வளவு பெரியவர்களாக இருந்தபோதிலும் சரி, அவர்கள் எவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் சரி அவர்களுக்குக் கொள்கையில் கொண்டிருக்கிற உறுதியை விட்டுக்கொடுக்கவேண்டாம் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆங்கிலத்தை பொறுத்த வரையில் எனக்கு ஆங்கிலத்தினிடத்தில் கோபம் கிடையாது. ஆனால் ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலத்தை ஆக்குவதில் நிச்சயமாக என்னை உடன்பாடு கொள்ள இயலாது. இப்போதைக்கு சிறிது காலத்திற்கு வேண்டுமானால் ஆங்கிலமும் இந்தியோடு ஆட்சி மொழியாக தவிர்க்க முடியாத காரணத்தால், இருப்பதால் அதை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன். நிச்சயமாக ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருப்பதி லிருந்து மாறி வெறும் இலக்கிய மொழியாக மாத்திரம் ஆக்கப்பட வேண்டும் என்றும் கேட்டுக்கொண்டு இந்த கொள்கையில் விட்டு கொடுக்கக்கூடாது என்றும் மீண்டும் வற்புறுத்திக்கேட்டுக்கொண்டு என் வார்த்தைகளை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI C. N. ANNADURAI : சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, 10-40 p.m.
மொழிப் பிரச்சனை சம்பந்தமாக கருத்துரை வழங்குவதில் நல்ல குடு பிடித்திருக்கிறது என்பதனை எங்களுடைய தரப்பிலிருக்கின்ற கனம் அன்புமகன் அவர்கள் இந்த சட்ட மன்றத்தின் முன்னால் எடுத்துரைத் தார்கள். நான் இந்தப் பிரச்சனையைப் பற்றி முற்றிலும் வேறொரு கோணத் திலிருந்து கவனிக்க விரும்புகிறேன். மொழிப் பிரச்சனையில் நாம் இன்றைய தினம் எடுக்கின்ற முடிவுகள் நம்மை மட்டும் கட்டுப்படுத்து மென்று இருக்குமானால் நாம் அவரவர்களுக்கு இருக்கின்ற விருப்பு வெருப் புகளை முக்கியமாக கருதி ஒரு முடிவினை அவசரப்பட்டு ஆர்வத்தின் காரணமாக எடுத்து விடலாம். ஆனால் நாம் எடுக்கக் கூடிய முடிவு கள் நம்மை மட்டுமல்லாமல் நம்முடைய பிற்கால சந்ததிகளைப் பெரும் அளவுக்குக் கட்டுப்படுத்தக் கூடியதாக இருக்கிறது. ஒரு பெரும் பொறுப்பை ஏற்கின்ற நேரத்தில் எல்லையில்லா ஆர்வம் நம்பெருத்தலில் இருக்கி ருது என்பதால் எழுகிற ஆணவமோ, அல்லது எல்லோரையும் கட்டுப் படுத்தக்கூடிய எண்ணம் பெற்றிருக்கின்றோம் என்ற அரசியல் உணர்வோ மேலிடுவதை விட்டு விட்டு, நாம் செய்யக் கூடிய காரியம் பிற்கால சந்ததியார்களைப் பாதிக்கக் கூடும் என்ற காரணத்தினால் நாம் மிகுந்த ஜாக் கிரதையோடு இந்தப் பிரச்சனையை அணுகவேண்டியிருக்கிறது. அதனால் தான் என்று கருதுகிறேன் இந்த ஆட்சிப் பொறுப்பிலிருக்கின்றவர்கள் இந்தப் பிரச்சனையில் ஒரு கோடியில் சின்னதுரைகளை பார்க்கிறார்கள். இன்னொரு கோடியில் அண்ணாதுரைகளைப் பார்க்கிறார்கள் (சிரிப்பு.) இரண்டு முனை களுக்கும் இடையில் இருக்கின்றவர்கள், ஆட்சியாளர்கள், கனம் சின்ன துரை அவர்கள் சொல்லுகிறபடி இந்தி மக்களுடைய மொழி என்று ஏற்றுக் கொள்ளுவதில் தயக்கமடைகிறார்கள். அதே நேரத்தில் அண்ணா துரை சொல்லுகிறபடி “ஆங்கிலம் இருக்கட்டும், ஹிந்தி தேவையில்லை” என்பதை ஏற்றுக் கொள்வதற்கும் தயக்கமடைகிறார்கள். இந்த இரண் டுக்கும் இடையிலே ஏதாவது ஒரு நல்ல வழி கண்டுபிடிக்க முயலுகிறார் கள். இந்த நல்ல எண்ணத்தைப் பாராட்டுகிறேன், வரவேற்கிறேன்.

[Sri C. N. Annadurai]

[11th March 1958]

இந்த நல்ல எண்ணத்தை இந்திய துணைக்கண்டத்தில் வேறு எந்த ராஜ்யத்திலும் நாம் பார்க்கவில்லை என்று பெருமையுடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன். அப்படிப் பெருமையுடன் சொல்லக் கூடிய நேரத்தில், இந்த பிரச்சினைய சுருகமாகத் தீர்க்க நல்ல வழி கண்டுபிடிக்க வேண்டுமென்று நல்ல முயற்சியெடுத்துக் கொண்டார்கள். அந்த முயற்சியில் எல்லா கட்சிகளிலும் உள்ளவர்கள் தத்தமது கருத்துகளை எடுத்துச் சொல்லவேண்டுமென்று மெத்த பரிவோடு விரும்பினார்கள். அவரவர்கள் தத்தமது கருத்துகளை எடுத்துச் சொன்னார்கள். ஆனால் இதற்கிடையிலே நாட்டிலே முளைத்துவிட்ட சில பிரச்சனைகள் ஒவ்வொருவரும் தத்தமது கருத்தை, நாட்டுக்கு விளக்கி கூறவேண்டிய நிற்ப்பந்தத்தில் கொண்டுவந்து வைத்திருக்கிறது. அதே நேரத்தில் எதிர் கட்சித் தலைவர் வி. கே. ராமசுவாமி முதலியார் அவர்கள் “மொழிக் கமிட்டியில் உட்கார்ந்து விட்டு, மற்றொரு கூட்டத்திற்குச் சென்று, இரண்டுக்குமிடையே இருக்கின்ற கருத்தைப் பற்றி வேறு விதமாகச் சொல்லக்கூடும், அதிலும் குறிப்பாக என்னைப் போன்றவர்கள் சொல்லக்கூடும்” என்று குறிப்பிட்டார்கள். என்னை வருந்தி வருந்தி அழைத்தார்கள், நான் சென்றேன், அந்த மொழிக் கமிட்டியில் பேசியதை அங்கே மறுக்கவில்லை என்று சொன்னவர்கள், ஒன்றே ஒன்று சொன்னார்கள். 344-வது பிரிவை மாற்றம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னேன் என்று சொன்னார்கள். யார் யாரை அழைத்தாலும், ஒருவருக்கொருவர் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்று எண்ணுவது மனித சுபாவம். அந்த மனித சுபாவத்தின்படி விட்டுக் கொடுக்கக்கூடிய பிரச்சனைகளில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் விட்டுக் கொடுத்து உண்மையில் பிரச்சனைகளைத் தீர்க்க முயலும். அந்த விதத்தில் இந்தப் பிரச்சனை நம்மைக் கட்டுப்படுத்துவதோடல்லாமல், எதிர்கால சந்ததியார்களின் வாழ்வையும் கூடக் கட்டுப் படுத்துவதால் சில அடிப்படை உண்மைகளை கசப்பாக இருந்தாலும் கூட ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியவர்களாயிருக்கிறோம். இந்த நாட்டில்—இந்த நாடு என்று குறிப்பிடும் போது நம்முடைய மாநிலத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு பார்த்தால்—இப்போது ஒரு பழைய தலைமுறை வேகமாக மறைந்து வருகிறது, ஒரு புதிய தலைமுறை வேகமாக எழுந்து வருகிறது—இந்த இரண்டிற்கும் இடையில் நாம் வாழ்ந்து வருகின்றோம். பழைய தலைமுறை, இந்தியா, இந்திய துணைக் கண்டம், இந்தியர், இந்தி என்றும், இந்தியா விடுதலை பெற்றதால் இந்தியான் தேசிய மொழி என்று ஆழ்ந்த நம்பிக்கையோடு கருதுகின்ற ஒரு தலைமுறை இனிவரவிருக்கின்ற தலைமுறையில், இந்தியா என்பது உண்மையில் ஒரு கற்பனை என்று கருத்து கொண்டிருக்கிற நாங்கள் வெற்றி பெறக் கூடுமானால், இந்தியா என்பது ஒரு துணைக் கண்டமாக ஆக்கப்பட்டு பல மாநிலங்களைக் கொண்டதாகக் கருதி தனி நாடுகளாக ஆகப்போகின்ற அத்தகைய நேரம் வரப்போகிறது—இந்தியா, இந்தியர், இந்தி என்று நண்பர் சின்னதூரை அவர்கள் கொண்டிருக்கிற மன எழுச்சி அது வெற்றி பெறப்போவதில்லை—அப்படி சின்னதூரை அவர்கள் வெற்றி பெறுவாரானால் அவருடைய மன எழுச்சி நிரந்தரமானதாக இருக்கும். இந்த இரண்டுக்கும் இடையில் நாம் இருக்கிறோம். நாம் இன்றைக்கு பழைய நினைவுகள் ஒருபுறம் இழுக்க மற்றொரு புறத்தில் எதிர்கால சந்ததியார்களின் வாழ்வின் நினைவுகள் இழுக்க, நாம் இக்கட்டான நிலையில் இருக்கின்ற ஒரு தலைமுறை என்று கருதுகின்றேன். ஆகையால்தான் இங்கே செய்யப்போகின்ற தீர்மானம்: பழைய காலத்தில் இருந்து வந்ததை அடிப்படையாகக் கொண்டதாக இருக்கக்கூடாது. உண்மையிலேயே இத்தீர்மானம் எதிர்கால சந்ததியார்களுக்குக் கேடு பயப்படுக இருக்கக் கூடாது. ஆகையால்தான் இந்தப் பிரச்சினைய உண்மையிலேயே ஒவ்வொருவரும் தத்தமது விருப்பு வெறுப்பு களுக்கு ஆட்படாமல் அணுகவேண்டுமென்று நான் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இம்மாதிரி விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு ஆட்படாமல் பேசவேண்டுமென்று சொல்லுகின்ற நேரத்தில் எப்போதும் சாந்தத்தோடும், சமரச நோக்கத்தோடும், கவிவாகுப் பேசக் கூடிய நண்பர் சாதார வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள், மலையாள நாட்டுக்கு, கன்னட

11th March 1958] [Sri C. N. Annadurai]

நாட்டுக்குச் சென்று பாடுங்கள், நீங்கள் உயிரோடு திரும்பி வர மாட்டீர்கள் என்று சொல்லக் கூடிய அளவுக்கு, அவரே பேசியிருக்கிறார் என்றால்—இந்தப் பிரச்சனை விருப்பு வெறுப்புக்களை எவ்வளவு தூரத்திற்குக் கிளப்பி விட்டிருக்கின்றது என்பது நன்றாகத் தெரியும். “ஹிந்தியை எதிர்க்கின்ற இவர்கள், இவர்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்த நெடுஞ்செழியன் அவர்களுடைய துணைவியார், ஹிந்தி வளர்ச்சிக் கமிட்டியில் ஒரு உறுப்பினராக இருந்து வருகிறார்” என்று கேள்விப்பட்டேன் என்று அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். இந்தப் பிரச்சனையை ஆராய்ந்து பார்க்கின்ற நேரத்திலே, ஒவ்வொரு கட்சித் தலைவர்களின் மனைவிமார்கள் என்னென்ன செய்கிறார்கள் என்பதை ஆராயத்தக்க அளவுக்கு விருப்பு வெறுப்புகள் சென்று விட்டன. உண்மையிலே அம்மையார் அவர்கள் இந்தி வளர்ச்சிக் கமிட்டியிலே இருப்பதாகச் சொல்லப்பட்டதும், திரு. வேதரத்தினம் பிள்ளை அவர்கள் சொன்னார்கள் என்பதற்காக அல்ல, எனக்கே ஏற்பட்ட ஆவலின் காரணத்தால், அதைப் பற்றி விசாரித்தேன். அப்படிப்பட்ட ஒரு கமிட்டியிலே அவர்கள் இவ்வையென்று அறிகிறேன். அவர்கள் என்ன செய்கிறார்கள் என்பதை அறிந்துகொள்ளும் பெரும் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொண்டிருக்கும் அவருடைய கணவரே சொல்கிறார். விஷயங்கள் இவ்வளவு தூரம் வளருவதற்குக் காரணம் உண்மையிலேயே நாம் எடுத்துக் கொள்ளுகின்ற முயற்சி . . . . .

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அப்படி மனைவி வேறுவிதமான கருத்தைக் கொண்டவர்களாக இருந்தால், அவர்களுக்கு அந்த சுதந்திரம் உண்டு.

SRI C. N. ANNADURAI : அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லிகின்றபடி கணவன் வைத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய கொள்கையை விட மாறுபட்ட கருத்தைக் கொண்ட ஒருவர் துணைவியாக இருப்பது தவறு அல்ல. இதை முதலில் பேசியவர்கள் உணர்ந்திருந்தால் இதைக் குறித்து பேச்சு வந்ததிருக்காது. ஆனால் விஷயங்களைப் புரிந்துகொள்ளும் துணைவியாக இருந்தால் நல்லது. நான் குறிப்பிட்ட விருப்பியது என்ன வென்றால், அந்தப் பிரச்சனையை அணுகின்ற நேரத்திலே, “அரண்மனை முதல் அந்தப்புரம் வரை” நுழைந்து பார்க்கிற அளவுக்கு விருப்பு வெறுப்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்பது தான். இன்றைய தினம் கிளம்பியிருக்கிற முக்கியமான சட்டம், சென்னை மாநில சர்க்கார் தயாரித்திருக்கிற அறிக்கையைப் பற்றியதாகும். “ஜெனரல் எக்ரிமென்ட்”, அதாவது பொது உடன்பாடு வேண்டுமென்ற காரணத்தால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பிலே நான் அந்தக் கமிட்டியிலே கலந்து கொண்டு, அந்த அறிக்கைக்கு ஒப்பும் அளித்திருக்கிறேன். ஆனால், அது தவறான முறையில், வியாக்கியாயம் செய்யப்பட்டும், தப்பான முறையிலே பயன்படுத்தப்படும் வருவதைப் பார்த்து, என்னுடைய கொள்கையையும், கழகத்தினுடைய கொள்கையையும் விளக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எங்கள் கழகத்தின் சார்பிலே தரப்பட்டுள்ள திருத்தங்கள், இந்த அறிக்கையை வலியுறுத்துவதற்காகவே அன்றி, வலுவற்றதாக ஆக்குவதற்கல்ல.

சாதாரணமாக, ஒரு பிரச்சனையை மூன்று வழிகளில் தீர்க்கலாம். இருக்கின்ற முக்கியமான அடிப்படை உண்மைகளை மறந்துவிட்டு, மேலே முந்தவாரியாக சமரசத்தை ஏற்படுத்தலாம். இன்னொரு சமசுத்துகாக அடிப்படை உண்மைகளை மாற்றிக்கொள்ளலாம். மேலும் பிரச்சனையில் அடிப்படையைப் புரிந்து கொள்ளாமல் கூட சமரசத்திற்கு வரலாம். சமரசம் என்பது முக்கியமானதாக கருதப்படாமல், இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற மக்களின் எண்ணம் மத்திய சர்க்காருக்குத் தெளிவாகத் தெரிவிக்கப்பட வேண்டும். இந்த நாட்டிலே இருக்கின்ற மக்களின் கருத்து ஓய்ம்திரிபுற மத்திய சர்க்காருக்கு அறிவிக்கப்படவேண்டும். இந்த நாட்டிலே இந்த விஷயத்தில் எல்லோரும் ஒருமித்த கருத்தினைக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

[Sri C. N. Annadurai]

[11th March 1958]

இந்த அறிக்கையிலே குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிற 1965-ல் வர இருக்கிற ஆபத்திலிருந்து, விபத்திலிருந்து, இந்த நாடு காப்பாற்றப்பட ஆங்கிலம் நீண்டகாலத்திற்குத் தொடர்ந்திருக்கவேண்டுமென்று இந்த நாட்டிலே ஒரமித்த கருத்து இருக்கிறது. மற்ற விவகாரங்களிலே ஒரமித்த கருத்து இல்லை யென்பது மட்டுமல்ல. ஒரமித்த கருத்து இருப்பது லாபம் இல்லை. நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து இந்த அறிக்கையை ஆதரிப்போம் என்று சொல்லுவது சர்க்காருடைய கரங்களை வலுவாக்கும் என்று நான் கருதியது உண்டு. சர்க்காருடைய கரத்தை வலுவாக்கவேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய விருப்பம் என்று நான் அந்தக் கமிட்டியிலே குறிப்பிட்டேன். ஆனால் சர்க்கார் கரத்தை வலுவாக்குவதற்காக அந்தந்தக் கட்சிகள் தங்களுக்கு இருக்கின்ற வலுவை குறைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்பது பொருள் அல்ல. அது மட்டுமல்ல, எல்லாக் கட்சிகளும் இந்த அறிக்கையை ஏக மனதாக ஒத்துக்கொள்வதன் மூலம் மத்திய சர்க்காருடைய பிடிவாதத்தை வடக்கே இருக்கின்ற இந்தி வெறியர்களின் வெறித்தன்மையை குறைத்து விடமுடியுமா என்பதைப் பார்த்தால் குறைப்பதற்கு வழியில்லை. ஒவ்வொரு கட்சிக்காரரும் தத்தமது கருத்தினைக் கொண்டவர்களாக இருந்த போதிலும், கருத்து வேறுபாடுகளைக் கொண்டிருந்த போதிலும்—இந்தி மட்டும்தான் மக்களுடைய மொழி, அதுதான் தேசிய மொழி என்று தீவிரமாகக் கருதுகின்ற கனம் சின்னதூரையும், இந்தி தமிழ் நாட்டுக்கு தேசியமொழி ஆகாது என்ற கருத்தைக்கொண்ட அண்ணதூரையும்—இவர்கள் அத்தனை பேரும் ஒன்றாகச் சேர்ந்து ஆங்கிலம் நீடித்திருக்க வேண்டுமென்ற அளவிலே ஒருமைப்பாடு இருக்கிறது. அதிலேதான் ஒருமைப்பாடு இருக்கிறது. மற்றவற்றிலே எங்களுக்கு மாறுபாடு இருக்கிறது. இந்த மாநில சர்க்கார் மத்திய சர்க்காருக்கு தங்கள் கருத்தினை எடுத்துச் சொல்லும்போது—மாநில சர்க்காரின் கருத்தை மட்டுமல்லாமல் இதனைத் தெளிவாக்கினால், இந்த மாநில மக்களுடைய உண்மையான எண்ணத்தை எடுத்துக்காட்டுவதாகும். பிரச்சினைய மூடி மறைப்பதிலே பயன் இல்லை. புண்னை மூடுவதற்காக புனாகு தடவுவதில் பயன் இல்லை. இந்தப் பிரச்சினையிலே ஐயப்பாடு இருக்கிறது என்பதை மறுத்துப் பயன் இல்லை. அடிப்படையில் ஐயப்பாடு இருக்கிற காரணத்தினாலேதான் திராவிட முன்னேற்ற கழகம் இன்றைய தினம் என்னென்ன சொல்லுகிறது, என்னென்ன செய்கிறது என்பதை மட்டும் ஆராய்ந்தால் போதாது என்று கருதி நம்முடைய நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பூர்வோத்திரங்களை ஆராய ஆரம்பித்தார். கட்சிக் கொள்கைகளை ஆராயும்போது பூர்வோத்திரங்களையும் ஆராயவேண்டுமென்கிற அளவுக்கு விருப்பு வெறுப்புக்கள் இருக்கின்றபொழுது, இந்தப் பிரச்சினையிலே நாம் வெறும் சமரசத்தை மட்டும் மத்திய சர்க்காருக்கு அனுப்பினால் பயன் இல்லை. இந்த சமரசம் ஏற்றுக்கொள்ளப்படலா மென்று நிதி அமைச்சர் அவர்கள் தமது உரையிலே தெரியமாகச் சொல்லி யிருக்கிறார். இந்தியத் துணைக்கண்டத்துக்கே ஒரு வழிகாட்டத்தக்க அளவுக்கு சென்னை சர்க்கார் இருக்கிறது. ஆகவே இதை மத்திய சர்க்கார் ஏற்றுக்கொள்வார்கள் என்று சொன்னார்கள். மத்திய சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள்ளும் நேரத்தில், மத்திய சர்க்கார் மூலமாகவோ, அதற்கு பின்னர் வரக்கூடிய சர்க்கார் மூலமாகவோ தமிழகத்துக்கு எந்த ஆபத்தும் வராமல் இருக்க வேண்டுமானால், அரசியல் சட்டத்துக்கு ஒரு திருத்தம் வேண்டும் என்று வலியுறுத்திக் கூறுவேன். மொழிக் கமிஷன் பற்றி நடைபெற்ற அந்த கமிட்டியில் சட்டத்தை திருத்த வேண்டுமா, வேண்டாமா என்ற பிரச்சனை விவாதத்துக்கு எடுத்துக் கொள்ளப் பட்டது, என்பதை நிதி அமைச்சர் அவர்கள் நினைவில் வைத்துக்கொள்வார் என்று கருதுகிறேன். அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்த கம்யூனிஸ்ட் கட்சித் தலைவர் ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி “It is bad tactics” என்று தான் சொன்னார். அது இப்போதைக்கு நடைமுறைக்கு ஏற்றதல்ல, நல்ல “tactics” அல்ல என்று சொன்னார். நான் பேசுகின்றபோது ராமமூர்த்தி “tactics” என்று சொல்லுகின்றாரே, நாம் நம்ப வேண்டியிருக்கிறது என்று சொன்னேன். அப்படி நான் சொன்னது, ராமமூர்த்தி சொன்னதை ஆதரிப்பது என்று அர்த்தம் அல்ல. “Tactics” என்பதன்

11th March 1958] [Sri C. N. Annadurai]

அர்த்தத்தை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி நீண்ட நாட்களாக நம்பிக்கொண்டிருக்கிறது என்பதைக் காட்டித்தான் அப்படிச் சொன்னேன். இந்திய அரசியல் சட்டத்தை திருத்தினால், வலுவாக இருக்குமா, இருக்காது என்பதைப் பற்றி ஆலோசிக்கப்பட்டது. நான் அதைப்பற்றி இப்போது எடுத்துச் சொல்லப் போவது இல்லை. அதற்குப் பிறகு, நடந்திருக்கிற சம்பவங்களை ஆராய்ந்து பார்க்கிற அளவில், எனக்கு கிடைக்கும் தகவல்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து பார்க்கிற அளவில், இப்போது மாநில சர்க்கார் இந்திய அரசியல் சட்டத்தை ஏற்ற முறையில் திருத்த வேண்டும் என்று முயற்சிகள் எடுத்து அதை அறிக்கையில் சேர்ப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இந்திய துணைக் கண்டத் தின் பல்வேறு பகுதிகளிலே இதற்கு கணிசமான ஆதரவு கிடைக்கும் என்று துணிவாகக் கூறலாம். வங்காளத்தில் நடைபெறுகின்ற கிளர்ச்சி பாஞ்சாலத்தில் நடைபெறுகிற கிளர்ச்சி, மராட்டி நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் குமுறல்—இவைகள் எல்லாம் பிற்போக்கு வாதிகளால் செய்கின்ற கிளர்ச்சி என்று சொல்லி விடுவார்களானால், அவர்களிடமுள்ள அரசியல் அகராதி அந்த ஒரு பதத்தைத்தான் அவர்களுக்குத் தருகிறது என்று சொல்ல வேண்டும். உண்மையாக ஆராய்ந்து பார்த்தால், இந்திய அரசியல் சட்டத்தை திருத்தம் செய்வதற்கு ஒரு “political climate” அரசியல் சூழ்நிலை சரியானபடி ஏற்பட்டிருக்கிறது என்று நான் கருதுகிறேன். நீடித்து இருக்க வேண்டும் என்கிற கருத்தை நான் வலியுறுத்துகிறேன். இதை அறிக்கையில் சேர்க்க வேண்டும் என்று எங்கள் கழகத்தின் சார்பில் நாங்கள் ஒரு திருத்தத்தை கொண்டு வந்திருக்கிறோம். திருத்தம் தருகிறோம் என்கிற போது, மொத்தத்தில் திருப்தி ஏற்படுத்தான் தருகிறோம் என்பதை கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் உணர்வார்கள் என்று கருதுகிறேன்.

“தலையைச் சவிக் கொண்டு வா” என்று சொல்லும் நேரத்தில், கவர்ச்சியாக உள்ள மங்கையைப் பார்த்துத்தான் சொல்லுவோமே தவிர கவர்ச்சியற்றவர்களை அல்ல. இவர்கள் தலை சீவாவிட்டால்தான் என்ன என்று சொல்லி விடக்கூடும். இந்த அறிக்கையிலே உயிரோட்டம் இருக்கவேண்டுமானால், நாங்கள் சொல்லுகின்ற திருத்தத்தை சேர்த்துக்கொண்டால்தான் உயிரோட்டம் பெற முடியும். இதில் ஏதோ ஒரு வகையான சமரசத்திற்கு முயற்சி செய்தோமானால் ஒருவருக்கு ஒருவர் கருத்துக்களை பரிமாறிக் கொண்டதாக இருக்கும் ஒழிய இந்த அறிக்கை வலுவிழந்ததாகப் போய் விடும் என்று அஞ்சுகிறேன். ஆகையினால், சென்னை சர்க்கார் கருத்து வெற்றி பெற வேண்டுமானால், இந்திய அரசியல் சட்டம் திருத்தப்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்திக்கூற ஆசைப்படுகிறேன். அதைத் திருத்து வதற்கு ஏற்ற ஒரு நல்ல சூழ்நிலை இன்றைய தினம் உருவாக்கிக்கொண்டு வருகிறது. பலருடைய முயற்சியும் இருக்கிறது. அவர்களைப் பற்றி இந்த மாமன்றத்தில் வெகுவாக விவாதிக்கப்பட்டது. அதைப்பற்றி நான் பேசப் போவது இல்லை. எங்களுக்குத் தரப்பட்ட அறிவுரைகளைப்பற்றி மட்டும் இரண்டு பொரு வார்த்தைகளை சொல்ல கடைம்பட்டிருக்கிறேன். காங்கிரஸ் கட்சியில் உள்ளவர்கள் “ராஜாஜி ஒரு புளிய மரம், அதன் நிழலில் எதுவும் வளராது” என்று சொன்னார்கள். அதே புளிய மரத்தின் நிழலில்தான் நீங்கள் வளர்ந்திருக்கிறீர்கள். ஆகையால் நாங்கள் மட்டும் வளர மாட்டோம் என்று சொல்வதில் பொருள் இல்லை. எப்படி இருந்தாலும், “புளிய மரம், நட்பாற்றில் விட்டு விடுவார்கள்” என்றெல்லாம் இந்தப் பிரச்சனையின் போது எடுத்துச் சொன்னார்கள். அவருடைய நேர்மையை ஆராய்வது அவ்வளவு சரியல்ல என்று நான் கருதுகிறேன். அது மட்டும் அல்ல. நான் ஒன்று தெளிவாகச் சொல்லுவேன். இந்தப் பிரச்சனையில் யார் யாரோடு சேர்ந்தாலும், ஒருவரைக்காட்டி ஒருவர் வாழ வேண்டும், பிழைக்க வேண்டும் என்ற கருத்து அல்ல என்பதை தெளிவு படுத்த விரும்புகின்றேன். இந்த வகையிலேதான் ராஜகோபாலாச்சாரி அவர்கள் வங்காளத்திற்குச் சென்று அங்கே ஒரு மாநாட்டில் கலந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். வடக்கே, திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவு காணக்கோரி அவர் அங்கே போகவில்லை. திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், அவருடைய துணையைக்கொண்டு வங்காளத்தில் 4 இடங்களை பெறப் போவது இல்லை. எந்தப்

[Sri C. N. Annadurai] [11th March 1958]

பிரச்சினையிலும், இரண்டு பேர் கூடிப் பேசினால், சந்தேகம், சந்தோஷம் இவைகள் ஏற்படுவது சகஜம். ஆனால் இந்தப் பிரச்சினையில் அது பொருந்தாது என்பதை சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

காங்கிரஸ் அங்கத்தினர்கள்தான் இதற்கு முன்னதாக அவருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்குத்தான் அவரைப்பற்றி நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும். அவர் எங்களை ஏமாற்றுவார்கள் என்று எங்களுக்கு எச்சரிக்கை விடுவதற்கு நாங்கள் அவர்களுக்கு நன்றி செலுத்துகிறோம். அந்த எச்சரிக்கையை எடுத்துக்கொண்டு நாங்களும் ஜாக்கிரதையாகத்தான் இருப்போம். அப்படி இருப்பதற்கும் எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். இந்த பிரச்சினை அவ்வளவு முக்கியமானது அல்ல.

ஆளும் கட்சியை ஆதரிக்கிறவர்களாக இருந்தாலும் இந்தப் பிரச்சினையில் கருத்தை எடுத்துச் சொல்வது கட்சிக்கு அப்பார்ப்பட்டது என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறேன். கட்சிக்கு அப்பார்ப்பட்ட பிரச்சினை மட்டும் அல்ல. நான் துவக்கத்தில் சொல்லிய மாதிரி இந்தத் தலைமுறைக்கு மட்டும் ஏற்பட்ட பிரச்சினை அல்ல, இது வருங்காலத்தைப் பற்றிய பிரச்சினை. வெறும் சமரசம் மட்டும் கண்டால் போதாது. தக்க பாதுகாப்பு இருக்க வேண்டும். இப்பொழுது பாதுகாப்புகள் உண்டாக்கப்படாவிட்டால் எதிர்காலத்தில் விபத்துகள், ஆபத்துக்கள் அடிக்கடி ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டுமானால் விபத்துக்களும் ஆபத்துக்களும் வந்தபடி இருக்கும் அவ்வாறு. ஆங்கிலத்தில் “டெமாக்கிள்ஸ் ஸ்வோர்டு” என்று சொல்வது போல் தலைக்கு மேல் ஒரு கத்தி தொங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. அந்தக் கதைக்கு ஒப்ப நம்முடைய தமிழ் நாட்டில் ஒரு புராண கதை உண்டு. யமதர்ம ராஜா தவறான நீதி வழங்கும்போது அவன் தலையில் விழுவதற்கு என்று ஒரு பெரிய பாராங்கல் கட்டி தொங்க விடப்பட்டிருக்கும் என்று. இப்படி நம்முடைய புராணத்தில் ஒரு கதை உண்டு. அந்தப் பாராங்கல் இருக்கும் வரையில் அவனுக்கு பயம் இருக்கும். ஆனால் நிதி அமைச்சர் சொல்லுவார், அப்படி இருந்தால்தான் அவர் நீதியாக நடப்பார் என்று. பாராங்கல்லை வைத்து விட்டு நீதி எது என்பதை நிர்ணயிப்பது சரியல்ல. இந்த அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு நம்முடைய மாகாண அரசியலார் முற்பட்டால் அது ஏதோ குற்றம் போலும், அதில் ஏதோ தவறு காண்கிறோம் என்றும் அர்த்தம் இல்லை. திரு நாகராஜ மணிகார் சொன்னார் “பிரமாணம் எடுத்துக் கொண்ட பிறகு இப்படி செய்வதா” என்று. அப்படிச் சொல்வதில் பிரமாசனம் இல்லை. பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டது உண்மைதான். நம்முடைய அரசியல் சட்டத்தில் குற்றம் குறைகள் இருக்குமானால் அவற்றைத் திருத்துவதற்கு நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். ஆகையினால் அதை திருத்துவதால் எந்த விதமான இழிவும் வராது. அப்படித் திருத்துவதற்கு ஆதரவு கிடைக்கும் என்று எனக்கு பாஞ்சாலத்திலிருந்தும் தகவல் வந்திருக்கிறது. வங்காளத்திலிருந்தும் தகவல் வந்திருக்கிறது. மராட்டி பிரதேசங்களிலிருந்தும் தகவல் வந்திருக்கிறது. இந்த மூன்று வெளி நாடுகளைத் தவிர வேறு எந்த வெளிநாடுகளுடனும் எனக்குத் தொடர்பு இல்லை என்று நான் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அப்படி அங்கிருந்து கிடைக்கும் தகவலிலிருந்து நமக்கு ஆதரவு கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அந்த எல்லையைத்தாண்டி அதற்கு மேற்கே போய்க்கொண்டிருக்கிறீர்களோ என்று நான் சந்தேகப்பட்டேன்.

SRI C. N. ANNADURAI : ஆகையினால் நான் இந்த அறிக்கையின் மூலமாக அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்கின்ற பகுதியை மிக மிக நம்பிக்கையுடன் இங்கே வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

அடிப்படைப் பிரச்சினையைப்பற்றி இங்கே விவாதிக்கப்பட்டது. அதிலும் குறிப்பாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் பூர்வோத்தரத்தைப்பற்றி அவர்கள் இங்கே எடுத்துச் சொல்லியது தேவை இல்லை என்றும்

11th March 1958] [Sri C. N. Annadurai]

கருதுகிறேன். மற்றப்படி இதற்குப் பிறகு வரப்போகிற விவாதங்களில் இதைப் பற்றி எடுத்துக் கொள்ளலாம் என்று நான் நினைத்து இத்தடன் விட்டு விடுகிறேன். ஆனால் ஒன்றை மட்டும் டணவுடன் இங்கே சொல்லக்கொள்ள விரும்புகிறேன். வரலாற்றில் ஆறுவது பக்கத்தில் ஒரு பொருள் கிடைக்கும், பதினாறுவது பக்கத்தைப் பார்த்தால் மற்றொரு பொருள் கிடைக்கும். 1924-ம் ஆண்டில் சுயமரியாதை இயக்கம் துவங்கி பொறுப்பாளியாக இருந்த பெரியார் ராமசாமி நிறைவேற்றிய தீர்மானத்திற்கு நான் ஒப்புதல் அளித்ததாக கருதிக்கொண்டு என்னை இணைத்தப் பேசினார்கள். எங்கே இப்பொழுது வயது 48. 1924-ம் ஆண்டில், அந்தக் காலத்து சுயமரியாதை இயக்கத்திற்கு ஒரு கட்சியினுடைய தீர்மானத்தை உருவாக்கும் தன்மையோ உருவாக்கும் பொறுப்போ எங்கே இருந்திருக்கும் என்று நமது நிதி அமைச்சர் எதிர்பார்க்கமாட்டார். அந்த வரலாற்றை அத்தடன் நிறுத்தி விடுவானே என்று கனம் நிதி அமைச்சரை வேண்டிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். 1924-க்கு மேல் இதே பெரியார் ராமசாமி உங்களுடன் இருந்து வைக்கம் சத்யாகரகம் நடத்தி சிறைச்சாலைக்குச் சென்று, காந்தியாருடன் துணைவராக இருந்து, முதல் அமைச்சர் காமராசர் அவர்களோடு காங்கிரஸ் தொண்டராக உடன் வரக்கூடிய பெருமையையும் பெற்றார். இதைப் பார்க்கும்போது, எங்களுடைய வரலாறு அவ்வளவு கேவலமானது அல்ல என்பதை உங்களுக்குச் சொல்லிக்கொள்வேன்.

இவைகளையெல்லாம் எடுத்துப் பேசுவதற்குக் காரணம் என்னவென்று பல பிரச்சனைகளில் நாம் விரும்பு, வெறுப்பு, உணர்வுகளைக் கொண்டிருக்கிறோம். விரும்பு, வெறுப்புக்கு ஆளாகாதவன் மனித குலத்திலருந்து மாறுபடக்கூடும். பலர் விரும்பு, வெறுப்புக்கு ஆளாகிறார்கள். அப்படி ஆளாகும் நேரத்தில் கொஞ்சம் நம்ச்குள்ளேயே கட்டு திட்டங்களை உள்ளதத்தில் ஏற்படுத்திக்கொள்ளவேண்டும்.

எதிர் தரப்பில் இருக்கிறவர்களை கேவலமாகப் பேசுவது, அப்படி கேவலமாக பேசுகிறவர்களிடையே உள்ளதற்கு ஆனந்தம் ஏற்படுவது இயற்கை. உடலில் சிறகு இருக்கிறது, அதற்கு மருந்து போடுவதற்கு முன்னால் அதைச் சொர்ந்து கொண்டிருந்தால் ரத்தம் வரும் வரையில் ஆனந்தமாகத்தான் இருக்கும். அதுபோல் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் பேசியபோது ரொம்பவும் சோரித்தகொண்டார். ரத்தம் வந்தவுடன் எரிச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர் எடுத்தப் பேசிய பல விவரங்களை யோசித்துப் பார்த்தால் மன எரிச்சலை ஏற்படுத்த பயன் பட்டதே தவிர ஒளியைத் தர பயன் பட்டிருக்காது என்பதை டணவுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நாம் ஒத்துழைக்கவேண்டும், எல்லோரையும் சுமுகமாக நடத்திச் செல்ல வேண்டுமென்று பேசுகின்ற நீங்கள் உண்மையிலேயே எதிர் தரப்பிலுள்ளவர்கள் சில குறிப்பிட்ட அடிப்படைக் கொள்கைகளுக்கு கட்டுப்பட்டவர்கள் என்பதை உணர்ந்துதான் பிரச்சனைகளை பாரக்கவேண்டும். இரண்டு தடவைகள் இதே சட்ட மன்றத்தில் எங்களை கேவலமாகப் பேசியதால், இத்தனை ஆண்டுகளாக நாங்கள் சேர்த்து வைத்திருக்கும் உணர்ச்சிகள் அழிந்தவிடும் என்று நீங்கள் நம்பவேண்டாம். அப்படி கேவலமாக பேசுவதால் நாங்கள் எங்கள் கொள்கைகளை விட்டுவிட்டு ஒடிவிடுவோம் என்று கருத்ததக்க பவ்லீனர்கள் அல்ல நாங்கள். நாங்கள் பவ்லீனர்கள் அல்ல என்பதும் டீமேல், நாங்கள் வைத்துக்கொண்டிருக்கின்ற கொள்கைகளும் பவ்லீனமான கொள்கைகள் அல்ல என்பதை நாங்கள் இந்த மாமன்றத்தில் எடுத்துச்சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

இந்தப் பிரச்சனையைப் பொறுத்தவரையிலே, எதிர் கால சந்ததிகளை கட்டுப்படுத்தக் கூடிய மிக முக்கியமான முடிவில் அவசரப்பட்டு ஏதோ சமரசம் காணவேண்டும் என்பதில் நாட்டம் வைக்காமல், இந்திய அரசியல் சட்டத்தை திருத்துவதற்கான எங்களிடையே திருத்தத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்திய அரசியல் சட்டம் ஆக்கப்பட்ட நேரத்தில் அது எவ்வளவு அவசரமாக ஆக்கப்பட்டது என்பதனை

[Sri C. N. Annadurai] [11th March 1958]

உணர்வேண்டும். அவ்வாறு யார் மூலமாக உணர்ந்திருக்கிறோம் என்றால், இந்திய அரசியல் சட்ட நிபுணர்களாக இருந்தவர்கள், அரசியல் சட்டம் ஆக்கப்படும்பொழுது உடன் இருந்தவர்கள் இவர்களெல்லாம் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் சொன்ன கருத்துக்களிலிருந்து நாங்கள் அதைத் தெரிந்துக்கொண்டிருக்கிறோம். அன்றையதினம், வெள்ளைக்கார ஆட்சி நீங்கி இந்த நாட்டிற்கு சுய ஆட்சி கிடைத்த நேரத்தில், வெள்ளைக்காரர் போய்விட்டார்கள் என்ற இயற்கை சந்தோஷத்தில், எதிர்காலத்தில் ஆட்சி எப்படியிருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று நினைத்து, ஒருவருக்கொருவர் எதை வேண்டுமானாலும் பரிமாறிக்கொள்ளலாம் என்ற ஆனந்தத்தில் செய்துகொண்ட காரியம் இது. ஹோலி பண்டிகையன்று வேடிக்கையாக ஒருவருக்கொருவர் மீது வண்ணச் சாயத்தை வீசிக் கொள்ளுவதுபோல, ஒருவருக்கொருவர் மீது வாதுங்கள் ஆனந்தமாக வீசிக் கொள்ளப்பட்டன. ஆர அமர ஆராய்ந்து இது செய்யப்படவில்லை என்று அரசியல் சட்டத்தை ஆராய்ந்திருக்கும் பெரிய அரசியல் சட்ட நிபுணர்கள் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். லிலோன் நாட்டிலிருக்கிற அரசியல் நிபுணர், நீதித் துறை தலைவர், அரசியல் அறிவாளி ஐவர்ஜென்னிங்ஸ் (Ivor Jennings) அவர்கள் இந்திய அரசியல் சட்டம் மிக அவசரமாக ஆக்கப்பட்டது என்றும், மிக அதிகமான அளவு கூட்டப் பட்டது என்றும் கூறியிருக்கிறார். பொதுவாக அரசியல் சட்டத்தில் மாற்றங்கள் செய்யவேண்டியது ஏராளமாக இருக்கின்றன என்ற கருத்து மேலோங்கி இருக்கின்ற நேரத்திலே, மொழிப் பிரச்சனை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் இந்திய அரசியல் சட்டத்தில் திருத்தம் செய்து கொள்வது தான் உண்மையிலேயே நமக்கும் எதிர்காலத்திற்கும் நல்லது, நல்ல பாதுகாப்பு அளிப்பதாக இருக்கும். அந்தப் பாதுகாப்பை பெறுவதற்காகத் தான் இந்த அறிக்கையிலே எங்களுடைய திருத்தத்தை இணைத்துக்கொள்ளுவது பொறுத்தும் என்பதை நான் நிதி அமைச்சர் அவர்களுக்கு சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

சின்னதுரை அவர்கள் இந்திதான் மக்களுடைய மொழி என்று வலியுறுத்தினார்கள், அவர் காட்டிய மன எழுச்சியை அருள்கூர்ந்து நோக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்தை தெளிவாக துணிவுடன் எடுத்துக்கூறினார்கள். அவர்கள் கொண்டிருக்கும் கருத்தை நான் குறை சொல்லவில்லை. அவருக்கு ஏற்பட்ட துன்பவையும், தெளிவையும் நான் பாராட்டுகின்றேன், வரவேற்கின்றேன். இந்திதான் மக்கள் மொழி என்று தமிழகத்தில், இந்த மாநிலத்தில், இந்த ஆட்சி மன்றத்தில், இன்றையதினம் சொல்லுவதற்கு சின்னதுரை அவர்கள் எந்த அளவுக்கு விருப்பப்படுகிறார்களோ, அதே போல் இந்திய துணைக்கண்டத்திலே, இந்த அறிக்கையோடு இந்திய அரசியல் சட்டத்தை திருத்துவதற்கான திருத்தம் இணைக்கப்படாமல் இருந்தால், இந்திதான் மக்கள் மொழி என்று சொல்லுவதற்கு 1,000 சின்னதுரைகள் முன்வரக்கூடும், லட்சக்கணக்கான பேர்கள் முன்வரக்கூடும். இந்திதான் மக்கள் மொழி என்று வலியுறுத்தக்கூடும். இந்திதான் மக்களுடைய மொழி என்று வலியுறுத்தப்பட்டால், எது மக்களுடைய மொழி என்ற பிரச்சனையும், இந்த மக்களுக்கு ஏற்கெனவே ஒரு மொழி இல்லையா என்ற ஆராய்ச்சியும், அந்த மொழிக்கு இந்தி மொழி ஈடா என்ற பழைய பிரச்சனைகள் மறுபடியும் வரும். இந்தி ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் பேசுகிறார்கள்.

நமது ஆட்சி மொழி இருக்கிறது, அது தமிழ். ஆட்சி மொழியைப் பற்றி பிரச்சனை அல்ல. தேசிய மொழியைப் பற்றி பிரச்சனை அல்ல. அபிஷியல் லாங்குவேஜ்—அதிகார மொழி எது என்பது பற்றித் தான் பிரச்சனை ஆகும். இந்தி மொழி ஆட்சிமொழி என்று சொல்லுகின்ற காரணத்தினாலே அதற்கு ஒரு பெரிய அந்தஸ்து கிடைத்துவிடும் என்ற அச்சத்தோடு நான் கூறுகின்றேன். இப்போது மூன்று வகையான மொழிப் பிரச்சனைகள் நம் முன்னால் இருக்கின்றன. ஒன்று தேசிய மொழிப் பிரச்சனை;

11th March 1958] [Sri C. N. Annadurai]

தேசிய மொழியைப் பொறுத்தவரையில், 10-15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் எங்கள் செவிகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருந்ததெல்லாம், “இந்திதான் தேசிய மொழி” என்பது ஆகும். இந்திதான் தேசிய மொழி என்று எடுத்துக்கூறப்போது காங்கிரஸ் கூட்டங்கள் அப்போது கிடையாது. இந்திதான் தேசிய மொழி என்று கூறாத காங்கிரஸ்காரர் அப்போது கிடையாது. அவ்வாறு கூறாதவர் காங்கிரஸ்காரர் இல்லை என்ற கருத்து அப்போது நிலவி வந்தது. இன்றோ இந்தி தேசிய மொழியாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருப்பது மட்டுமல்லாமல், இந்தியுடன் தமிழும் மற்ற பல மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு, மொத்தம் 14 தேசிய மொழிகள் இருக்கின்றன. கனம் அங்கத்தினர் திரு. சின்னதுரை வருத்தப்பட்டாலும், கோபப்பட்டாலும், அந்த 14 தேசிய மொழிகளுடன் ஆங்கிலமும் தேசிய மொழியாக இணைக்கப்படவேண்டுமென்ற கருத்து இந்தியத் துணைக்கண்டத்தில் இப்போது வலுப்பெற்றுவருகிறது. அந்தக் கருத்து வெற்றியும் அடையும். இப்போது, இந்தி மட்டும் தேசிய மொழியாக இருக்கவில்லை; தமிழகத்திற்கு தமிழும், தெலுங்கு நாட்டுக்குத் தெலுங்கும், மற்ற ராஜ்ய மாநிலங்களில் அந்த அந்த மொழிகளும் தேசிய மொழிகளாக இருக்கின்றன. ஆகவே, இந்தி மட்டுமின்றி, மொத்தம் 14 மொழிகள் தேசிய மொழி அந்தஸ்தைப் பெற்றிருக்கின்றன. ஆனால், ஆட்சி மொழி அந்தஸ்தைப் பொறுத்தவரையில், தமிழ்தான் தமிழகத்தில் ஆட்சி மொழி. வேறு சில ராஜ்யங்களிலுள்ள மொழிகள் ஆட்சி மொழி அந்தஸ்தைப் பெறாமல் இருக்கக்கூடும். அவைகளை நாம் பின்பற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை. அந்த ராஜ்யங்களைப் பார்த்து நாம் பரிதாபப்படுவோம். நமக்கு இருக்கும் துணிவு அந்த ராஜ்யத்தினருக்கு இல்லையே என்று நாம் பரிதாபப்படுவோம். தமிழை இந்த ராஜ்யத்தில் ஆட்சி மொழியாக்குவதற்கான துணியைப் பெற்ற கனம் நிதி அமைச்சருக்கு நன்றி கூற நாங்கள் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நம் மாநிலத்தில் எது ஆட்சி மொழி என்பதைப் பொறுத்தவரையில் நம்மிடையே அபிப்பிராயபேதம் இல்லை. நம் ராஜ்யத்தில் தமிழ்தான் ஆட்சி மொழி. இந்தியாவில் நிர்வாக மொழி எதுவாக இருக்கவேண்டும் என்பது பற்றி கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இந்தப் பிரச்சினையை மூன்று விதமாக நோக்கலாம். இந்தியா என்றென்றைக்கும் ஒன்றாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் இப்பிரச்சினையைப் பார்ப்பது ஒரு விதம். இரண்டாவது, இந்தியா என்றென்றைக்கும் ஒன்றாக இருக்கப்போவதில்லை, அது பிரியப்போகிறது என்ற எண்ணத்தை மனதில் வைத்துக்கொண்டு, பிரியும் வரையுள்ள இடைகாலத்தில் எது நிர்வாக மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்று பார்ப்பது ஆகும். எங்களைப் பொருத்தவரையில் இந்தியா பிரியப்போகிறது என்ற எண்ணத்துடன்தான் இப்பிரச்சினையை நாங்கள் அணுகுகிறோம். நிர்வாகத்தில் மத்திய சர்க்காரிடம் எந்த எந்தப் பொருப்புக்களை மாத்திரம் ஒப்படைக்கலாம் என்று பார்த்து அவர்களிடம் இருக்கும் அதிகப்படியான பொறுப்புக்களைக் குறைத்து விட்டால், அப்போது மத்திய அரசாங்க நிர்வாக மொழி எதுவாக இருந்தாலும் பரவாமல்லை என்ற எண்ணத்துடன் இப்பிரச்சினையை அணுகுவது மூன்றாவது விதம் ஆகும். இந்த மூன்றையும் பற்றி யோசித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று கனம் நிதி அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவர் தம்முடைய சாமர்த்தியமான வாத்தைக் காட்டுவதற்காக இவைகளைப் பற்றி யோசித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று அவரை நான் கேட்டுக்கொள்ளவில்லை; தம்முடைய இதயத்தை அவர் காட்டுவதற்காக இவைகளைப்பற்றி யோசித்துப்பார்க்கவேண்டுமென்று தான் நான் கூறுகிறேன். அன்றையதினம் அவர் பேசியபோது, “உங்களிடையே இதயத்தைக் கேட்கிறேன், சாமர்த்தியத்தை அல்ல” என்ற அவ்ரிடம் பன்னிப் பன்னிக் கூறினேன். இதயத்தில் ஆழ்ந்த கருத்துக்களைப் பதியவைத்துக் கொண்டால்தான் பல பிரச்சினைகளுக்கும் தீர்வு காண முடியும். நிர்வாக மொழியாக இந்திதான் இருக்கவேண்டும் என்ற கருத்தினை வலியுருத்திச் சொல்லும் வெறிபிடித்த தலைவர்களின் கூட்டம் வட நாட்டில் இருக்கிறதென்பதும், அந்தத் தலைவர்களுக்கு, மத்தியிலுள்ள காங்கிரஸ் ஆட்சியாளர்களிடம் மிகுந்த செல்வாக்கு

[Sri C. N. Annadurai] [11th March 1958]

இருக்கிறதென்பதும் உலகமறிந்த உண்மை. கௌஹாத்தி காங்கிரஸ் மகாநாட்டில் கனம் திரு. சுப்பிரமணியம் பேசிய பேச்சை “the most reactionary speech” என்று ஒரு வட நாட்டு காங்கிரஸ் தலைவர் குறிப்பிட்டார்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அவருக்கும் இந்திக்கும் சம்பந்தம் கிடையாது; ஆகவே ஹிந்தி தெரியாதவர்தான் அவ்வாறு கூறினார்.

SRI C. N. ANNADURAI : இந்திக்கும் அவருக்கும் சம்பந்தம் இல்லாத போது, ஹிந்தியின் சார்பாக அவர் பேசியிருப்பதிலிருந்து, ஹிந்திக்கு எவ்வளவு செல்வாக்கு இருக்கிறதென்று நாம் தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். அந்தச் செல்வாக்கு வளர்ந்துகொண்டு வரவேண்டும் என்ற எண்ணம் கொண்டவர்களும் அவ்வாறு கூறுபவர்களும் இருக்கிறார்கள். இந்த பிரச்சனையில், சமரச மனப்பான்மையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று பண்டித ஜவஹர்லால் நேரு விரும்புகிறார் என்பதை அவருடைய வார்த்தைகளிலிருந்து தெரிந்துகொள்ள முடிகிறது. இந்தியை எப்படியும் நீர்வாக மொழியாகப் புகுத்த வேண்டுமென்ற மனப்பான்மை கொண்ட கூட்டத்தினரும், ஹிந்தியைப் பக்குவமாக நிர்வாக மொழியாகப் புகுத்த வேண்டுமென மனப்பான்மைகொண்ட கூட்டத்தினரும் வட நாட்டில் இருக்கிறார்கள். இந்த இரு கூட்டத்தினரும், எந்தக் கூட்டத்தினர் வெற்றி பெறுவார்கள், எந்தக் கூட்டத்தினர் வெற்றிபெற மாட்டார்கள் என்று நாம் இன்று அறுதியிட்டுக்கூற முடியாது. இப்படிப்பட்ட நிலைமையில், திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்த அறிக்கைக்கு ஒப்புமை அளித்திருக்கிறது என்றும் மற்ற எதிர்க்கட்சிகளும் ஒப்புதல் அளித்திருக்கிறது என்றும் குறிப்பிட்டு இந்த அறிக்கையை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பினால், வட நாட்டு இந்தி வெறியர்கள் இங்கே இந்தியைப் புகுத்துவதற்கு இந்த அறிக்கையைப் பயன்படுத்திக்கொள்வார்கள். அவர்கள், தமிழ் நாட்டில் இந்தியை யாரும் எதிர்க்கவில்லை என்று அறிக்கையிலிருந்து தெரிவதால், தமிழ் நாட்டில் ஹிந்தியைப் புகுத்தலாம் என்று சொல்ல முற்படுவார்கள். ஆகவேதான், இந்தியை எதிர்ப்பவர்களும், இந்தி ஆட்சி மொழியாகக் கூடாது என்று சொல்பவர்களும், இந்தி மத்திய அரசாங்க ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறும் அரசியல் சட்ட பிரிவை எதிர்ப்பவர்களும், அந்த பிரிவை திருத்தவேண்டுமென்று வாதாடுபவர்களும் தமிழ் நாட்டில் ஏராளமான எண்ணிக்கையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை மத்திய அரசாங்கத்திற்கு உணர்த்துவதற்கு நாங்கள் வகைசெய்கிறோம். நாங்கள் இவ்வாறு செய்வது, இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து மத்திய அரசாங்கத்திடம் வாதாடுவதற்கு இந்த மாநில ஆட்சியாளர்களுக்கு உதவுப்படியாக இருக்கும் என்று சொல்வேன்.

“நாங்கள் 150 பேர் இருக்கிறோம், எங்களுக்குக் கிடைக்கும் மதிப்பு போதும்” என்று காங்கிரஸ் கட்சிக்காரர்கள் சொல்லக்கூடும். அந்த மதிப்பை நான் குறைத்துப் பேசவில்லை. எதிர்க்கட்சியிலே உள்ளவர்கள் வளரக்கூடியவர்கள் என்பது ஜனநாயக தத்துவம்; அவர்கள் வளரக்கூடியவர்கள் என்பதை எண்ணித்தான் பார்ப்பார்கள். ஆகவே, இங்கே இந்திக்கு எதிரிடையான கருத்து எந்த அளவுக்கு இருக்கிறதென்பதை அவர்களுக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காகவும், இந்திய அரசியல் சட்டத்திலே திருத்தம் வேண்டும் என்ற அந்தத் திருத்தத்தையும் அதிலே இணைத்துக் கொண்டால், அதற்குப் பிறகு இங்கிருந்து ஏகமனதாக இந்த அறிக்கையை அனுப்பியதாகக் கொள்ளலாம். ஏகமனதாக அனுப்பப்படுகிற அறிக்கை ஆனாலும், ஒவ்வொரு கட்சியினுடைய கருத்தும் அதிலே குறிப்பிடத் தக்க அளவு இணைந்திருப்பதை வட நாட்டிலே உள்ளவர்கள் உணருவார்கள்.

“வட நாடு எது? தென்னாடு எது?” என்று கேட்கப்பட்டது. அப்படி கேட்கும்போது, சாதாரணமாக படத்தில் ஒரு கோடு போட்டுக் காட்டி விட முடியாது. இதற்கு மேலே இருப்பது வடக்கு, இதற்குக் கீழே இருப்பது

11th March 1958] [Sri C. N. Annadurai]

தெற்கு என்று எடுத்துச் சொல்வதற்கில்லை. அப்படிச் சொல்லக்கூடிய அரசியல் தத்துவம் இல்லை. வட நாடு என்று சொல்லும்போது எல்லா மாநிலங்களுக்கும் முழுப் பொருப்பையும், அதிகாரத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுகிற மத்திய சர்க்காரையும், அந்த மத்திய சர்க்காரோடு நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கிற ராஜ்யங்களையும் மனதிலே வைத்துக்கொண்டுதான் வட நாடு, வட நாடு என்று பேசுகிறோம் என்று குறிப்பிடுகிறேன்.

இந்த மொழிப் பிரச்சனையில் நாமெல்லோரும் சமரசத்திற்கு வந்து விட்டோம் என்று தெரிவிப்பதைவிட, அடிப்படையில் சில மாறுபாடுகள் இருக்கின்றன என்பதை மத்திய சர்க்காருக்கு உணர்த்துவது மிகப் பொருத்தம் என்று கருதி, இந்திய அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினுடைய இந்தத் திருத்தத்தை நாங்கள் வலியுறுத்திக் கூறுகிறோம்.

மற்றபடி மொழிப் பிரச்சனையிலே, மக்கள் மொழியாக இந்திதான் இருக்கக்கூடும் என்று சொல்கிற அந்த நிலைமையை இந்த நாட்டிலே வளர விடாமல் தடுப்பதற்கு ஏற்ற வகையிலே ஆட்சியாளர் இருப்பதைப் பற்றி நான் மெத்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இந்த அளவுக்கு அவர்களுக்கு இன்றைய தினம் வெறி இல்லை. நம்முடைய அமைச்சரவை, அதிலும் குறிப்பாக நமது நிதி அமைச்சர் சுப்ரமணியம் அவர்களுக்கு தமிழினிடத்திலே நீங்காத பற்று இருக்கிறதென்பதைப் பார்த்து நான் மெத்த மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அது கொங்கு நாட்டுக்கே இருக்கும் தனிச் சிறப்பு. கொங்கு நாட்டுத் தமிழ் ஒன்றுதான் பிற மொழிக் கலப்பு இல்லாத தமிழ்; வட மொழியோ, வேறு எந்த மொழியோ கலப்பு அதிகம் இல்லாத தமிழ். அப்படிப்பட்ட கொங்கு நாட்டிச் செல்வர் தமிழுக்காக பாடு படுவதைப்போல், எதிர்காலத்தில் படிக்கும் பிள்ளைகளுக்கு, வருங்காலச் சந்ததிகளுக்கு ஆபத்து வராமல் இருக்கவேண்டுமானால், நாங்கள் சொல்லுகிற திருத்தத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும். பதினைந்து பேர் சொல்லும் திருத்தத்தை 150 பேர் ஏற்றுக்கொள்ளலாமா என்ற அரசியல் கணக்குப் போடாமல் "Politics is not mere arithmetic but is a political philosophy" என்ற கருத்தின்படி, எதிர்க் கட்சிகள் வளரக்கூடியன என்ற தத்துவம் என்ற முறையிலே எங்களுடைய திருத்தத்தையும் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று. நிதி அமைச்சர் அவர்களையும் ஆளும் கட்சியையும் வேண்டிக் கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI P. S. CHINNADURAI : கனம் சட்ட மன்றத் துணைத் தலைவர் அவர்களே, எனது கருத்து தவறாகப் புரிந்து கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிய நான் மிக்க வருத்தப்படுகிறேன். இந்தியாவின் தேசிய மொழிகளாகிய பதினான்கு மொழிகளில் தமிழும் ஒன்று என்பதில் நான் எப்போதும் கருத்து வேறுபாடு கொண்டது இல்லை. இந்த ராஜ்ய நிர்வாகம் சம்பந்தப்பட்ட வரையில்தான் நிர்வாகம் மாத்திரம் அல்ல—இந்த ராஜ்யத்தின் எல்லாத் துறைகளிலேயும் தமிழுக்கே முதல் இடம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதிலேயும் நான் கருத்து வேற்றுமை கொண்டவனல்ல. ஆரம்பப்பள்ளி முதல் சர்வகலாசாலை உட்பட எல்லாப் பகுதிகளிலும் தமிழுக்கே உயரிய அந்தஸ்து கொடுக்கவேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்லியிருக்கிறேன். நான் கூறுவதெல்லாம், இந்தியாவின் தேசியப் பொது மொழியாக ஹிந்தி இருக்கவேண்டுமா, ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமா என்ற பிரச்சனை வரும்போது ஆங்கிலம் அல்ல, ஹிந்திதான் என்று மீண்டும் நான் வலியுறுத்திக் கூற விரும்புகிறேன்.

SRI M. KALYANASUNDARAM : கனம் உதவி சபாநாயகர் அவர்களே, இப்போது நடக்கிற விவாதமானது நம் முன்பாக இருக்கக்கூடிய அறிக்கைக்கு ஆதாரமாக நடைபெறுகிறது. இதைப் பொதுப்படையாகப் பார்க்கும்போது நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஒவ்வொரு கட்சியும் இப் பிரச்சனையில் தங்கள் தங்கள் கொள்கைக்கு ஏற்ப சில சில கருத்து வேறுபாடு கொண்டவர்களாக இருந்தபோதிலும், தமிழ் நாட்டின் உண்மை சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் அதிகபட்ச அளவு ஒன்றுசேர்ந்தே

[Sri M. Kalyanasundaram] [11th March 1958]

இருக்கவேண்டும் என்பதில் அதிக ஆர்வம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் என்பதை இங்கே நடக்கின்ற விவாதம் காட்டுகிறது. இத்தகைய மனோபாவம், சூழ்நிலை வளர்வதற்கும், பெருகுவதற்கும் உதவி செய்தால் தான் எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ் நாட்டின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம். மொழி சம்பந்தப்பட்ட மட்டில் நாம் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய முடிவுகள் எதிர்காலத்தை நினைவில் கொண்டு மிகவும் கவலையோடு எடுக்கவேண்டும் என்பதுதான் நியாயம். அதேசமயத்தில் நாம் எடுக்கிற முடிவு நம்முடைய தேசிய ஒற்றுமையை, ஐக்கியத்தை வளர்க்கக் கூடியதாகவும் இருக்கவேண்டும். சமரசமான முடிவு அவசியமானது என்பது போலவே அம்முடிவு நீதியானதாகவும் இருக்கவேண்டும். சமரசத்திற்காக நியாயத்தை விட்டுக் கொடுக்கவேண்டும் என்பதாக யாரும் கூறமாட்டார்கள். நியாயம் என்பதை வலியுறுத்தினால் சமரசத்திற்கு வருவது கடினமாக போய்விடும் என்றாலும் நியாயமில்லாத சமரசம் அதிக நாள் நிலைத்திருக்காது. நீடித்திருக்காது. நம்முடைய முடிவு நியாயத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட சமரசமாக இருக்கவேண்டும்.

அப்படி பார்க்கும்போது இந்த அறிக்கை சரியான அஸ்திவாரத்தை கொடுக்கிறது என்பது என்போன்றவர்களுடைய அபிப்பிராயம். மொழியின் முக்கியத்துவத்தைப்பற்றி நான் புதிதாகச் சொல்லவேண்டிய கருத்து ஒன்றும் இல்லாவிட்டாலும்கூட மொழியின் மூலமாகத்தான் மக்களுடைய கலை, அரசியல் அறிவு, பொருளாதார நடவடிக்கை தொழில் வளர்ச்சி ஆகிய எல்லாமே சாத்தியமாகும். ஒரு தேசம் வளருவதற்கு, வளர்ச்சி அறிவு வளர்ச்சி பெறுவதற்கு மொழி வளர்ச்சி மிகவும் முக்கியமானதாகும். இது என்னுடைய கருத்து. அப்படிப் பார்க்கும்போது பெரும்பாலான மக்களுடைய மொழி எதுவாக இருக்கிறதோ அதுதான் பொதுமொழியாக இருக்க முடியும் என்பதில் கருத்துமாறுபாடு இருக்க முடியாது. மக்கள் பேசுகின்ற மொழியே நிரவாக மொழியாகவும், பள்ளிகளில் எல்லா கட்டங்களிலும் பேராதனமொழியாகவும் இருந்தால் தான் மக்கள் அனைவரும் ஏற்றத்தாழ்வின்றி அறிவு வளர்ச்சியைப் பெறுவது சாத்தியமாகும். அந்த அடிப்படை கண்ணோட்டத்திலிருந்து நாம் இந்தப் பிரச்சினையைப் பார்க்கவேண்டும் என்றுகேட்டுக்கொள்கிறேன். அந்த அடிப்படையில் இந்த அறிக்கை அமைந்திருப்பதனால்தான் இதை எல்லோரும் ஆதரிக்கவேண்டும் என்பதாக நான் ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறேன். கணம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதைப்பற்றி விவாதிக்கவேண்டும் என்றுதான் தீர்மானம் கொண்டுவந்தார்கள். அதற்குமேல் ஒரு படி போய் இந்த அறிக்கையில் கண்டிருக்கக் கூடிய பொதுவான யோசனையை இந்தச் சபை ஆதரிக்கிறது என்ற தீர்மானத்தை கொடுத்திருக்கிறேன்.

மொழி விஷயத்தில் சில சிக்கல்கள் இருக்கிறது என்பது உண்மை. இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. அந்தச் சிக்கலை சிலர் அரசியல் காரணத்திற்காக உபயோகப்படுத்தலாம். அரசியல் காரணத்திற்காக உபயோகப்படுத்துகிறார்கள். என்று சொல்லி மட்டும் நாம் அதை உதாசினம் பண்ணிவிடக்கூடாது. வடக்கே இருக்கக்கூடிய எல்லோரும் இந்தி வெறியர்கள் என்று நினைத்தோ, தெற்கே இருக்கக் கூடியவர்கள் எல்லோரும் இந்தியை எதிர்க்கிறார்கள் என்று நினைத்தோ இந்தப் பிரச்சினையை ஏந்த வித்ததிலும் அணுகக்கூடாது. வடக்கேயும் இந்தியை உடனடியாகப் புகுத்தக் கூடாது, இந்தி பேசாத பகுதி மக்களிடையே இந்தி திணிக்கப் படக்கூடாது என்கிற அபிப்பிராயம் உடையவர்கள் இருக்கிறார்கள். இந்தி இருக்கக்கூடாது, ஆங்கிலம்தான் நீடித்து பொதுமொழியாக இருக்கவேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயம் உடையவர்கள் இந்தப் பக்கத்தில் இருக்கிறார்கள் என்றாலும் இவர்கள் முயற்சி வெற்றி பெறும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. தமிழ்நாட்டிலோ, கேரளத்திலோ, ஆந்திராவிலோ அப்பேர்ப்பட்ட போக்கை ஆதரிக்கக்கூடியவர்கள் யாரும் இல்லை. அரசியல் சட்டம் திருத்தி அமைக்கப்படாவிட்டாலும்கூட இன்றைக்கு நாட்டில்

11th March 1958] [Sri M. Kalyanasundaram]

58 சதவீதம் இந்தி பேசும் மக்களின் தொகைதான் அதிகம். இருந்து இன்றைக்கு அவர்கள் ஒரேயடியாகக் கூக்குரல் போட்டுக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் மத்திய சர்க்கார் செய்கின்ற சில முயற்சிகள். இந்தியை நிர்வாக மொழியாக ஏற்றுக்கொண்டுவிட்ட பகுதியில்கூட அதற்குத் தக்க நடவடிக்கையை மத்திய சர்க்கார் சரியான முறையில் எடுத்துக் கொள்ளாததன் காரணமாகத்தான் அவர்கள் ஒரேயடியாக இந்தி கொண்டு வரப்படவேண்டும் என்கிற கூக்குரலை எழுப்ப ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். இப்பேர்ப்பட்டவர்கள் காங்கிரஸ் கட்சியிலும் இருக்கலாம். அதேபோல சீவோமாக இந்தி திணிக்கக்கூடாது என்கிற கருத்து உடையவர்களும் வடக்கே இருக்கிறார்கள். இப்படி பலவிதமான சிக்கல்கள் உள்ள அந்தப் பிரச்சினைக்கு நமது ராஜ்ய சர்க்கார் செய்திருக்கும் செயலுக்கான தீர்மானம் சரியான தீர்ப்பாக இருக்க முடியும் என்பது என்னுடைய கருத்து. அமைச்சர் அவர்கள் பேசியபோதும், இதர அங்கத்தினர்கள், கட்சித் தலைவர்கள் பேசிய போதும் ஓர் உண்மை நன்றாகத் தெரிந்தது. எல்லோருக்கும் தமிழ்நாட்டின் உரிமையை, அந்தஸ்தைக் காப்பாற்றும் அக்கறை இருக்கிறது. அதேசமயத்தில் இந்தியாவின் பொதுப்படையான ஐக்கியத்திலும், ஒற்றுமையிலும் நமக்கு அக்கறை இருக்கவேண்டும் என்பதை மறுக்க முடியாது. இந்தி மொழியே கூடாது என்று இன்றைக்குச் சொல்வதும் தேச நலனைக் கருத்தில் கொண்டவர்கள் சொல்லக்கூடியது அல்ல. இந்தி இன்னமும் சரியான வளர்ச்சியை அடையாத நிலையில் இருக்கும் போது உடனடியாக இந்தியைக் கொண்டுவந்துவிடவேண்டும் என்று கருதுவதும் தேச நலனின் அக்கறையுள்ளவர்கள், தேச முன்னேற்றத்தில் அக்கறையுள்ளவர்கள் சொல்லக்கூடிய யோசனையாக இருக்க முடியாது. இந்த இரண்டு தீவிரமான கருத்துக்களுக்குமிடையே சமரச யோசனையாக, நீதியை அடிப்படையாகக் கொண்ட யோசனையாக நம்முடைய தீர்மானம் அமைந்திருக்கிறது.

மக்களுடைய ஆட்சி மக்கள் பேசும் மொழியிலேயே இருக்கவேண்டும் என்பதில் மாறுபட்ட கருத்துக்கு இடமில்லை. நம்முடைய ராஜ்யத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் தமிழ் பிரதேச மொழியாதலால் தமிழிலேயே நிர்வாகத்தை நடத்துவதற்கு எல்லாவிதமான ஏற்பாடுகளும் செய்யப்பட்டு வருகிறது. பம்பாய் ராஜ்யம் தவிர இதர ராஜ்யங்கள் எல்லாம் மொழி வழியாக அமைந்துவிட்டது. இப்படிப்பட்ட கோணத்திலிருந்து பார்க்கும் போது இனி ஆங்கிலம் இங்கெல்லாம் நீடிப்பதற்கு வழி இல்லை. ஆகவே மத்திய நிர்வாகம் எந்த மொழியில் இருக்கவேண்டும், இந்தியாவின் பொது மொழியாக எது இருக்கவேண்டும் என்பது இப்போதுள்ள பிரச்சனையாக இருக்கிறது. இந்திதான் இருக்க முடியும் என்பது சொல்லாமலேயே தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய உண்மை. ஆனால் அந்த இந்தி மொழியை வலுக்கட்டாயமாகக் கொண்டுவரக்கூடாது. இந்தி பேசாத மக்களிடையே திணிக்கக்கூடாது என்பது போன்ற நியாயமான அடிப்படைக் கருத்துக்களை எல்லாம் உள்ளே கொண்டு பார்க்கும்போது இப்போது நமது ராஜ்ய சர்க்கார் செய்திருக்கும்படியான முடிவு நேர்மையானது, சமரச மனோபாவத் தோடு, நீதியை அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கிறது என்கிற காரணத்தினால் இந்தச் சபை அதை ஒரு மனதாக ஆதரிக்கவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து.

அதற்குப் பதில் ஆங்கிலம் நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டுமென்று இருக்கிற கொள்கை அபாயகரமானதாகும். அதற்கு என்ன அவசியம் இருக்கிறது என்று எனக்கு புரியவில்லை. சிலர், ஆங்கிலத்தின் பெருமையைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். ஆங்கில மொழிக்கு நாம் விரோதமானவர்கள் அல்ல. ஆங்கிலம் இந்த நாட்டிலேயே இருக்கக்கூடாது என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. ஆனால் ஆங்கிலத்தில்தான் விஞ்ஞான அறிவு பெற முடியும், ருனை காலத்தில் ஆங்கிலத்தில்தான் நிர்வாகம் நடத்த முடியும் என்பது அதில் பிரதிபலிக்கிறது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். எனக்கு முன் பேசிய அங்கத்தினர், இந்தத் திருத்தத்தைக் கொடுத்திருக்கும் அங்கத்தினர், தமிழிற்கு சக்தியிருக்கிறது என்று கூறியதை நான் பாராட்டுகிறேன். தமிழிற்கு சக்தியிருக்கிறது என்று சொன்னால் தமிழ்தான்

[Sri M. Kalyanasundaram] [11th March 1958]

ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று வற்புறுத்துவோம். ஆனால் ஒரு காரியத்தை நாம் நினைவில் கொள்ளவேண்டும். சட்டம் இயற்றுவது முதல் பள்ளிப் படிப்பு வரை, ஒன்றோடொன்று தொடர்புடையதாகும். ஆங்கிலம் மட்டும் ஆட்சிமொழியாக இருக்குமானால், சுபிரீம் கோர்ட் நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில் இருக்கவேண்டும். பார்லிமென்ட் நடவடிக்கைகள் ஆங்கிலத்தில் இருக்கவேண்டும், இப்படி படிப்படியாக யூனிவர்ஸிட்டி ஆங்கிலத்தில் இருக்கவேண்டும், அதிலிருந்து ஹைஸ்கூல், அதிலிருந்து எலிமென்டரி எட்யூக்கேஷன் வரையில் ஆங்கிலத்தில்தான் இருக்க வேண்டுமென்ற ஒரு நிலைமைக் கொண்டு வருவோம். ஆகவேதான், ஆங்கிலத்தில் இருக்கக்கூடாது என்று நான் சொல்கிறேன். ஆங்கிலத்தின் பெருமையை பற்றிச் சொல்லும்போது ஒரு சில நண்பர்கள் ரஷ்யாவை மேற்கோளாகக் காட்டினார்கள். அந்த அளவு சோவியத் யூனியனை மேற்கோளாகக் காட்டியதற்கு நான் அவர்களை பாராட்டுகிறேன். ஆனால் அப்படி மேற்கோள் காட்டும்போது, விஷயத்தை நன்கு புரிந்து கொண்டு மேற்கோள் காட்ட வேண்டும். ரஷ்யாவில் ஆங்கிலம் கற்க ஆரம்பித்து விட்டார்கள் என்று இங்கு சொல்லப்பட்டது. வெளிநாட்டு பாஷைகளை அங்கு சொல்லிக் கொடுக்க ஆரம்பித்திருப்பது வாஸ்தவமே. அன்னிய மொழிகள் ஐந்தில் கட்டாயம் ஒன்றை கற்றுக்கொள்ளவேண்டும். அப்படி, அந்த ஐந்து அன்னிய மொழிகளில் ஒன்றாகும், ஆங்கிலம். அந்த ஐந்து அன்னிய மொழிகள், ஆங்கிலம், ஜெர்மன், பெரஞ்ச், ஸ்பானிஷ், சைனீஸ், இவைகளாகும். இதில் ஏதாவது ஒன்றைக் கட்டாயம் படிக்கவேண்டும். இப்பொழுது இந்தியையும், உருதுவையும் சேர்த்திருக்கிறார்கள் மாஸ்கோ யூனிவர்ஸிட்டியில். நான் சோவியத் யூனியனிற்கு சென்றிருந்தபோது, தமிழையும் சேர்த்து, தமிழிற்கு ஆசிரியர்களும் நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். அங்கு தமிழைக் கற்றுக்கொள்ள வசதியிருக்கிறது. ஆனால் எந்தக் கட்டத்தில் சொல்லிக் கொடுக்கப்படுகிறது என்று கேட்டால், கல்லூரிகளில் படிக்கும் மாணவர்களுக்குத்தான், இந்த அன்னியமொழிக் கல்வியை ஏதாவது ஒன்றை கட்டாயமாக படிக்கவேண்டுமென்று சொல்லி, அது சொல்லத் தரப்படுகிறது. பதினான்கு வயது வரையில் தங்கள் தாய்மொழியில்தான் கல்வி பயின்று வருகிறார்கள் அப்பொழுது, ரஷ்ய மொழி தாய்மொழியாக இல்லாததில் தாய்மொழியோடுகூட ரஷ்ய மொழியும் கற்க வேண்டியிருக்கிறது. ரஷ்ய மொழி தாய்மொழியாக பேசப்படும் இடத்தில் இன்னொரு மொழி கற்கவேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் கல்லூரிப் படிப்பிற்கு வரும்போது, நான் மேற்சொன்ன அன்னிய மொழிகளில் ஒன்றை கட்டாயம் படித்தாகவேண்டும். ஆக, அத்தள்ள மக்கள் ஆங்கிலத்தான் அரசியல் மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்றே அல்லது நிர்வாக மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்றே அங்கு யாரும் சொல்லவில்லை. நிர்வாகத்தில் எந்த இடத்திலும் வெளி நாட்டு மொழி உபயோகப்படுத்தவில்லை. வெளிநாடுகளுடன் உள்ள தொடர்புக் காகவே அந்தந்த மொழிகளை கற்றுக்கொள் தவிர, ஆங்கிலத்தில்தான் விஞ்ஞானமோ, கணிதமோ, சரித்திரமோ, பூகோளமோ கற்றுக்கொண்டு தேர்ச்சி அடையமுடியும் என்று அவர்கள் கருதவில்லை. ஆசிரிய தேசத்தில் உள்ள ஜப்பான் எடுத்துக்கொண்டால், ஆங்கிலம் மூலத்தின்தான் அவர்கள் தொழில் வளர்ச்சி பெற்றார்களா? சென்ற இரண்டாம் யுத்தத்தின்தோது ஜப்பான் பெரிய வல்லரசின் அந்தஸ்து பெற்றது. ஆங்கிலத்தின் மூலமா என்று நான் கேட்கிறேன்? சீனாவை எடுத்துக்கொள்வோம். நம்மை விட துரிதமாக முன்னேறி வரும் நாடு சீனா என்பதை நாம் ஒப்புக்கொள்கிறோம். அதன் தலைவரான, மாட்-ஸே-துங் (Mao-Tse-Tung) அவர்களுக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. ரஷ்ய மொழியும் தெரியாது. சீன மொழிதான் தெரியும். அவர்கள், பிலாஸபி, பொருளாதாரம், நுட்பமான கணிதம் இவைகளில் புலமை பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆனால் அவருக்கு ஆங்கிலம் தெரியாது. ஆகவே, ஆங்கிலம் தெரியவேண்டுமென்று சொல்வதை என்னால் ஒப்புக் கொள்ளமுடியாது. ஆனால் நம் நாட்டின் சரித்திரம் வேறு. நம் நாட்டில் நாம் ஆங்கில பயிற்சி பெற்றிருக்கிறோம். சுமார் 50 லட்சம் பேர்கள் நம் தேசத்தில் ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதில் எவ்வளவு பேர்கள் ஆங்கிலத்தில் சிந்தனை செய்து எழுதக்கூடிய சக்தி பெற்றவர்கள் அபூர்வம். ஆங்கிலத்தில் சிந்தனை செய்து எழுதக்கூடிய

11th March 1958]

[Sri M. Kalyanasundaram]

சக்தியுள்ளவர்கள், நேருஜியைப் போலவோ அல்லது ராஜாஜியைப் போலவோ வெகு சிலரே இருக்க முடியும். ஆகவே ஆங்கிலம் நிர்வாக மொழியாக இருக்கவேண்டும், ஆங்கிலம் இருந்தால்தான் நாம் நிர்வாகத்தை நன்கு நடத்த முடியும் என்ற கூற்றுக்கு அர்த்தமேயில்லை, அதற்கு அவசியமும் இல்லை. ஆனால் இந்தியன் யூனியனின் ஆட்சிமொழி இந்தியாக இருந்தால் அதன் விளைவு நம் ஜில்லா நிர்வாகம் வரையில் வந்து பாதிக்கும். ஆரம்பப் படிப்பு வரையில் அது வந்து பாதிக்கும் என்பதை உணர்ந்து தான் ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்ற அபிப்பிராயத்தை கைவிட வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே தான், ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும், இந்தியும் இருக்கட்டும் என்று இந்த அறிக்கையில் கொடுத்திருக்கக்கூடிய யோசனையை, டில்லியில் இருக்கக் கூடியவர்களானாலும் சரி, பார்லிமெண்ட்டானாலும் சரி, மத்திய அரசாங்க மந்திரி சபையானாலும் சரி, அங்குள்ள நியாய உணர்ச்சி பெற்றவர்களின் கையைப் பலப்படுத்தும் என்பது என் அபிப்பிராயம். ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக இல்லாவிட்டால், அல்லது ஆட்சிமொழியாக்கப்படாவிட்டால், கிளர்ச்சி செய்வோம் என்றும், அதற்காக வேண்டிய அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படாவிட்டால் நாடு பிரிந்து போகும், பெரும் ஆபத்து ஏற்படும் என்று சொல்பவர்களுக்கு, என்னிடம் ஒரு புத்தகம் இருக்கிறது, அதில் எழுதியிருப்பதை நான் படிக்கிறேன். "Can the deliberations of the Central Assembly and the transactions of the high offices of State and others exercising authority in the Central Government be permitted to be done in English? Obviously not. If we desire democracy to be true in fact as well as in form, if we do not want educated men to be appointed to places of power and influence and conduct their affairs apart from the people and the electorate to make popular control real, the State language must be one spoken and understood by large masses of people. Hindi is bound to be the language of the Central Government and the legislature and also of the Provincial Governments in their dealings with each other and with the Government of India" இது, யார் எழுதியது தெரியுமா? கோவிந்த் வல்லப் பந்த் எழுதியதல்ல, அல்லது டாண்டனும் அல்ல. இந்தியை உடனே கொண்டு வர வேண்டும், இன்றைக்கே வர வேண்டும், எல்லாத் துறைகளிலும் உடனடியாக இந்தி வர வேண்டுமென்று சொல்கிற டாண்டன் எழுதியதல்ல இந்தப் புத்தகம். ஆங்கிலமே நீடித்திருக்க வேண்டும், ஆங்கிலம் போனால் தரம் குறைந்து விடும், ஆகவே அதன் பிரகாரம் அரசியல் சட்டம் திருத்தப்படாவிட்டால் நாடு பிரிந்து போய் விடும் என்று சொல்லும் ராஜாஜி அவர்கள் எழுதியதாகும். 1928-ம் வருஷத்தில் இந்தி சபேதாதுவின் முகவுரையில் 12-2-28 என்று தேதியிட்டு அவர்கள் எழுதியதாகும். ஆங்கிலம் உடனே அகற்றப்படவேண்டும், இந்தி ஆட்சிமொழியாக வேண்டும் என்று இதை விட யாரும் திறமையாக கூற முடியாது. ராஜாஜி அவர்கள் மத்திய அசெம்பளியிலும், டெல்லி சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் விஷயத்திலும் ஆங்கிலத்தை கையாள்வதா? ஆங்கிலத்தில் நிர்வாகம் நடத்துவதை அனுமதிக்க முடியாது என்று ராஜாஜி அவர்கள் ஆணித்தரமாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி நடத்தினால் ஏற்படும் விளைவுகள் என்ன என்றும் சொன்னார்கள். ஆங்கிலத்தில் நிர்வாகம் நடைபெறுமானால் அது மக்களுடன் தொடர்புள்ள நிர்வாகமாக அமைய முடியாது. மக்களை புரிந்து கொண்டு நன்கு பழக்க கூடிய ஒரு மொழியில்தான் ஆட்சி நடைபெற வேண்டும். மக்கள் புரிந்து கொள்ளும் மொழியில்தான் நிர்வாகம் நடத்தப்பட வேண்டும். ஆகவே, தேசிய மொழியாக இந்தி மொழிதான் இருக்க முடியும். இப்படிச் சொல்லியிருப்பது, இந்தி வெறியர் அல்ல. ராஜாஜி அவர்கள்தான் இப்படி சொல்லியிருக்கிறார்கள். ராஜாஜி அவர்கள் பதவிக்கு வந்தவுடன் இந்தியை கட்டாய பாடமாக்கினார்கள். 1937-38-ல் ராஜாஜி அவர்கள்தான் அந்தக் காரியத்தை செய்தார்கள்.

இந்த நிலைமையில் ராஜாஜி அவர்கள் வெளியில் இருக்கிறபோது என்ன சொல்லுகிறார், பதவியில் இருந்த பொழுது என்ன சொன்னார்கள் என்பதை

[Sri M. Kalyanasundaram] [11th March 1958]

நாம் பார்க்கவேண்டும். அவர் பெரிய அறிவாளி என்பதை பற்றியோ அல்லது அவர் பெரிய அறிவாளி என்று நாம் பாராட்ட வேண்டிய அவசியமில்லை. அவர் அறிவாளி என்பது எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயம். இப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய அறிவும் ஆலோசனையும் நாட்டில் நியாயம் வழங்குவதற்காக பயன்பட வேண்டுமே அல்லாது கட்சி அரசியலுக்காக அல்லது சுய விருப்பு வெறுப்புக்காக பயன் படக்கூடாது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். அவர்களுக்கு வேண்டுமானால் மந்திரிகளிடத்தில் ஏதாவது வெறுப்பு இருக்கலாம். அல்லது சில கட்சிகளிடத்தில் கோபம் இருக்கலாம், அவை என்னவேண்டுமானாலும் இருக்கட்டும். ஆனால் இந்தியாவினுடைய எதிர்காலத்தினுடைய விஷயம் இது. இப்பேர்ப்பட்ட பிரச்சனைக்கு அரசியலில் இடம் கொடுக்கக்கூடாது, அதிலும் கட்சி அரசியலுக்கு இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஆனால் துறதிர்ஷ்ட வசமாக இந்த பிரச்சனை இன்று அரசியல் கட்சிகளுக்கிடையில் கருத்துவேற்றுமைக்கு இடம் ஏற்பட்டிருப்பது வருந்தத்தக்க விஷயமாய் இருக்கிறது என்பதைதான் சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்னும் அவர் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்பதை பாருங்கள் . . .

“It is not possible or desirable to impose English for our State and on all and you cannot control all the peoples over the representatives all over India.”

இதைவிட யார் சொல்ல முடியும். தென்னாட்டில் மாத்திரமல்ல, இந்தியா பூராவுக்குமே ஆங்கிலம் ஆட்சி மொழியாக வர முடியாது என்று அன்று சொன்ன ராஜாஜிக்கு அன்றைக்கு இருந்த எண்ணம் இன்றைக்கு எங்கே போய் விட்டது என்று கேட்கலாமல்லவா? நான் இப்படி கேட்டும் போது இதை அவரிடமல்லவா கேட்கவேண்டும் என்று சிலர் சொல்லலாம் . . .

SRI A. VEDARATHNAM : ஸார், பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர், கணம் ராஜாஜி அவர்கள் அன்றைய தினம் இந்தியை கட்டாயபாடமாக கொண்டு வந்தார்கள். இங்கு வேறு விதமாக அவரைப்பற்றி குறிப்பிடுகிறார்கள். நாளை தினம் இந்த ஸ்டேட்டில் இந்தி கட்டாய பாடமாக வருகிறது என்று தீர்மானித்தால் அதை வரவேற்று ராஜாஜி அவர்கள் முதல் அறிக்கை விடுவார்கள் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY SPEAKER : இதில் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் ஒன்றில்லை.

SRI M. KALYANASUNDARAM : இதில் பாயின்ட் ஆப் ஆர்டர் ஒன்றும் இல்லை. நான் சொல்லுவதை அவர்களும் ஊர்ஜிதம் செய்கிறார்கள். அவ்வளவு தான். பொதுமக்கள் அரசாங்கத்தை கண்காணித்துக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் அந்தந்த மொழியில்தான் ராஜ்ய நிர்வாகம் இருக்க வேண்டும் என்பதை ராஜாஜி அவர்களே சொன்னதை அவர்களுடைய வாக்கியத்திலிருந்தே எடுத்துச் சொன்னால்தான் அதை ஆணித்தரமாக சொல்ல முடியும். ராஜாஜி அவர்களுக்கு எப்போதும் மரியாதை கொடுப்பவன் தான். நான் அவருக்கு கொடுக்கக்கூடிய மரியாதைகளில் ஒன்றும் குறைந்து விடவில்லை. அவருடைய அரசியல் அறிவு எல்லாம் எல்லோருக்கும் தெரிந்ததுதான். ஆனால் அவருடைய அறிவு தேசத்தை முன்னுக்கு கொண்டு போவதற்கு பயன்படவேண்டும் தவிர பின்னுக்கு இழுத்துசெல்வதற்கு பயன்படக்கூடாது என்பதுதான் என் அபிப்பிராயம். இவ்விதம் அவருடைய அறிவு தேசத்தை, பின்னுக்கு இழுத்து செல்வது நமது தேசத்தின் துரதிருஷ்டம் என்பதைதான் நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே இந்த சங்கடத்தை தீர்ப்பதற்கு நம்முடைய இந்த அறிக்கையானது ஒரு சரியான, அடிப்படையான அஸ்திவாரத்தை கொடுக்கிறது என்கிற முறையில் இதை நான் ஆதரிக்கிறேன். அப்படி ஆதரிக்கின்றபொழுது இது எந்த அளவுக்கு இந்தியை கட்டுப்படுத்துகின்றதோ, எந்த அளவு ஆங்கிலத்தை கட்டுப்படுத்துகின்றதோ அதே அளவில் படிப்படியாக இந்தியை கற்றுக்கொள்வதற்கும் அதே சமயத்தில் இந்தியை திணிக்காத முறையில் வழி செய்வதற்கும்

11th March 1958] [Sri M. Kalyanasundaram]

இதில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. ஆகவே இதவே போதுமானது என்று திருப்தி காட்டுவதாக நினைத்துக்கொள்ளக்கூடாது. இது ஒரு ஆரம்ப முயற்சி. இந்த முயற்சிக்கு ஒருமித்த ஆதரவை கொடுத்து அதை ஏற்றுக்கொள்ள வைப்போமானால், இந்தி பேசாத ராஜ்யத்திற்கு எல்லாம், நாம் இந்த விஷயத்தில் ஒரே அணி வகுத்து நிற்கக்கூடியவர்கள், இந்த விஷயத்தைப்பற்றி பொறுப்பானவர்கள் நல்ல முடிவை செய்திருக்கிறார்கள் என்று பெருமைப்படுவதற்கும், பின்னால் சரித்திரத்தில் இதைப்பற்றி பெருமையாக குறிப்பிடுவதற்கும் இது எதுவாக இருக்கும் என்பதை சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். இதை யார் வேண்டுமானாலும் தயாரித்து இருக்கலாம். மந்திரி சுப்பிரமணியம்தானே தயாரித்து இருப்பார் என்று சொல்லலாம். அவர்கள் தட்சிண பிரதேசத்தை ஆதரித்தவர்தானே என்று கேட்கலாம். அவர் தட்சிண பிரதேசத்தை ஆதரித்தார் என்பதற்காக அவர் சொல்லக்கூடிய நல்ல யோசனைகளை எதிர்க்கவேண்டும் என்று நான் சொல்லமாட்டேன். தமிழன் என்ற உரிமையுடன், தமிழ் நாடு என்ற உரிமையுடன், இதை பார்க்கக்கூடிய சமயத்தில் இந்த யோசனைகள் ஏற்றுக்கொள்ளத்தக்கது என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். இந்திக்கு வரக்கூடிய ஆபத்தை தடுக்கிறோம் என்று நினைப்பது அவ்வளவு சரியல்ல. இந்தி இருக்கவேண்டும் என்பதில், ஆங்கிலத்திற்கு பதிலாக இந்திதான் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும் என்பதல்ல. இந்தியை எந்த அளவில் சொல்லிக்கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு நாங்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். அதற்கு மேல் ஆங்கிலத்தை அகற்றிவிட்டு அந்த இடத்தில் இந்தியைத்தான் வைக்கவேண்டும் என்று வருமானால் அந்த சமயத்தில் தமிழை காப்பதற்காக உயிரைக்கும் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லுபவர்களை விட, தமிழை காப்பதற்காக எந்த கம்யூனிஸ்டுகளும் சனத்திருக்கமாட்டார்கள் என்பதை சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இந்தியா ஒன்று என்று கருதக்கூடியவன் நான். தமிழ் நாடு மாத்திரம் என்று நான் குறுக்கி கொள்ளுபவன் அல்ல நான். எங்களுடைய ஆட்சி இன்றைக்கு கேரளாவில் நடக்கிறது, நாளைக்கு டெல்லியில் எங்கள் ஆட்சி நடைபெறும் என்று நினைப்பவன் நான். ஏதோ டென்னிஸ் போன்றவர்கள், மக்களுக்கு அதிகமாக வாக்களித்து விட்டார்கள், ஆகவே அரசியல் சட்டத்தை திருத்தவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார். நாட்டில் சாதாரணமாக படித்தவர்கள், பணக்காரர்கள், வசதிக்காரர்கள் எப்போதும் அதிகாரத்தில் இருக்கவேண்டும் என்கின்ற அபிலாஷைகளை கொண்டிருக்கின்ற டென்னிஸ் போன்றவர்கள் அரசியல் சட்டத்தை திருத்த வேண்டும் என்றுதான் சொல்லுவார்கள். ஆனால் நான் அரசியல் சட்டத்தையே திருத்தவேண்டாம் என்று நான் சொல்லவில்லை. அரசியல் சட்டத்தில் சில காரியங்களை திருத்தவேண்டியிருக்கிறது. ராஜ்ய சர்க்காருக்கு அதிகாரத்தை மாற்றுவதற்காக சில திருத்தங்களை செய்யவேண்டியிருக்கிறது. இதைத்தான் கம்யூனிஸ்டுகள் சொல்லுகிறார்கள். இன்றைக்கு நாட்டுப் பிரிவினையினால்தான் பரிகாரம் காணமுடியும் என்று சொல்லுபவர்கள் 1946-47-ல் இவர்கள் பாகிஸ்தான் பிரிவினையை ஆதரித்தார்களே என்று நைலாக போலலாம். அப்போது எதற்காக அதை ஒப்புக்கொண்டோம் என்றால் பாகிஸ்தான் நீங்கலாக எஞ்சிய பிரதேசம் சுதந்திரமாக இருக்கட்டும் என்று நினைத்துத்தான் அதை நாங்கள் அப்போது ஆதரித்தோம். இன்று பாகிஸ்தான் அமெரிக்காவிடம் அணுக்குண்டு கேட்கிறார்கள். வெண்ணையும் சண்ணையும் பார்ப்பதற்கு ஒன்றாக இருக்கிறது என்பதற்காக சண்ணைமை சாப்பிட முடியுமா? அப்போது இருந்த சங்கடமானது ஒழியட்டும் என்று நினைத்துத்தான் எஞ்சிய பிரதேசம் சுதந்திரம் அடையட்டும் என்று நாங்கள் அன்று ஆதரித்தோம். அதை அன்று காங்கிரஸிலிருந்த சிலரும் ஆதரித்தார்கள். ஆதரித்தவர்கள் கம்யூனிஸ்டுகள் இருக்கலாம். இல்லை யென்று சொல்ல வரவில்லை. அதற்காக நாங்கள் வருத்தப்படவில்லை. சுதந்திரம் கிடைப்பதற்கு எங்களால் ஆனதை செய்தோம் என்று நாங்கள் பெருமைப்படுகிறோம். ஆனால் ஒரு விஷயத்தை நாம் கவனிக்க வேண்டும். இன்றைக்கு ஆங்கிலமே இருக்கட்டும் என்று சொன்னால், இன்றைக்கு நாட்டில் செல்வம் குவிந்தவர்கள் ஒரு பக்கத்தில், செல்வமற்ற

[Sri M. Kalyanasundaram] [11th March 1958]

வர்கள் ஒரு பக்கத்தில், அறிவு வளர்ச்சியுள்ளவர்கள் ஒரு பக்கத்தில், அறிவு வளர்ச்சி இல்லாதவர்கள் ஒரு பக்கத்தில், என்றிருப்பது மீண்டும் இதே வகுப்புகள் இருந்து கொண்டேயிருக்கும். அதனால்தான் ஆங்கிலம் போகவேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். இன்னும் சிலர் சொன்னார்கள் எல்லோரும் ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும் என்று. அப்படியானால் நான் ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும், என் சம்சாரம் ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும், என் குழந்தைகள் ஆங்கிலம் படிக்கவேண்டும். அப்படிப்பட்டவர்கள் ஆங்கிலம் படிக்க காண்வேண்டும்குத்தான் அனுப்பவேண்டும். வேண்டுமென்றால் நிதி மந்திரி அவர்களிடத்திலும் கல்வி மந்திரி அவர்களிடத்திலும் இதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்ய சொல்லவேண்டும். ஆகவே ஆங்கிலம் நிரந்தரமாக இருக்கவேண்டும் என்கிறயோசனை அபாயகரமானது. ஆனால் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும், இந்தியும் இருக்கட்டும் என்பதுதான் தற்காலமுள்ள யோசனை. இந்தி டெல்லியின் ஆட்சி மொழியாகவே இருக்கவேண்டும். இரண்டுசர்க்காருக்குமிடையே தொடர்புகொள்ள ஹிந்திவேண்டுமா? ஆங்கிலம் வேண்டுமா? என்ற கேள்வி எழலாம். என்னுடைய யோசனை, கூடிய வரையில் ஆங்கிலமே இருக்கலாம்.

(Mr. Speaker in the Chair.)

ஹிந்தி எப்போது சாத்தியமோ அப்போது அது பயன்பட்டும். வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. அதற்குரிய முறையில் டில்லி சர்க்கார் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்தால் இந்த இந்தி எதிர்ப்பு வந்திருக்காது. ஆனால் இன்றைக்கு டில்லி சர்க்கார் என்ன செய்கிறார்கள். போஸ்ட் கார்டில் ஹிந்தி போட்டிருக்கிறார்கள். மணியார்டர் பாரக்ளை ஹிந்தியில் போட்டிருக்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் செய்வதால், அவர்கள் ஹிந்திக்குச் சேவை செய்யவில்லை, ஹிந்தி ஒரு காலத்தில் ஆகக் கூடியதற்கே எதிர்ப்பு ஏற்படும். இந்த முறையை அவர்கள் கைவிடவேண்டும். பார்லிமென்டில் 14 மொழிகளையும் தேசிய மொழியாக ஒப்புக் கொண்ட பிறகு, அங்கு யாராவது தமிழில் பேசினால் அது ரெக்கார்ட் ஆவ தில்லை. இது ஒரு தூதருஷ்ட வசமான நிகழ்ச்சி. கொஞ்சம் பணம் செலவானாலும், இந்தப் பதிநான்கு மொழிகளில் எதில் வேண்டுமானாலும் பேசினால் அதற்கு வேண்டிய சௌகரியங்கள் செய்து கொடுக்கப்பட வேண்டும். இதற்கெல்லாம் நடவடிக்கை எடுத்தால் அங்கு இருக்கின்ற தலைவர்களுக்கு ஹிந்தியைப் புகுத்தும் எண்ணம் இல்லை, அவர்களுக்கு நல்லெண்ணம் இருக்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ள முடியும். ஹிந்தி டில்லியின் ஆட்சி மொழியானால், தமிழுக்கு ஆபத்து கிடையாது, சென்னை ராஜ்யத்திற்கு ஆபத்து கிடையாது என்ற நிலைமை ஏற்படும். ஹிந்தி கற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்று தமிழ் நாட்டிலே சொல்வது கூட சாத்தியமாகும். ஹிந்தி கற்றுக்கொள்ளாததால், உத்தியோகம், கல்வி மற்ற துறைகளில் அது பிரதிசூலமாக இருக்கக்கூடாது என்று மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டு, இந்த சபையில் உள்ள எல்லாக் கட்சிக்காரர்களும் யோசித்துத் தயார் செய்த இந்த அறிக்கையை ஆதரிக்கவேண்டும், நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய தீர்மானத்தை ஆதரிக்கவேண்டும், நான் கொண்டுவந்த திருத்தத்தையும் ஆதரிக்கவேண்டும், அதனால் தமிழ் வளர்ச்சியடையும், ஹிந்தி-தமிழ் முரண்பாடு இல்லாமல் இருக்க ஒரு நியாயமான யோசனையைச் சொல்லுகிறோம், ஆங்கிலத்திற்கு விரோதிகள் அல்ல, மொழி கற்று கொடுப்பதில் ஆட்சேபனை இல்லை என்று இந்த முறையில் ஏகோபித்து ஆதரிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக்கொள்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: சபாநாயகர் அவர்களே,

11-50
a.m. இந்த விவாதம் முடிவடைகிற நேரத்தில் உண்மையிலேயே எல்லோரும் மனத்திருப்தியும், மகிழ்ச்சியும் அடையக்கூடிய முறையில் முடிகிறது என்பதைப் பார்த்தால் இந்தச் சபை எவ்வளவு நல்ல முறையில் நடைபெற்று வருகிறது என்பதற்கு இதவும் ஒரு சான்றாக விளங்குகிறது. பல்வேறு பிரச்சனைகள்—சிக்கலான பிரச்சனைகள்—விவாதத்திற்குரிய பிரச்சனைகள்—நாம் மட்டும் ஒருவரை ஒருவர் தப்பு அர்த்தம் செய்து கொள்ளாமல், உண்மையிலேயே புரிந்துகொள்ளவேண்டும் என்ற அடிப்படையில், நாம்

11th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

பல்வேறு பிரச்சனைகளையும் பரிசீலிக்க அணுகுவோமானால், இதே முறையில் தான் முடிவுகள் காணமுடியும் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம் கல்விப் பிரச்சினையிலும்—இதே மாதிரித்தான் ஒரு சிக்கலான பிரச்சனையா எல்லோரும் ஏகோபித்து ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு முடிவை எடுத்து, ஒரு திட்டத்தைத் தயார் செய்து, இப்போது அதை அமுல் நடத்த முற்பட்டிருக்கிறோம். அதை விடச் சிக்கலான பிரச்சனை மொழிப் பிரச்சனை. ஏனென்றால் இதிலே பல்வேறு உணர்ச்சிகள் ஒன்றுக்கொன்று மோதிக் கொள்வது மட்டுமல்ல, பல்வேறு அரசியல் கருத்துக்கள்—அடிப்படைக் கருத்துக்கள்—இதிலே மோதிக் கொள்ளவேண்டியிருக்கின்றன. அதன் காரணத்தினால் இந்த மொழிப் பிரச்சனையிலே முடிவு காண முடியுமா? என்று என்னை அதைரியப்படுத்தியவர்கள் பல பேர் இருக்கின்றார்கள். இந்தச் சிக்கலான பிரச்சனையிலே, எல்லாக் கட்சிக்காரர்களையும் கூப்பிட்டு, இப்போது இருப்பதைவிட குழப்பி விடாமல் இருந்தால் அதவே நலமாக இருக்குமென்று யோசனை சொன்னவர்களும் இருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், தமிழர்களுக்கு இருக்கக்கூடிய பண்பாட்டின்மீது உள்ள நம்பிக்கையின் காரணமாக, கருத்து வேறுபாடு உள்ளவர்களாக இருந்தாலும், நியாயமான அடிப்படையில் ஒரு முடிவு காண்பதில் தடையாக இருக்கமாட்டார்கள் என்ற உறுதியான நம்பிக்கையுடன்தான் எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் இந்தத் தடவையும் கூப்பிட்டு ஆலோசனை கேட்பது என்ற முடிவுக்கு சர்க்கார் வந்தது என்று குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அந்த முறையிலே கூடி ஒரு அறிக்கை தயார் செய்து, அந்த அறிக்கையைத்தான் இப்போது சபையின் முன் வைத்திருக்கிறேன். இதிலே இன்னொன்றும் நான் இந்த விவாதத்திற்குப் பிற்பாடு பார்க்கிறேன். தப்பு அபிப்பிராயத்தில் ஒருவரை ஒருவர் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளாததால் எத்தகைய விபரீத முடிவுகள் வரக் கூடும் என்றும், அந்தத் தப்பிப்பி ராயம் நீங்கியவுடன் எப்படித் தெளிவு ஏற்படும் என்பதை இங்கு நடந்த விவாதத்திலே நான் பார்க்கிறேன். சில சமயங்களில் தப்பு அர்த்தம் ஏற்பட்டு அதனால் விபரீதம் ஏற்படும். அப்படித் தப்பு அர்த்தம் ஏற்பட்டாலும் இன்றைக்கு நல்ல, சமூகமான முடிவு ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதுதான் பெரு மகிழ்ச்சி கொடுக்கிறது. “காமெடி ஆப் எர்ரர்ஸ்” என்று சொல்வார்கள் அந்த முறையிலே முடிந்திருக்கிறதேயொழிய “டிராஜேடி ஆப் எர்ரர்ஸ்” ஆக முடியவில்லை என்பது புதிய நம்பிக்கையையும், புதிய மகிழ்ச்சியையும் கொடுக்கிறது. எதைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறேன் என்று சபாநாயகருக்குத் தெரியுமென்று நினைக்கிறேன். இந்த அறிக்கையைப் பற்றி ஒரு பக்கத்தில் நான் பேசிக்கொண்டிருந்ததும், இன்னொரு பக்கத்தில் கனம் அண்ணாதுரை பேசிக் கொண்டிருந்ததும், அண்ணாதுரை அவர்களுடைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் பேசிக் கொண்டிருந்ததும் பத்திரிகையில் வந்தது எல்லோருக்கும் ஞாபகம் இருக்குமென்று நம்புகிறேன். அதிலே எனக்குப் பெருத்த வருத்தத்தைக் கொடுத்தது என்னவென்றால், அதில் நான் தவற அல்லது அவர் தவற என்பது அல்ல—அன்றைக்கு நடந்து வந்த விவாதத்தின் அடிப்படையில், ஒன்று நான் பொய் சொன்னவனாக இருக்கவேண்டும், அல்லது கனம் அண்ணாதுரை பொய் சொன்னவர்களாக இருக்கவேண்டும்.

SOME HON. MEMBERS: “பொய்” என்பது அன்பார்லிமெண்டரி வார்த்தை ஆயிற்றே.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM: “பொய்” என்று சொல்லவில்லை. “பொய்” சொன்னவர்களாக இருக்கவேண்டும்” என்று சொன்னேன். இதில் தவறு இல்லை.

ஆகவே, அது நாளை இருந்தாலும் தமிழர்களுக்கு அவமானம். அல்லது, அண்ணாதுரையாக இருந்தாலும் அது தமிழர்களுக்கு அவமானம், என்று எடுத்துக் கொண்டேன். அதனால்தான் எனக்கு வருத்தம் ஏற்பட்டது. இந்த விவாதம் நடந்த பிறகு ஆறுதல் ஏற்பட்டது என்பதை இன்றைக்குப் பார்க்கிறேன். கனம் அன்பழகன் பேசும்போது குறிப்பிட்டார் “நீங்கள் அறிக்கை கொடுத்ததன் காரணமாகத்தான் அண்ணாதுரை

[Sri C. Subramaniam]

[11th March 1958]

அறிக்கை கொடுக்க நேர்ந்தது” என்று. நான் ஒரு அறிக்கை கொடுத்ததன் காரணமாக ஏற்பட்ட தப்பு அர்த்தத்தை நீக்கிக் கொள்ளவேண்டுமென்று அண்ணாதுரை அறிக்கை கொடுக்க நேர்ந்தது என்று குறிப்பிட்டார்கள். டிசம்பர் மாதம் 31-ம் தேதி அண்ணாதுரை அவர்கள் “இந்தப் பத்திரிகைகளில் வந்த அறிக்கையைக் குறிப்பிட்டு விளக்கமாக அறிக்கை கொடுத்திருந்தார். 31-ம் தேதி வரையிலும் நான் பேசிய உரைகளையும், கொடுத்த எல்லா அறிக்கைகளையும் என் பார்வைக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டிருந்தேன். விளம்பர இலாகா தன்னுடைய திறமை அத்தனையையும் உபயோகப்படுத்தி எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும், அதுவரையில் நான் சொல்லியிருக்கக் கூடியவைகளை—இதைப் பற்றிச் சொல்லியிருக்கக் கூடியவைகளை—பத்திரிகைகளில் வந்திருக்கக்கூடிய எல்லாச் செய்திகளையும் எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். “நம் நாடு”வில் வந்ததை எடுத்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். நான் ஒரு சமயம் தவறாக ஏதாவது சொல்லியிருப்பேனே—அண்ணாதுரை ஹிந்திக்கு ஆதரவு கொடுத்து விட்டார்—என்று நான் துருவித் துருவிப் பார்த்தேன். நான் சொன்னதெல்லாம் “நம் நாடு”வில் வந்திருக்கிறது. “இந்த அறிக்கையானது எல்லோரையும் கலந்து ஆலோசித்து, அவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட அடிப்படையில் தயார் செய்யப்பட்டிருக்கிறது” என்று நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லியிருப்பது பத்திரிகைகளில் பல இடங்களில் வந்திருக்கின்றது. “அண்ணாதுரை தன்னுடைய அடிப்படைக் கொள்கையை விட்டுக் சொடுத்து ஹிந்திக்கு ஆதரவு கொடுத்துவிட்டார்” என்று நான் சொன்னதாக வரவில்லை. நான் முன்பு குறிப்பிட்டது போல் இதற்குச் சிக்கல் “விடுதலை” யால் தான் என்பது இன்னும் ஊர்ஜிதம் ஆகிறது.

SRI K. ANBAZHAGAN : அமைச்சர் அவர்கள் இந்தக் கருத்து அந்தப் பத்திரிகையில் வந்தவுடனே, ஒரு அறிக்கை மூலமாக விளக்கத்தை தெரிவித்திருந்தால் இந்த மாதிரி ஒரு நிலைமை வந்திருக்காது, அதற்கு மாறாக இந்த நாட்டிலே, இந்த நேரத்தில் நல்ல உணர்ச்சிகள் இருந்திருக்கும் என்று நினைக்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : உங்கள் அதிர்ஷ்டமோ, துரதிருஷ்டமோ, விடுதலைப் பத்திரிகையை நான் படிக்கிறது இல்லை. வாதம் எல்லாம் வந்த பிறகுதான் அது விடுதலைப் பத்திரிகையிலே வந்திருக்கிறது என்று எனக்குத் தெரியும். ஆகவே அதற்கு நான் மறுப்புக் கொடுத்திருக்கவேண்டும் என்று அவர்கள் நினைப்பார்களேயானால், அதை என்னுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்திருக்கலாம். இந்த மாதிரி விடுதலைப் பத்திரிகையிலே எழுதியிருக்கிறார்களே, நாமெல்லோரும் இந்த விஷயத்தைப் பற்றிப் பேசினோமே, ஆகவே இதற்கு விளக்கம் கொடுங்கள் என்று கேட்டு நான் கொடுக்க மறுத்திருந்தால் இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு அர்த்தம் இருக்கும். விடுதலைப் பத்திரிகையிலோ, அல்லது நான் முன்பு சொன்னதுபோலோ, போட்டியிலே அதை அடிப்படையாகக் கொண்டு, ஒருவரையொருவர் தாக்கிக் கொள்வது என்பது பற்றி உங்களுக்குத் தெரியும். எனக்குத் தெரியாது. (சிரிப்பு), மொத்தத்திலே என்னை இந்த சங்கடத்திலே இழுத்து விட்டு விட்டீர்களே என்பதைத் தான் தெரிவித்தேன். இப்பொழுது அந்தக் கருத்து ஊர்ஜிதம் ஆகிறது. ஸ்ரீ அன்பு மகனுக்குச் சொல்லுகிறேன். இந்த மாதிரி தனியாகப் போடுகிற கூட்டங்களிலே அங்கே நடக்கும் விஷயங்களை வெளியிலே சொல்லக்கூடாது என்பது நம்முடைய மரபு. ஆனால் அதற்கு மாறாக ஒவ்வொரு சிறிய கருத்தைப் பற்றியும் கூட பேசவேண்டிய கட்டம் ஏற்பட்டுவிட்டது. அந்த அடிப்படையிலே ஒரு சங்கடமான நிலைமை ஏற்பட்டுவிட்டது என்பதைக் குறித்து எல்லோரும் வருந்தவேண்டியதே. அதிலே பல்வேறு விவாதங்கள் வேறு ஆரம்பித்துவிட்டன. ஒத்துக்கொண்டோம் என்று சொல்லுகிறார்களே, அதற்கு கையெழுத்து இருக்கிறது என்று கேட்டார்கள். ஒத்துக்கொண்ட விஷயத்திற்குக் கையெழுத்து இருந்தால் என்ன, இல்லாவிட்டால் என்ன. ஸ்ரீ அண்ணாதுரை அந்த மாதிரிப் பேசினதாக நான் சொல்லவில்லை. அவருடைய கட்சியிலே இருக்கிறவர்கள்—காரியதரிசி தான்

11th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

கட்சிக்கு வெளியே முக்கியஸ்தராக இருக்கிறார், அவர் பேசும் பேச்சுக் களை பல இடங்களிலே பார்த்திருக்கிறேன். “சுப்பிரமணியம் அவர்கள் அரசியல் நாணயம் அற்ற முறையிலே “Political dishonesty” பேசிவருகிறார்கள் என்று குறிப்பிட்டபொழுது, அவர் என்னைப் பற்றிச் சொல்வதாக இருந்தாலும், நமக்குள்ளே “Political dishonesty” என்றால், நமக்கே இமூக்கு ஏற்படக்கூடிய முறையில்தான் இருந்தது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

SRI C. N. ANNADURAI : கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இந்த விஷயத்திலே கையாண்ட முறையை “Political dishonesty” என்று பத்திரிகையிலே வந்து செய்தியை நான் திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பொதுச்செயலாளர் நெடுஞ்செழியனைக் கேட்டேன். அவர் அந்த முறையிலே சொல்லவில்லை என்பதைத் தெரிவித்திருக்கிறார்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இதற்காகத்தான் நீங்களே அவர்களிடத்தில் பேசி இதிலே எதிரியாயம் என்று தெரிந்துக் கொண்டால் போதும், எனக்குக்கூடச் சொல்ல வேண்டியதில்லை என்று சொன்னேன். நீங்களே விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்டதற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். இங்கே நடந்திருக்கக் கூடிய வாதங்களின் அடிப்படையில் பார்க்கும்போது, இந்த வாதப்-பிரதி வாதங்களுக்கு எல்லாம் அவசியம் இருந்ததா என்பதைப் பார்க்கும்போது, தப்பு அர்த்தங்கள் எத்தனையோ காரியங்களிலே ஏற்பட்டுவிடுகின்றன என்பதைப் பார்க்கிறோம்.

இன்றைக்கு நடந்த விவாத அடிப்படையிலே பார்க்கும்பொழுது, இந்த அறிக்கையை இன்னும் பலப்படுத்த வேண்டியது அவசியமா என்ற கண்ணோட்டத்தான் பார்க்கவேண்டியிருக்கிறது. சில சமயங்களிலே நாம் பலம் கொடுப்பதாக நினைத்து ஒரு காரியத்தைச் செய்து, அதனாலே பலனீனம் கூட ஏற்படுவதைப் பார்க்கிறோம். அவர்கள் சொல்லக்கூடிய வாதங்களைச் சீர்தூக்கிப்பார்த்து, அந்த அளவிலே நாம் செய்யக்கூடிய முறையிலே பலம் கிடைக்குமா—வெளித் தோற்றத்தில் பலம் அளிக்க கூடியதாக இருக்கலாம், உள்ளபடியே பலம் கிடைக்குமா, அதனால் என்ன நிலைமை ஏற்படும் என்பதைப்பற்றி ஆராயவேண்டும். ஆகவே, மொழிப்பிரச்சினையில் இருக்கக்கூடிய அடிப்படையான கருத்துக்களை சீர்தூக்கிப் பார்க்கவேண்டும். இன்றைக்கு தமிழுக்கு என்று சொல்லும் போது, அந்தந்தப் பகுதிகளிலே இருக்கக்கூடிய பிரதேச மொழிகளுக்கு முதலிடம் கொடுக்கப்படவேண்டுமென்பதில் கருத்து வேற்றுமை கிடையாது. கனம் சின்னதுரை அவர்களும் இந்த நிலையை விளக்கினார்கள். அதனுடைய வளர்ச்சிக்கு எல்லாவிதமான வசதிகளையும், வாய்ப்புக்களையும் கொடுத்தாகவேண்டுமென்பதைப் பற்றியும் கருத்து வேற்றுமை இருக்க முடியாது. அந்த வாய்ப்பைக் கொடுக்க வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அதிலும் கருத்து ஒற்றுமை இருக்கிறது. சில நண்பர்கள் வேண்டுமானாலும் மாறுபட்ட கருத்தைக் கொண்டிருக்கலாம். அப்படி வாய்ப்பும், வளர்ச்சியும் கொடுக்கவேண்டுமென்றும், குழந்தைப் பள்ளி முதற்கோண்டு உயர்தரக் கல்வியில் ஆராய்ச்சித் துறை வரையிலும், தமிழ் இடம் பெறவேண்டும். அப்பொழுதுதான் மொழிக்கு வளம் ஏற்படும், வளர்ச்சி ஏற்படும் என்பது என்னுடைய தாழ்மையான கருத்து. அதற்கான சேவையை என்னால் இயன்ற அளவில் புரிந்து வருகிறேன்.

அடுத்தபடியாக “நம்முடைய தமிழ், நம்முடைய தாய் மொழி” என்பதற்காக, இப்பொழுது அதிலே எல்லாம் இருக்கிறது என்று கருதவது தவறானது. அது, குழந்தைகளுக்குச் செல்லம் கொடுத்துக் கெடுப்பதைப் போல ஆகும். மேலே எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய முயற்சிகளைக் கூடக் கெடுத்துவிடும். ஸ்ரீ அன்பழகன் அவர்களுக்குத் தமிழிலே இருக்கக்கூடிய அன்பும் நம்பிக்கையும் எனக்குத் தெரியும். அந்த அன்பின் காரணமாக,

[Sri C. Subramaniam] [11th March 1958]

அந்த நம்பிக்கையின் காரணமாக, இப்பொழுதே நல்ல வளர்ச்சி ஏற்பட்டிருக்கிறது. இன்றைக்கே அதை நிர்வாகத்தில் எல்லாத் துறைகளிலும் புகுத்திவிட வேண்டும், கல்வித் துறையில் எல்லாக் கட்டங்களிலும் பாடம் சொல்லிக் கொடுத்து விட முடியும் என்று கருதுவார்களேயானால், அது தவறான கருத்து என்பது ஒருபுறமிருக்க, நாம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டிய முயற்சிகளுக்கும் கெடுதலாக இருக்கும். உண்மையான வளர்ச்சி ஏற்பட வேண்டுமானால், அதற்கு வேண்டிய வசதிகளையும் முயற்சிகளையும் நாம் செய்யவேண்டும். அந்நிய ஆட்சியின் காரணமாக நமது சமுதாயம் தேங்கிப்போய் விட்டபடியால், நமது கருத்து வளர்ச்சிகள் ஆங்கிலத்தில்தான் ஏற்பட்டிருந்தது, தமிழிலே ஏற்படவில்லை. பேசுகிறவர்கள் ஆங்கிலத்தில் தான் பேசி வந்தார்கள், எண்ணுகிறவர்கள் ஆங்கிலத்தில் தான் எண்ணி வந்தார்கள், எழுதுகிறவர்கள் ஆங்கிலத்தில் தான் எழுதி வந்தார்களேயொழிய, தமிழை உபயோகப்படுத்தக்கூடிய நிலைமை ஏற்படவில்லை. அதனால்தான் அதன் வளம் குறைந்திருக்கிறது. ஆகவே, அதற்குப் போதிய வளம் கொடுப்பதற்கு எல்லோருடைய ஆதரவும், ஒத்துழைப்பும் அவசியமாக இருக்கிறது. சில சமயங்களில் தமிழ் வார்த்தைகளைத்தான் உபயோகிக்கவேண்டுமென்று நினைத்தாலும்கூட, நம்மை மீறி ஆங்கில வார்த்தையைதான் உபயோகிக்க வேண்டியிருக்கிறது. பழக்கத்தில் இல்லாத காரணத்தால் சில வார்த்தைகள்—ஒருசமயம் அவைகள் பழைய இலக்கியங்களில் இருக்கலாம்—நமக்கு வராமட்டேன் என்கிறது. பல கருத்துக்கள் இலக்கியங்களில் கூட இல்லாமல் இருக்கலாம். அவைகளுக்கெல்லாம் புதிய வார்த்தைகள் அமைத்தத்தான் ஆகவேண்டும். புதிய வார்த்தைகள் என்பதனால், அவைகளை ஒதுக்கிவிட வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் நாம் போகக்கூடாது. தமிழ் முதலிடம் பெறுவதற்கு வேண்டிய வாய்ப்புகளையும், வசதிகளையும் செய்து கொடுக்கவேண்டும் என்பதில் அபிப்பிராய பேதம் இல்லை. நிர்வாகத்தைப் பொறுத்தவரையில், ராஜ்ய கல்வித் திட்டத்தைப் பொறுத்தவரையில், ராஜ்யத்திலே இருக்கக்கூடிய மற்ற நடவடிக்கைகளைப் பொறுத்தவரையில் தமிழுக்குத்தான் முதலிடம் அளிக்கப்படவேண்டும் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இதை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். ஹிந்தி வெறியர்கள் என்று குறிப்பிட்டார்களே, அவர்களும் இதை ஆட்சேபிக்க முடியாது. நாம் இன்று முடிவுக்கு வரவேண்டிய விஷயம் என்னவென்றால், எல்லா ராஜ்யங்களிற்கும் பொதுவான ஒரு நிர்வாக அமைப்பு இருக்கிற காரணத்தினாலே அந்த நிர்வாக அமைப்பு எந்த மொழியில் நடைபெறவேண்டும் என்பதற்காக இந்தப் பிரச்சினையை பரிசீலித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆகவே, தமிழுக்கும் மற்ற எந்த மொழிக்கும் போட்டி கிடையாது என்பதை தெரிந்துகொள்ளவேண்டும். தமிழுக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் போட்டி கிடையாது. தமிழுக்கும் ஹிந்திக்கும் போட்டி கிடையாது. ஹிந்திக்கும் ஆங்கிலத்திற்கும் இருக்கக்கூடிய போட்டிதான் என்பதை நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். ஸ்ரீ அன்பழகன் அவர்கள் கூறினார்கள், ஹிந்தியை விரும்பினால் தமிழுக்கு ஆபத்து வந்து விடுமோ, தமிழின் வளர்ச்சிக்கு தடை ஏற்பட்டுவிடுமோ, என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தார்கள். அப்படியானால், ஆங்கிலம் ஹிந்தியை விட அந்நிய மொழி ஆயிற்றே, அது வந்த சமயத்தில் தடை ஏற்படாமல், ஹிந்தி வரும் சமயத்தில் மட்டும் தான் தடை ஏற்பட்டுவிடும் என்று நினைப்பது தவறான கருத்து என்பது தான் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

SRI K. ANBAZHAGAN: அமைச்சர் அவர்கள் இப்பொழுது தருகின்ற கருத்தை ஒட்டி நான் விளக்கம் தெரிவிக்க வேண்டியிருக்கிறது. இங்கே மாநில ஆட்சி வந்ததில், சட்ட மன்றத்திலும், உயர் நீதி மன்றத்திலும், உயர் தரக் கல்வியிலும், உயரத்தக்க அளவுக்கு தமிழ் இடம் பெறவேண்டும் என்பது என்னுடைய கருத்து. ஆனால், மத்திய சர்க்காரை சேர்ந்தவர்களும், மொழி கமிஷனும் அந்த இடங்களிலே ஓர் அளவுக்கு ஹிந்தி இடம்பெறச் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற காரணத்தினாலும் இங்கே தந்திருக்கின்ற அறிக்கை

11th March 1958] [Sri K. Anbazhagan]

யிலும் அரசாங்கம் கொடுத்திருக்கிற குறிப்புகளிலேயும் ஹிந்திக்கும் வட்டார மொழிக்கும் போட்டி ஏற்படுகிறது என்பதை நினைவூட்டுகிறேன். ஆங்கிலம் நீக்கப்பட்டு தமிழ் வர வேண்டும் என்ற கருத்தைத்தான் நானும் எனது டைய கட்சியைச் சேர்ந்தவர்களும் சொல்லுகிறோம். தொடர்பு மொழியாக ஹிந்தி இருக்க வேண்டிய இடத்தில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன். தமிழ் நாட்டை பொறுத்த மட்டில் தமிழ் இருக்க வேண்டும் என்று தான் சொல்லுகிறோம். ஆங்கிலத்திற்கு இடம் தேட வில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : தமிழின் உபயோகத்தைப் பற்றி கருத்து வேற்றுமை கிடையாது. இப்போது இருக்கும் போட்டி ஹிந்திக்கும் ஆங்கிலத்துக்குமே ஒழிய தமிழுக்கும் ஹிந்திக்கும் அல்ல. தமிழுக்கும் ஹிந்திக்கும் போட்டி வர முடியாது; என்பதை எனம் அங்கத்தினர் அன்பு மக்களுக்கு சொல்லக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நம் ராஜ்யத்தைப் பொறுத்த வரை ராஜ்ய நிர்வாகம், கல்விப் படிப்பு, நீதி மன்றம், ஆராய்ச்சி சாலைகள் உட்பட தமிழ்தான் இருக்க முடியும் என்பதை ஒப்புக் கொண்டாகிவிட்டது. ஒரு சிலர் தொடர்பு வைத்துக்கொள்வதற்காக ரஷ்ய பாஷையோ அல்லது ஜர்மானிய பாஷையோ அல்லது வேறு எந்த பாஷையோ கற்றுக்கொள்ளலாம். அது வேறு விஷயம். ஆகையால் இப்போது இருக்கும் போட்டி ஹிந்திக்கும் ஆங்கிலத்துக்குமே தவிர தமிழுக்கும் ஹிந்திக்கும் அல்ல என்பதை தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆங்கிலம் இருந்தால் பாதகம் ஒன்றும் ஏற்படாது, ஹிந்தி இருந்தால் மட்டும் பாதகம் ஏற்படும் என்று சொல்வது தவறான கருத்து.

இந்தியா இருக்கக்கூடிய நிலைமையில் எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக் கூடிய ஒரு அடிப்படை முடிவு காலவேண்டும் என்பதற்காக சர்வ கட்சி மகாநாடு கூட்டி ஆலோசிக்கப்பட்டது. எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய நியாயமாக இருக்கும் என்று சொல்லக்கூடிய ஒரு முறையில் இதை அணுகி ஆலோசித்தோம் என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு இருக்கக்கூடிய நிலையில், இந்தப் பிரச்சினையில், இரண்டு அடிப்படை கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. இந்தப் பிரச்சினையில் முடிவு எதவாக இருந்தாலும் சரி, இந்த அடிப்படை கருத்துகளுக்கு முரண்பாடு இருக்க முடியாது. ஒன்று, தமிழ் மொழிக்கு, பிரதேச மொழிக்கு, பிராந்திய மொழிக்கு—அதன் வளர்சிக்கும் வளத்துக்கும் தடை ஏற்படக் கூடிய முறையில் முடிவு ஏற்படக்கூடாது. பிரதேச மொழிக்கு வாய்ப்புகளும் வசதிகளும் கொடுக்கும்படியாக நம்முடைய முடிவு இருக்கவேண்டும். இரண்டாவது, மத்திய அரசாங்கத்துக்கு எந்த மொழி இருக்கவேண்டும் என்ற முடிவு செய்யும்போது ஹிந்தி பேசாத பகுதிகளில் இருக்கின்றவர்களுக்கு கஷ்டம் ஏற்படாத வகையில், கெடுதலான விளைவுகள் ஏற்படாத முறையில் நம்முடைய முடிவுகள் இருக்கவேண்டும். இந்த முறையில் தான் இந்தப் பிரச்சினையை அணுக வேண்டும் என்று என்னுடைய முன்னுரையில் சொன்னேன். இன்றைக்கு நம் தேசம் இருக்கக்கூடிய நிலையில் ஹிந்தி பேசக் கூடியவர்கள் 100க்கு 42 பேர்தான் என்றாலும், மற்ற பாஷைகள் பேசுகின்றவர்களை தனித்தனியாக எடுத்துக்கொண்டால் 7 சதவிகிதம் 8 சதவிகிதம் அல்லது 10 சதவிகிதம் தான் இருக்கின்றனர். ஹிந்தி மொழியை ஒப்புக்கொண்டு, அரசியல் சட்டத்திலும் அது இடம் பெற்ற பிற்பாடு அதை நீக்கிவிட்டு ஆங்கிலம்தான் இருக்கவேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல. ஆங்கிலமே வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்களும், ஹிந்தியே வேண்டும் என்று விரும்புகிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். இந்த அளவில் ஓர் சமரச அடிப்படையிலேயே இந்தப் பிரச்சினைக்கு முடிவு காண வேண்டும் என்று ஆலோசனை செய்து பார்த்தோம். அப்படி பார்க்கும் போது எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளக்கூடிய நிலைமையில், இன்றைக்கு ஆங்கிலமும் ஹிந்தியும் இரண்டும், ஆட்சி மொழியாக இருக்கலாம் என்று முடிவு எல்லோராலும் ஒரு மனதாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது ஆகையால் நாம் செய்து இருக்கக்கூடிய முடிவை மாற்றி திருத்த வேண்டிய அவசியம் இருக்கிறதா என்பதை நாம் யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

[Sri C. Subramaniam] [11th March 1958]

மற்றொரு விஷயத்தையும் நான் சொல்லிக்கொள்ள விரும்புகிறேன். கனம் அண்ணாதுரை அவர்கள் டிசம்பர் மாதம் 31-ம் தேதி வெளியிட்ட அறிக்கையில் ஆங்கிலம் நீடித்திருக்க வேண்டும் என்கிற அளவுக்குதான் அறிக்கையை ஒப்புக்கொண்டதாக ஒரு கருத்தை வெளியிட்டார்கள். அதற்குப்பின் நான் வெளியிட்ட அறிக்கையை அவர்கள் படித்திருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன். இவர்களுக்கு ஏதாவது கஷ்டம் வர வேண்டும் என்பது என் மனதில் இல்லை. அவருக்கு கஷ்டம் வர வேண்டும், சிக்கலில் மாட்டி வைக்க வேண்டும் என்கிற அபிப்பிராயம் எனக்கு இல்லை. இந்த மெமோராண்டம் இன்மேல் அனுப்பக்கூடிய அறிக்கை அல்ல. எல்லோருடைய அனுமதி பெற்று, மத்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியாகிவிட்டது. இதை பரிசீலனை செய்த பார்லிமென்டரி கமிட்டிக்கும் அனுப்பியாகி விட்டது.

SRI M. KALYANASUNDARAM : வேறு எந்த ராஜ்ய சர்க்காருக்காவது இந்த அறிக்கை அனுப்பப்பட்டதா? அப்படியானால், இந்தி பேசத் தெரிந்த ராஜ்யங்களுக்கா அல்லது பேசத்தெரியாத ராஜ்யங்களுக்கா?

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் இந்த அறிக்கையை அனுப்பி வைத்திருக்கிறோம். எல்லோரும் ஒன்றாகக்கூடி செய்யக்கூடிய முடிவு என்பதற்காக எல்லா ராஜ்யங்களுக்கும் அனுப்பப்பட்டது. இந்தி பேசத் தெரிந்தவர்கள், தெரியாதவர்கள் என்ற அடிப்படையில் அல்ல.

தொடர்ந்து ஆங்கிலமும் கூட இருந்து வர வேண்டும் என்பது நமக்கு மட்டும் நன்மை அல்ல, எல்லோருக்குமே நன்மை என்பது என்னுடைய கருத்து. நிர்வாகம் முறிந்து போகாமல் நடக்க வேண்டுமானால், இந்தி வளர்ச்சி பெறும் வரை, தகுதி பெறுகின்றவரை, ஆங்கிலத்தின் உதவியும் இருந்தால்தான் நிர்வாகம் நடத்த முடியும். இது இந்தியே பேசுகின்றவர்களுக்கும் சாதகமாக இருக்கக்கூடிய முடிவே ஒழிய அவர்களுக்குப் பாதகமாக இருக்கக்கூடிய முடிவு அல்ல. உடனே இந்தியைப் புகுத்த வேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல.

நிர்வாகத்திற்கு ஏற்ற முறையில் இந்தி வளர்ச்சி பெறும் வரை, தகுதி பெறும் வரை, ஆங்கிலமும் இருந்துதான் ஆகவேண்டும் என்று கருதுகிறவர்களில் நானும் ஒருவன்.

ஆகையால் நாம் சொல்லுகின்ற இரண்டு மொழிக்கொள்கை, எல்லோருக்கும், இந்தி பிரதேசத்திற்கும்கூட, சரியான முடிவு என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இந்திக்கு எதிர்ப்பாக நான் இதை எடுத்துச் சொல்லவில்லை. ஆகையால் இந்த முடிவு எல்லோராலும் ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய அடிப்படையான முடிவு என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆனதினால் இந்த அடிப்படையில் பார்க்கும்போது இன்றைக்கு யோசித்துப்பார்க்க வேண்டியது ஒன்று இருக்கிறது. இப்பொழுது ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதாவது அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கக்கூடிய 17-வது பக்கத்தை எடுத்து விடவேண்டும் என்று ஒரு திருத்தம் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள். அதே கருத்தை தலைவர்களுடைய கூட்டத்திலும் ஆலோசிக்கப்பட்டது. அப்பொழுது கருத்துக்களை தெரிவிக்கப்பட்டது. அதன் பிறகு அப்படி சர்ச்சை செய்தபிறகு சட்டத்தை மாற்றுவது அவசியம் என்று கருதினால் அப்படிப்பட்ட மாற்றம் செய்வதற்குத் தயாராக இருக்கிறேன். அதை இரண்டு அடிப்படையில் பார்க்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. அப்படி இரண்டு விஷயங்களையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து அதன் பிறகு சிபார்சு செய்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் தயாராக இருக்கிறேன். அப்படி சட்டத்தை மாற்ற வேண்டும் என்று முடிவு செய்தால் அந்த முடிவையும் அந்த அறிக்கையில் போட்டுவிடலாம்.

11th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

இன்னொரு கருத்தும் இருக்கிறது, அதையும் நீங்கள் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். கடைசியில் நீங்கள் என்ன முடிவு சொல்லுகிறீர்களோ அதை ஏற்றுக்கொள்ளவும் தயாராக இருக்கிறேன். கருத்துக்களை எல்லோரும் தெரிவித்துவிட்டபடியால் அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை. வேண்டுமென்றால் பிற்பட்டு அரசியல் சட்டத்தை திருத்திக்கொள்வதற்கு இடம் இருக்கிறது. அப்படி நாம் திருத்திக்கொள்வதாக இருந்தால் பார்லிமென்ட்மல் மெஜாரிட்டி அங்கத்தினர்களை வைத்துக்கொண்டு இதை மாற்றி அமைத்துக்கொள்ளலாம். எல்லா ராஜ்யங்களும் சம்மதித்து, அவர்களுடைய சம்மதம் பெற்றுத்தான் இந்த சட்டத்தை மாற்றப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தை தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கு என்ன பாதுகாப்பு வேண்டுமோ அந்த பாதுகாப்பு அதில் இருக்கிறது. இங்கே பாதுகாப்பு இல்லாமல் சட்டத்தை மட்டும் திருத்திவிட்டால் போதிய பாதுகாப்பு வந்து விடப்போவதில்லை. சட்டத்தை திருத்தவிட்டால் போதிய பலம் வந்துவிடப்போவதில்லை. எது நியாயமானது என்று நமக்குத் தோன்றுகிறதோ அதை நாம் செய்யவேண்டும். நமக்குள் ஒரு ஒற்றுமையான கருத்து இருந்தால் அதை யாரும் எதிர்க்க முடியாது. இதைத்தான் கௌகத்தி காங்கிரஸ் மகாநாட்டிலும் தெரிவித்தேன். மலையாளத்தில் வேறு விதமாக பேசுகிறார்கள், ஆந்திராவில் வேறு விதமாக பேசுகிறார்கள், கன்னடத்திலிருந்து வருகிறவர்கள் வேறு விதமாக பேசுகிறார்கள். நீங்கள் மட்டும் ஒரு கருத்தை ஏன் சொல்லுகிறீர்கள் என்று கேட்கார்கள். ஒருவர் என்பது மட்டும் என்பது இன்றைய பிரச்சனை அல்ல. ஒவ்வொருவரும் ஒன்றாக இருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒற்றுமைக் கருத்துக்கு இடம் ஏற்படவேண்டும் என்று இந்த அடிப்படையில் கர்னாடகத்திலிருந்து வந்த ஆல்வா அவர்கள் சொன்னார். அதற்குப் பிறகு, இந்தி வெறியர்கள் என்று சொல்வது தவறு, இந்தியில் ஆழ்ந்த நம்பிக்கையுடையவர்கள், சேத் கோவிந்த தாஸ் போன்றவர்கள்கூட நாம் சொல்வதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் இந்தி வேண்டும் என்று ஆவேசமாகப் பேசக்கூடியவர். அவர்கூட என்ன சொல்லி இருக்கிறார் என்றால் இதைப்பற்றி சென்னையிலிருந்து வருகிறவர்களுக்கு விட்டுவிடுவோம் என்று சொல்லியிருக்கிறார். ஆவேசமாக பேசினால் நாமும் ஆவேசமாகப் பேசக்கூடியதாக ஏற்படும், அதற்கு பதில் அவர்கள் ஆவேசமாக பேசுவார்கள், அதற்கு பதில் நாமும் ஆவேசமாக வேண்டிய நிலைமை ஏற்படுகிறது. அப்படிப் பேசுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. ஆகவே நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரு நியாயமான முடிவுக்கு வந்து அதன்படி நடக்கவேண்டும். ஆகவே இந்தப் பிரச்சனையை நோக்கும்போது ஆவேசப் படுவதில் பிரயோசனம் இல்லை. நியாயம் எது என்கிற முறையில் ஒரு முடிவு காண வேண்டும். நியாயம் என்கிற முறையில் ஒரு முடிவுசெய்யும் போது இதற்கு ஒரு முடிவு காணமுடியும். அதனால் ஒருவருக்கு ஒருவர் ஆவேசமாகப் பேசுவதில் ஒரு முடிவு காணமுடியாது. இம்மாதிரிதான் ஒவ்வொரு பிரச்சனையிலும் காணமுடியும். அதனால் இன்றைக்கு இருக்கக் கூடிய நிலையில் இந்தத் திருத்தம் அவசியமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். அதனால் எவ்வளவு பலம் ஏற்படுகிறது என்பதையும் பார்க்கவேண்டும். நமக்கு போதிய பலம் ஏற்பட்டிருக்கிறதா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். சட்டத்தை மாற்றி விடலாம் என்று வெகு சிலபமாக சொல்லிக்கொண்டு போகலாம். இப்பொழுது போதிய கருத்துக்களைக் கொண்டு வருகிறார்கள் என்ற முறையில், நாம் முன் சொன்னது நியாயம் என்ற கருத்து நமக்கு இருந்தால் அதில் நமக்கு உறுதி இருந்தால் அதை நாம் எப்போதும் ஆதரித்தாக வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் வேலை செய்ய வேண்டுமென்றால் அதற்கு நாம் முதலில் தயாராக இருக்க வேண்டும்; அதை எப்படியும் சாதித்தாக வேண்டும் என்ற அடிப்படையில் வேலை செய்யவில்லை. அதற்கு முதலில் நான் தயாராக இருக்கிறேன். இந்தக் கருத்துக்களைத்தான் கௌகத்தி மகாநாட்டில் தெரிவிக்கப்பட்டது. அதிகாரிகளுடன் பேசும்போது எந்தக் கருத்துக்களை விரும்புகிறோம் என்பதையும் என்ன முடிவுகள் எடுக்க வேண்டும் என்பதையும் தெரிவித்து இருக்கிறேன். அரசியல் சட்டத்தை மாற்றாமலேயே அவைகளுக்கு எல்லாம்

[Sri C. Subramaniam]

[11th March 1958]

இடம் கொடுக்கலாம். முதலில் நாம் கருத்துக்களை தெரிவித்து விட்டு அதன் பிறகு சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று சொல்வது சரியல்ல. அப்படி கருத்துக்களைத் தெரிவித்த பிறகு சட்டம் குறுக்கே நின்றால் அதன் பிறகு அந்தச் சட்டத்தைத் திருத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்துகொள்ளலாம். சட்டம் குறுக்கே நிற்கிறது என்று சொன்னால் அந்த சட்டத்தை மாற்றித்தான் ஆக வேண்டும். இப்பொழுது சட்டம் இருப்பதால் அதற்கு உட்பட்டுத்தான் செய்ய வேண்டும். இதில் பேரம் செய்வதற்கு ஒன்றும் இல்லை. எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து ஆலோசனை செய்து ஒரு முடிவுக்கு வந்து அதை முன்னிலையில் வைத்திருக்கிறோம். இது வியாபாரம் பேசுகிற மாதிரி இல்லை; கொஞ்சம் விட்டுக்கொடுங்கள் என்ற முறையில் பேசுவது இல்லை; அதற்கு இடமும் கிடையாது. கடைசியான ஒரு முடிவை எடுத்து அவர்கள் முன்னிலையில் வைத்திருக்கிறோம். அதை ஒத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று சொல்லுகிறோம். அப்படித் திருத்துக்களை முன்னிலையில் வைத்த பிறகு சட்டத்திற்கு திருத்தம் செய்ய வேண்டும் என்று சொன்னால் நாம் முடிவு செய்கதிலேயே பலன் இரக்கிறது என்று நினைக்கக்கூடும். அதற்கு இடம் கொடுத்தால் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று சொன்னாலும் நமக்கு பலன் இரக்கிறது என்று நினைக்கக்கூட இடம் ஏற்படும். அதற்கு நாம் இடம் கொடுக்கக்கூடாது. ஒரு முடிவு எடுத்துக் கொண்டால் அதையே வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். இப்பொழுது நாம் ஒரு முடிவான கருத்தைக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். அந்த முடிவை ஏற்றுக்கொண்ட பிறகு சட்டம் குறுக்கே நிற்கிறது என்று வரும்போது அப்போது அதைத் திருத்திக்கொள்வதற்கு நாம் முயற்சிக்கலாம். அப்போது சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று தெரிவித்தால் அதற்கு இன்னும் கொஞ்சம் அதிகமான பலம் ஏற்படும் என்பது என்னுடைய கருத்து. ஆகவே நான் மிகவும் வற்புறுத்திக் கொள்கிறேன், இப்போது எடுத்துக்கொண்டிருப்பது சர்க்காருடைய ஒரு திட்டம் என்ற அடிப்படையில் அல்ல, நாம் எல்லோரும் பொதுவாக இருந்து ஆலோசனை செய்து அதற்குப் பிறகுதான் இன்றைய தினம் உள்ள முடிவை எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். இப்பொழுது எடுத்துக் கொண்டிருக்கக்கூடிய முடிவுதான் நியாயமான முடிவு. அந்த அடிப்படையில்தான் இந்தப் பிரச்சினையைத் தீர்க்கமுடியும் என்ற இறுதியான நம்பிக்கையை நாம் கொண்டிருக்கிறோம். இதையே வெளியில் தெரிவிக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் இந்தப் பிரச்சினையில் இங்கு பங்கு எடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். கனம் கல்யாணசுந்தரம் மெமோராண்டத்தை ஆதரித்துக் கொடுத்திருக்கும் தீர்மானத்தை எடுத்துக்கொண்டால் உண்மையில் பலம் கிடைக்கும். அதனால் அவர்களுடைய கருத்துக்களை விட்டுவிட்டதாக அர்த்தம் இல்லை. அந்தக் கருத்துக்கள் அப்படியே இருக்கும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சட்டத்தைத் திருத்தவேண்டும் என்று சொன்ன கருத்துக்கள் அப்படியே இருக்கும். அப்படி இருக்கும்போது இந்தத் திருத்தங்களை வற்புறுத்த வேண்டியது அவசியம் இல்லை. பின்னால் சரியில்லை என்று சொன்னால் அப்பொழுது இதை எடுத்துக்கொள்ளலாம். பின்னால் இதைப்பற்றி சொல்லக்கூடிய சட்டம் வரும். ஆகவே இப்பொழுது அரசியல் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டும் என்று சொல்வதற்கு இடம் இல்லை. ஆகவே அவர்கள் இதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய தற்கால நிலைமை மட்டும் அல்ல பிற்காலத்தில் நம்முடைய பலம் எப்படி இருக்கிறது, இந்தப் பிரச்சினையைத் எப்படித் தீர்க்க வேண்டும் என்பதைப்பற்றி யோசித்துக்கொள்ளலாம். தற்போது கட்சிக்கு ஏற்படக்கூடிய சிறு அனுகூலத்தை மட்டும் பார்க்காமல் பின்னால் எவ்வளவு பிரதிசூலம் இதனால் ஏற்படும் என்பதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். இது மனதில் வைத்துக்கொண்டு இந்தத் திருத்தத்தை வற்புறுத்தாமல் இருக்கும்படியாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அது தான் நல்ல “டாக்டர்” என்பதையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். உங்களுடைய கருத்துக்களைத் தெரிவித்த பிறகு கருத்து வேறுபாடுகள் இருக்குமென்று தெரியவில்லை. அதை எப்படி அடைவது என்பதைப்பற்றி நாம் யோசித்துப் பார்க்கவேண்டியதாக இருக்கிறது. ஆகவே நாம் இன்றைக்கு எடுத்திருக்க

11th March 1958] [Sri C. Subramaniam]

கூடிய முடிவு நாம் சொல்லி இருக்கக்கூடிய பிரச்சனை உண்மையிலேயே நியாயமானது. அது நியாயம் என்று நம்புவோமானால் இந்த திருத்தங்களுக்கு இடமே இல்லை என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இதனாலே அண்ணாதுரை அவர்கள் தங்களுடைய திராவிட நாட்டு கொள்கையை விட்டுவிட்டார்கள் ; இந்தி எதிர்ப்பை விட்டுவிட்டார்கள் ; என்று எண்ணுவதற்கு இடமே இல்லை. அவர்களே இதைத் தெளிவாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவ்வளவு சிக்கிரத்தில் அவர்கள் திராவிட நாட்டு கொள்கையை கைவிட்டாட்டார்கள் என்பது எனக்குத் தெரியும். போகப் போக, பிரச்சனையை அணுக அணுக, உங்கள் அபிப்பிராயத்தை மாற்றிக் கொள்வீர்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கிறது. அதை உடனடியாக மாற்றிக்கொள்ளவேண்டுமென்று நான் உங்களைக் கேட்கவில்லை. (குறுக்கீடு) விடுதலையிலிருந்து அவர்கள் விடுதலை பெறவேண்டும். இன்றைக்கு யோசனை செய்து பார்க்கவேண்டியது என்னவென்றால், பத்திரிகைகள் என்ன சொல்லுகின்றன என்ற அடிப்படையிலேயே அல்ல, நமது ராஜ்யத்திற்கு எது நல்லது, நாட்டு மக்களுக்கு எது நல்லது என்ற அடிப்படையிலே நாம் மொழிப் பிரச்சனையை அணுகவேண்டும் என்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நம்மிடையே இருக்கும் விரும்பு வெறுப்பு, எல்லா வற்றையும் ஒருபுறம் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, இந்த பிரச்சனையில் ஒரு முடிவு காணவேண்டும். பின்னால் வரும் சந்ததியார்களுக்கு நாம் ஒரு வழி காட்டியாக இருக்கிறோம் என்ற முறையிலும் இந்தப் பிரச்சனையை அணுக வேண்டும். நம்மிடையே பல கருத்து வேறுபாடுகள் இருந்தாலும்கூட, அவைகளையெல்லாம் ஒத்துக்கிவைத்துவிட்டு, அரசியல் கருத்துக்களையெல்லாம் ஒதுக்கிவைத்துவிட்டு, அடிப்படை விஷயத்திலே ஒன்று சேர்ந்து எது நியாயமோ அதை நாம் எடுத்துச்சொல்லவேண்டும். இந்தச் சபையை பொறுத்த வரையிலே ஒரு ஒன்றுபட்ட முடிவுக்கு வருவதற்கு நாம் முயற்சி செய்யவேண்டும். எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு செய்த தீர்ப்பு என்ற முறையில் என்னுடைய பிரேரணையும் ஸ்ரீ கல்யாணசுந்தரம் அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் திருத்தத்தையும் எல்லோரும் ஆதரித்து ஏகமனதாக நிறைவேற்றவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. கோதண்டராமன் அவர்கள் மணியார்டர் பாரம், காட்டு இவைகள் தமிழிலும் அச்சடிக்கப்படவேண்டும் என்று திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இது தவறானது என்பதைக் கேர் கமிஷனே கண்டித்திருக்கிறது. இந்தி வேண்டுமென்று சொல்லும் கேர் கமிஷனே இதை கண்டித்திருக்கிறது. இது சுத்த அபத்தம்தான் என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதற்கான நடவடிக்கையையும் சர்க்கார் எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது. சர்க்காரும் தவறை உணர்ந்து திருத்திக்கொள்வதற்கு முன்வந்திருக்கிறார்கள். ஆகையினால் அதுபற்றி நாம் இங்கே சொல்ல வேண்டியதில்லை.

அதற்கு அடுத்தபடியாக அன்பழகன் அவர்களின் திருத்தத்தைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துச் சொன்னேன்.

திரு எம். பி. சுப்பிரமணியம் அவர்கள் "and this House recommends that students in schools in the non-Hindi regions should not be compelled to study three languages as it amounts to discrimination when compared with the students in the Hindi regions who are required to study only two languages".

என்று ஒரு திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். இந்தப் பிரச்சனையும்கூட தலைவர்கள் கூட்டத்திலே ஆலோசிக்கப்பட்டது. பலபேர்களும் தங்கள் கருத்துக்களை தெரிவித்தார்கள். நாம் மட்டும் ஏன் மூன்று மொழிகள் கற்றுக்கொள்ளவேண்டும், மற்றவர்கள் இரண்டு மொழிகள் கற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று சிலர் நினைத்தார்கள். மூன்று மொழிகள் படிப்பதில் கொஞ்சம் கஷ்டம் இருக்கலாம். ஆனால் மூன்று மொழிகள் படித்தால் அதில் நல்ல பயன் ஏற்படும் என்பதில் சந்தேகம் கிடையாது.

[Sri C. Subramaniam] [11th March 1958]

எவ்வளவுக்கெவ்வளவு அதிகமான மொழிகளை நாம் படிக்கிறோமோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு நமக்கு பயிற்சி ஏற்படும், வளர்ச்சி உண்டாகும். மூன்று மொழிகளையும் நாம் கம்பல்ஸரியாக வைத்திருக்கிறோம். கல்வி திட்டத்திலேயே இதை நாம் ஏகமனதாக நிறைவேற்றியிருக்கிறோம். இப்பொழுது வேண்டுமானால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் என்ற பெயராலே இருக்கலாம். அப்பொழுது திராவிடக் கட்சியினுடைய கருத்து பிரதிபலிக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அவர்களும் இதில் பங்கு எடுத்துக்கொண்டு ஏகமனதாக கல்வி திட்டத்தை தயாரித்தோம். அந்த அடிப்படையிலே அதை இப்பொழுது ஆலோசனை செய்தபோதும் மூன்று மொழிகளை வைப்பதுபற்றி அதிகமாக ஆட்சேபனை இல்லாமல் ஒப்புக் கொண்டார்கள். மற்ற பேர்கள் இரண்டு மொழிகளை படிக்கிறார்களே, அவர்களும் இன்னொரு மொழி படிக்கவேண்டுமென்று வலியுறுத்திச் சொல்லலாமே என்பதை ஆலோசனை செய்தோம். மற்றவர்கள் படிக்க வேண்டியது பற்றி நமக்கு என்ன கவலை என்று நினைத்து, நம்மைப் பொறுத்தவரையில் மூன்று மொழிகளையும் ஒப்புக்கொண்டு அந்தப் பிரகாரம் முடிவு செய்யலாம் என்று ஏகமனதாக முடிவு செய்தோம். பள்ளியிலே மொழி என்ற பகுதியிலே இதை ஏகமனதாக ஒப்புக் கொண்டதாக எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறோம். இப்பொழுது அதில் மாற்றம் செய்வது சரியல்ல. மொழிப் பிரச்சினையுடன் அதையும் கொண்டு வந்து இணைக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. கல்வி திட்டத்தைப் பற்றி ஆலோசிக்கும் பொழுது எத்தனை மொழிகள் படிக்க வேண்டுமென்பதை நாம் பேசலாம். ஆனால் நாம் ஏகமனதாக ஒரு முடிவு செய்ததை மாற்றினால் நமக்குள்ளேயே முடிவு எடுத்த பிறகும் ஒரு குழப்பம் இருக்கிறது என்ற ஒரு கருத்தை மற்றவர்கள் கொள்ளலாம். நம்மைப் பொறுத்தவரையிலே இதுதான் நம்முடைய ஏகமனதான முடிவு என்று இந்த யாதாஸ்திலே தெரிவித்திருக்கிறோம். அந்த அடிப்படையிலே இதில் ஒன்றும் மாற்ற மில்லாமல் இதை ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி ஏற்றுக்கொள்வதுதான் சரி என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். அப்படியில்லாமல் இது விஷயத்தில் ஒருவருக்கொருவர் சர்ச்சை செய்துக்கொண்டு ஒருவருக்கொருவர் உள்ள கருத்து வேற்றுமையை இதில் காட்டவேண்டிய அவசியமில்லை என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, ஸ்ரீ ஷண்முகம் அவர்கள் “and this House recommends that English should continue to be the language of Supreme Court of India.”

என்று திருத்தம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அதைப் பொறுத்த வரையிலே கெரீ கமிஷன் ஏற்கெனவே கருத்து தெரிவித்திருக்கிறார்கள். எனக்குத் தெரிந்த வரையிலே, எனக்கு சட்ட விவகாரங்கள் தெரிந்தவரையிலே, சுப்ரீம் கோர்ட்டில் இந்தியிலே நடவடிக்கை நடப்பது என்பது இரண்டு தலைமுறைக்கு வரப்போவதில்லை. அதில் சந்தேகம் கிடையாது. ஆகையால் அது ஆங்கிலத்தில்தான் இருக்கவேண்டுமென்று நாம் ஏன் அதை இப்பொழுது கூறவேண்டும்? அப்படியிருக்கும் பொழுது இல்லாத ஒரு பிரச்சினையை எடுத்துக்கொண்டு ஆங்கிலத்தில்தான் சுப்ரீம் கோர்ட்டில் தொடர்ந்து நடவடிக்கைகள் நடக்கவேண்டுமென்று நாம் சொல்லவேண்டியது அவசியமில்லை. அங்கே ஆங்கிலம்தான் தொடர்ந்து நீடிக்கும் என்பதில் எந்தவிதமான சந்தேகமும் வேண்டாம்.

அடுத்தபடியாக, திரு கோவிந்தசுவாமி அவர்கள் “and this House recommends that arrangements should be made in Parliament for simultaneous translation of speeches from and to all the languages enumerated in VIII schedule of the constitution and English”.

என்ற திருத்தத்தை கொடுத்திருக்கிறார். மூன்று, நான்கு மொழிகளாக இருந்தால் அதை நாம் உடனடியாக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால் பதினான்கு மொழிகளில் மொழி பெயர்ப்பிற்கு ஏற்பாடு செய்யமுடியும் என்று இதுவரையில் கண்டுபிடித்ததாகத் தெரியவில்லை.

11th March 1958]

SRI A. GOVINDASAMY : ஸ்விட்ஸர்லாந்தில் செய்கிறார்கள்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : மூன்று, நான்கு மொழிகளுக்குத் தான் செய்கிறார்கள். அதற்குமேல் செய்ய முடியாது. இதையெல்லாம் பரிசீலனை செய்து பார்த்துத்தான் மொழிபெயர்ப்பு ஆங்கிலத்திலும் இந்தியிலும் இருக்கவேண்டுமென்ற கருத்தை நாம் தெரிவித்திருக்கிறோம். அதற்கு மேலே கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் இன்னொரு கருத்தை தெரிவித்தார்கள். தமிழில் பேசினாலும் சரி, தெலுங்கில் பேசினாலும் சரி, அதைக் குறிப்பு எடுத்துக்கொள்வதற்கு அங்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார். அதற்கு கொஞ்சம் அதிகம் செலவானாலும் அந்த ஏற்பாடு அவசியம்தான். அதற்காக குறிப்பு எடுத்துக் கொள்வதற்கு ஒரு தமிழ் ரிபோர்டரையோ, தெலுங்கு ரிபோர்டரையோ நியமிக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் தெரிந்த தமிழ் ரிபோர்டரை நியமித்துக் கொண்டால், அவர் ஆங்கிலத்திலும் குறிப்பு எடுக்கலாம், தமிழிலும் குறிப்பு எடுக்கலாம். அதேமாதிரி தெலுங்கிலும் செய்யலாம். ஆகவே, பதினான்கு மொழிகளில் எந்த மொழியில் பேசினாலும் அதை சுருக்கெழுத்தில் குறிப்பு எடுத்துக்கொள்வதற்கு அங்கு வசதி செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்தை நாம் அவர்களுக்கு தெரிவிக்க முடியும். நம்முடைய பார்லிமெண்டு அங்கத்தினர்கள் மூலமாகவும் அதை வற்புறுத்த முடியும். அதற்காக இங்கே ஒரு திருத்தம் கொடுக்கப்படாவிட்டாலும் அதற்கு ஏற்பாடு செய்யலாம். ஆனால் கோவிந்தசாமி அவர்கள் கொண்டுவந்திருக்கும் திருத்தம் நடைமுறைக்குக் கொண்டுவரமுடியாத ஒரு காரியம். ஆகவே அந்தத் திருத்தத்தை நாம் ஏற்றுக்கொள்வது சரி அல்ல என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

நமக்குள்ளே அரசியல் அடிப்படையிலே இருக்கும் கருத்து வேற்றுமைகளையெல்லாம் ஒருபுறம் ஒதுக்கவைத்துவிட்டு இந்தப் பிரச்சினைக்கு ஒரு முடிவு காணவேண்டுமென்று சொன்னால், அரசியல் கருத்து வேற்றுமைகளுக்கு இதில் இடம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. எல்லோரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய இந்த யாதாஸ்திற்கு ஏகமனதாக ஆதரவு கொடுப்பது தான் நாம் செய்யக்கூடிய ஒரு நல்ல முடிவாகும். பிரக்ரவ சந்ததியார்களை நாம் காப்பாற்றவேண்டும், அவர்களுக்கு ஒரு பிரச்சினையும் ஏற்படக்கூடாது என்று சொன்னார்கள். பின்னால் வரக்கூடியவர்களுக்கு இதனால் எந்த விதத்திலும் தடங்கல் இருக்காது. வேறு விதமாக மாறுதல் செய்துகொள்ளக்கூடிய அளவுக்கு, இப்பொழுது செய்திருக்கிற முடிவு இருக்கிறது, அதற்கேற்ற வாய்ப்பு இதில் இருக்கிறது என்பதை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அங்கத்தினர்கள் எல்லோரும் இன்றைக்கு பல காரியங்களிலே பலவிதமான சர்ச்சைகள் செய்துகொண்டபோதிலும், கடைசியிலே சமுகமான ஒரு முடிவுக்கு வரலாம் என்ற தன்மை மேலும் மேலும் இந்தச் சபையிலே வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறது என்பதைப் பார்த்து நான் உண்மையிலேயே பெருமைப் படுகிறேன். அதுபற்றி நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். மற்றவர்களெல்லாம் நம்மைப் பார்த்து பாடம் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய முறையிலே நாம் பல்வேறு பிரச்சினைகளை பரிசீலனை செய்திருக்கிறோம் என்று பார்க்கும் பொழுது, இந்தச் சபையினுடைய பெருமை, இந்தச் சபையினுடைய சிறப்பு மேலும் மேலும் வளர்கிறது என்பதை குறிப்பிட விரும்புகிறேன். அதற்கு உதவி புரிய வேண்டுமென்று முக்கியமாக அண்ணாதுரை அவர்களை கேட்டுக்கொள்கிறேன். நான் கொடுத்த பிரேரபணையையும் கலியாணசுந்தரம் அவர்கள் கொடுத்த திருத்தத்தையும் இந்தச் சபை ஏகமனதாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றும், மற்ற திருத்தங்கள் வற்புறுத்தப்படாமல் வாபஸ் பெற்றுக்கொள்ளப்படவேண்டுமென்றும் கேட்டுக்கொண்டு, என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

SRI V. P. ROTHANDARAMAN : I am not pressing my amendment, Sir.

DISCUSSION ON THE MEMORANDUM SUBMITTED BY THE
GOVERNMENT OF MADRAS ON THE REPORT OF
THE OFFICIAL LANGUAGE COMMISSION

[11th March 1958]

The amendment moved by Sri V. K. Kothandaraman was, by leave, withdrawn.

SRI K. ANBHAZAGAN : நான் எனது திருத்தத்தை வலியுறுத்துக் கேறேன்.

MR. SPEAKER : The question is—

“ Add at the end the following :—

‘ and this House is of firm opinion that Part 17 of the Constitution of India should be suitably amended so as to retain English as the Official Language of the Union Government without any time limit ’.”

The amendment was put and the House divided thus :—

Ayes.

1 Sri C. N. Annadurai.	8 Sri M. Anandan.
2 „ A. Govindasamy.	9 „ M. Selvaraj.
3 „ M. P. Subramaniam.	10 „ M. P. Sarathy.
4 „ K. Anbazhagan.	11 „ S. M. Annamalai.
5 „ M. Karunanithi.	12 „ T. Irusappan.
6 Srimathi Dr. Sathiyavanimuthu.	13 „ P. U. Shanmugam.
7 Sri A. V. P. Asaithambi.	14 „ P. S. Santhanam.

Noes.

1 Sri B. Bhaktavatsalu Naidu.	37 Sri T. Manavalan.
2 „ C. R. Ramaswami.	38 „ K. B. S. M. ni.
3 „ M. Alagirisamy.	39 „ P. G. Manickem.
4 „ G. Annamalaiimuthuraja.	40 „ V. S. Manickasundaram.
5 „ P. Appavu.	41 „ K. Marappa Gounder.
6 „ K. S. Ardhanareswara Gounder.	42 „ M. K. Mariappan.
7 „ M. A. B. Arumughasamy.	43 The Hon. Sri V. Ramiah.
8 „ V. S. Arunachalam.	44 „ Srimathi Lourdh- ammal Simon.
9 „ V. Arunachala Thevar.	45 Srimathi T. N. Anandanayaki.
10 „ W. P. A. R. Chandrasekharan.	46 „ Hemalatha Devi.
11 „ A. E. Chandrasekhara Nayar.	47 „ Kamalambuja Ammal.
12 „ R. Chidambara Bharathi.	48 „ Kolanthai Ammal.
13 „ S. Chinnakaruppa Thevar.	49 „ P. K. R. Lakshmikan- than.
14 „ A. Chinnasami.	50 „ Rajathi Kunchithapatham.
15 „ T. T. Daniel.	51 „ A. S. Ponnammal.
16 The Hon. Sri K. Kamaraj.	52 „ Savithri Shanmugam.
17 „ C. Subramaniam.	53 Sri J. Matha Gowder.
18 „ M. Bakthavatsalam.	54 „ P. M. Munisami Gounder.
19 „ M. A. Manickavelu.	55 „ V. A. Muthiah.
20 „ P. Kakkan.	56 „ M. C. Muthukumarasamy.
21 Sri P. G. Karuthiruman.	57 „ M. Muthusamy Nayar.
22 „ D. Dasarathan.	58 „ S. Nagaraja Monigar.
23 „ N. Ekambar Mudali.	59 „ A. Nesamony.
24 „ T. P. Elumalai.	60 „ K. P. Palanisami.
25 „ G. Gomathi Sankara Dikshitar.	61 „ K. G. Palanisami Gounder.
26 „ V. Govindaswami Naidu.	62 „ M. P. Periasami.
27 „ P. Jayaraj.	63 „ K. Pandi araj.
28 „ P. Kandasami.	64 „ K. Ponnian.
29 „ M. Kandasami Kandar.	65 „ A. Raja Gounder.
30 „ S. Khadar Sheriff.	66 „ P. Ramachandran.
31 „ Kolanda Gounder.	67 „ M. Ramachandra Reddiar.
32 „ V. K. Krishnamurthy.	68 „ T. R. Ramamirtha Thonda- man.
33 „ R. Krishnasami Gopalar.	69 „ K. R. Ramabhu.
34 „ R. Krishnasami Naidu.	70 „ P. S. Chinnadurai.
35 „ P. Kuppusami.	71 „ R. Shanmugha Rajeswara Sethupathi.
36 „ B. K. Linga Gowder.	

11th March 1958]

Noes—cont.

72 Sri A. Chidambaranatha Nadar.	98 Sri T. S. Ramaswamy Pillai.
73 Srimathi A. Soares.	99 „ M. Kalyanasundaram.
74 Sri A. R. Marimuthu.	100 „ S. Pak irisami Pillai.
75 „ K. L. Ramaswami.	101 „ K. Ramachandran.
76 „ A. A. Rasheed.	102 „ M. D. Ramasami.
77 „ S. Sadasivam.	103 „ M. Muni Reddi.
78 „ S. C. Sadayappa Mudaliar.	104 „ N. Marudachalam.
79 „ S. Sangili.	105 „ V. Vedayyan.
80 „ M. G. Shanker.	106 „ V. K. Kothandaraman.
81 „ V. Sankaran.	107 „ B. Doraisami Reddiar.
82 „ M. S. Selvarajah.	108 „ P. S. Ellappan.
83 „ M. K. Somasundaram.	109 „ K. Vinaya am.
84 „ R. Srinivasa Iyer.	110 „ N. M. Velappan.
85 „ A. S. Subbaraj.	111 „ K. Gopala Gounder.
86 „ T. K. Subbiah.	112 „ M. William.
87 „ A. R. Subbiah Mudaliar.	113 „ Kulandaisami Gounder.
88 „ R. Subrameniam.	114 „ K. Sattanatha Karayalar.
89 „ K. S. Subramania Gounder.	115 „ K. Mookiah Thevar.
90 „ N. S. Sundararajan.	116 „ A. V. P. Perivalaguruva
91 „ S. Thangavelu.	Reddi.
92 „ M. D. Thiagaraja Pillai.	117 „ A. Perumal.
93 „ N. K. Thiagaraj n.	118 „ S. Ramasami Thevar.
94 „ P. Urkavalan.	119 „ D. Subramania Rajakumar.
95 „ G. Vagheesam Pillai.	120 „ V. Subbiah.
96 „ A. Vedarathnam.	121 „ P. Vedamanickam.
97 „ V. K. Ramaswamy Mudaliar.	

Ayes—14. Noes.—121. Neutral—Nil.

The amendment was lost.

SRI M. P. SUBRAMANIAM : I press my amendment, Sir.

MR. SPEAKER : The question is—

“ Add at the end the following :—

‘ and this House recommends that students in schools in the non-Hindi regions should not be compelled to study three languages as it amounts to discrimination when compared with students in Hindi regions who are required to study only two languages ’.”

The amendment was put and lost.

SRI P. U. SHANMUGAM : I press my amendment, Sir.

MR. SPEAKER : The question is—

“ Add at the end the following :—

‘ and this House recommends that English should continue to be the language of Supreme Court of India ’.”

The amendment was put and lost.

SRI A. GOVINDASAMY : நான் எனது திருத்தத்தை வலியுறுத்து
கிறேன்.

[11th March 1958]

MR. SPEAKER : The question is—

“ Add at the end the following :—

‘ and this House recommends that arrangements should be made in Parliament for simultaneous translation of speeches from and to all the languages enumerated in VIII Schedule of the Constitution and English ’.”

The amendment was put and lost.

MR. SPEAKER : I shall now put the amendment moved by hon. Member Sri M. Kalyanasundaram to the vote of the House. The question is—

“ Add at the end the following :—

‘ and on such consideration, this House approves the proposals contained in the Memorandum ’.”

The amendment was put and carried.

MR. SPEAKER : I shall now put the original Motion together with the amendment of Sri M. Kalyanasundaram to the vote of the House. The question is—

“ That the Memorandum submitted by the Government of Madras on the Report of the Official Language Commission be taken into consideration and on such consideration, this House approves the proposals contained in the Memorandum.”

The original motion, as amended, was put and carried.

MR. SPEAKER : The House will now adjourn and meet again at 8-30 a.m. to-morrow.

The House then adjourned.

12-35
a.m.

VII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

A. Statutory rules, orders and notification.

72. Notification issued with G.O. Ms. No. 79, Local Administration, dated 18th January 1958, appointing the 22nd day of January, 1958 as the date on which the Madras Village Panchayats (Amendment) Act, 1957, shall come into force.

73. Notification issued with G.O. Ms. No. 2226, Home, dated 22nd August, 1957 cancelling the Home Department Notification No. 54, dated 24th December 1954 under Section 11 (1) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931. [Laid on the Table under Section 11 (2) of the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931.]

B. Report and other papers.

30. Short Review of the Activities of the Vigilance Institutions for the First Half-year of 1957.

31. Report of the Joint Select Committee on the Madras Prohibition (Amendment) Bill, 1958 (L.A. Bill No. 2 of 1958).